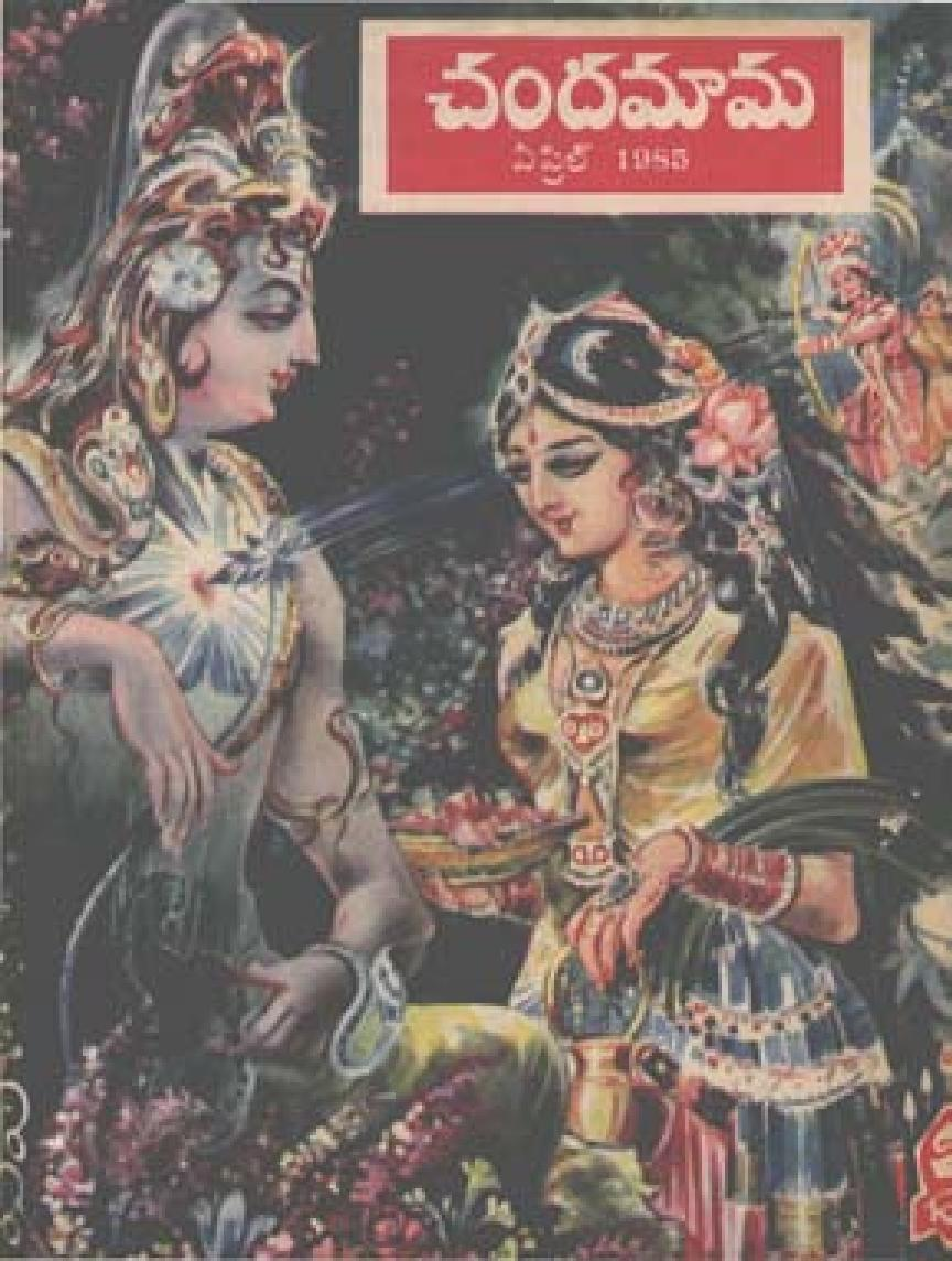

చందమామ
ఏప్రిల్ 1955



నా ప్రాణ స్నేహితుడివి నువ్వు



పెద్ద బబుల్‌ని ఎలా ఊదాలో తెలుసా మీకు ?











బలే పెద్ద బబుల్...
బలే సులభం.

Trikaya-CP 12 84 Tel.

మీ చిన్నారి పాప నూనూగు బుగ్గలపైన మీరిచ్చే ముద్దులా సున్నితంగా



జాన్సన్స్ బేబీ సోప్

Johnson & Johnson



దీనిలో మేమందరం ఒకటే
ఎంత బాగుంటుందో
ఎంత రుచిగా ఉంటుందో

కంపా ఆరెంజ్ ఫ్లేవర్—
ఆహ్లాదాన్ని కలిగించే రుచి

Campa

కృత్రిమ వాసన చేర్చబడింది.
[illegible]

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'
సంపాదకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల బేతాళకథ ["సంహారవిద్యా యంత్రం"]కు ఆధారం, కొవ్వలిలక్ష్మీ రత్న రచన.

విద్యాభ్యాసానికి ఇది తగిన వయసంటూ ఏమీ లేదని, అభ్యసించేవారి చిత్తవృత్తి మీద విద్య రావటం, రాకపోవటం ఆధారపడి వుంటుందనీ, ''గురుశిష్యులు'' అన్న కథలో చక్కగా నిరూపించ బడింది.

అమరవాణి

[illegible]
[illegible]

[గుణవంతుడికి చిన్న ఉపకారం చేస్తే, దాన్ని గురించి కొండంతగా చెప్పుకుంటారు. గుణహీనుడికి కొండంత ఉపకారం చేసినా, అది అతిస్వల్పమని ఎంచుతారు.]

సంపుటి 76 ఏప్రిల్ '85 సంచిక 4

విడి ప్రతి : 2-00 ;; సంవత్సర చందా : 24-00





చందమామ కబుర్లు



ఇందిరాగాంధి విగ్రహం!

[illegible]

[illegible]

[illegible]





అంతర్జాతీయ బౌద్ధ ప్రదర్శనలు

[illegible]

మీకు తెలుసా?

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]

([illegible] 64 [illegible])



సుబ్బయ్యకి చదువు రావటం లేదు. సుబ్బయ్య తండ్రి, ఆ ఊరుకు కొత్తగా వచ్చిన గురువు వద్దకు వాణ్ణి తీసుకు పోయి, "వీడికి అక్షరజ్ఞానం, ప్రపంచ జ్ఞానం మీరే కలిగించి మనిషిగా చేయండి," అని చెప్పాడు.

"నా వద్ద నేర్చుకుంటే, సంవత్సరం పాటు శ్రమపడేసిన వాడి కెవడికైనా చదువు వంట బడుతుంది. వీడిని నా ఇంట వదిలి వెళ్ళు," అన్నాడు గురువు.

సుబ్బయ్య తండ్రి అలాగే చేశాడు.

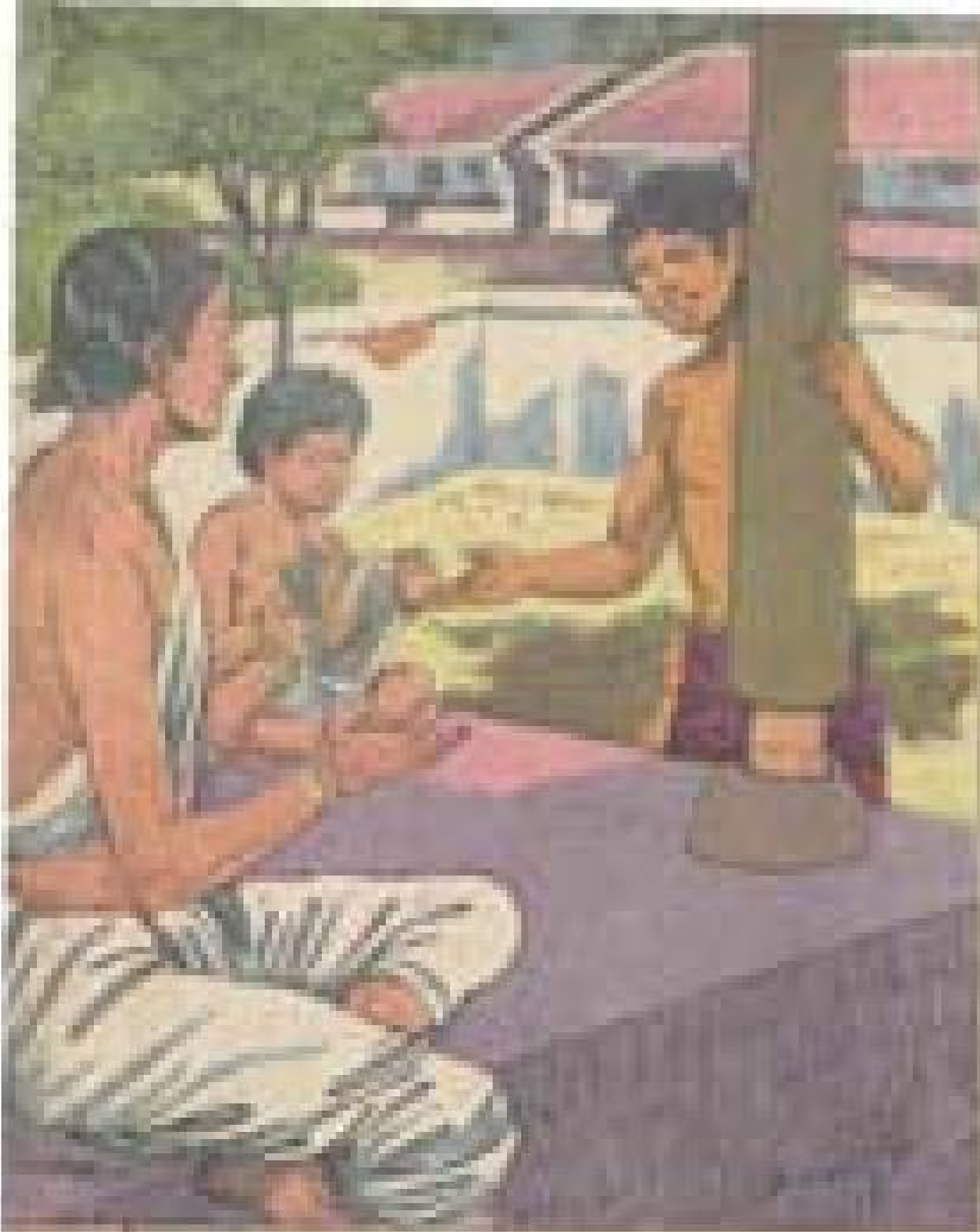
మొదటి రోజున సుబ్బయ్యకి, గురువు ఇంటి పనులన్నీ చెప్పాడు. గురువుకు నాలుగు పాడి గేదెలున్నాయి. వాటన్నిటిని ఊరిబయటకు తోలుకుపోయి మేపుకు రావాలి. పశువుల పాకను శుభ్రంచేయాలి. పేడతో పిడకలు చేయాలి. గురువుగారి ఇంట్లోని అంట్ల గిన్నెలు తోమాలి!

సుబ్బయ్య ఆ పనులన్నీ ఎంతో శ్రద్ధగా చేశాడు. మొదటి రోజు ముగియగానే గురువు వాడితో, "రోజంతా నువ్వు పని లోనే వున్నావు. వాటిల్లో నీకు ఏ పని అయిష్టంగా వున్నదో చెప్పు? ఆ సమయంలో నీకు చదువు చెబుతాను," అన్నాడు.

చదువంటే కష్టపడి పని చెయ్యనవసరం లేదు. హాయిగా ఒక చోట కూర్చుని గురువు చెప్పినది వినటమే! అందువల్ల, సుబ్బయ్య దృష్టి చదువు మీదికి మళ్ళుతుందని, గురువు ఆశించాడు. కాని, సుబ్బయ్య తనకా పనులే బాగున్నాయని, చదువు వద్దని చెప్పేశాడు.

నాలుగు రోజులు గడిస్తే, వాడికే బుద్ధి వస్తుందనుకున్నాడు, గురువు. కాని, పది రోజులు గడిచినా సుబ్బయ్యలో మార్పు రాలేదు.

"వసంతిక"



అప్పుడు గురువు వాణ్ణి దగ్గర కూర్చో బెట్టుకుని, "ఒరే, గేదెలు మనిషికన్న, పాలు ఇస్తున్నది. అందుకు కారణం గేదె శరీర నిర్మాణంలోని ప్రత్యేకత. అదే విధంగా, మనిషి అనుభవాలను జ్ఞానంగా మార్చుకుంటుంది వయస్సు. ఆ విశేషాలన్ని వివరంగా చెబుతాను, వింటావా?" అని అడిగాడు.

"వినడమంటే నాకు మహా చిరాకు!" అన్నాడు సుబ్బడు.

నాలుగు రోజులు గడిచాక గురువు వాణ్ణి దగ్గరకు పిలిచి, "ఒరే, నువ్వు గాలిలో ఎగరవచ్చు. నీటి మీద నడవ వచ్చు. అలాంటి మంత్రాలు చెబుతాను. అందుకు ముందుగా నువ్వు అక్షరాలు నేర్చుకోవాలి!" అన్నాడు.

సుబ్బడు సరేనన్నాడు. గురువు వాడికి అక్షరాలు నేర్పటం మొదలుపెట్టాడు. నేర్చుకుంటున్నంతసేపూ వాడిదృష్టి ఇంకె పనుల మీద వుండేది. ఎంతసేపు దిద్దినా వాడికి ఒక్క అక్షరం కూడా రాలేదు.

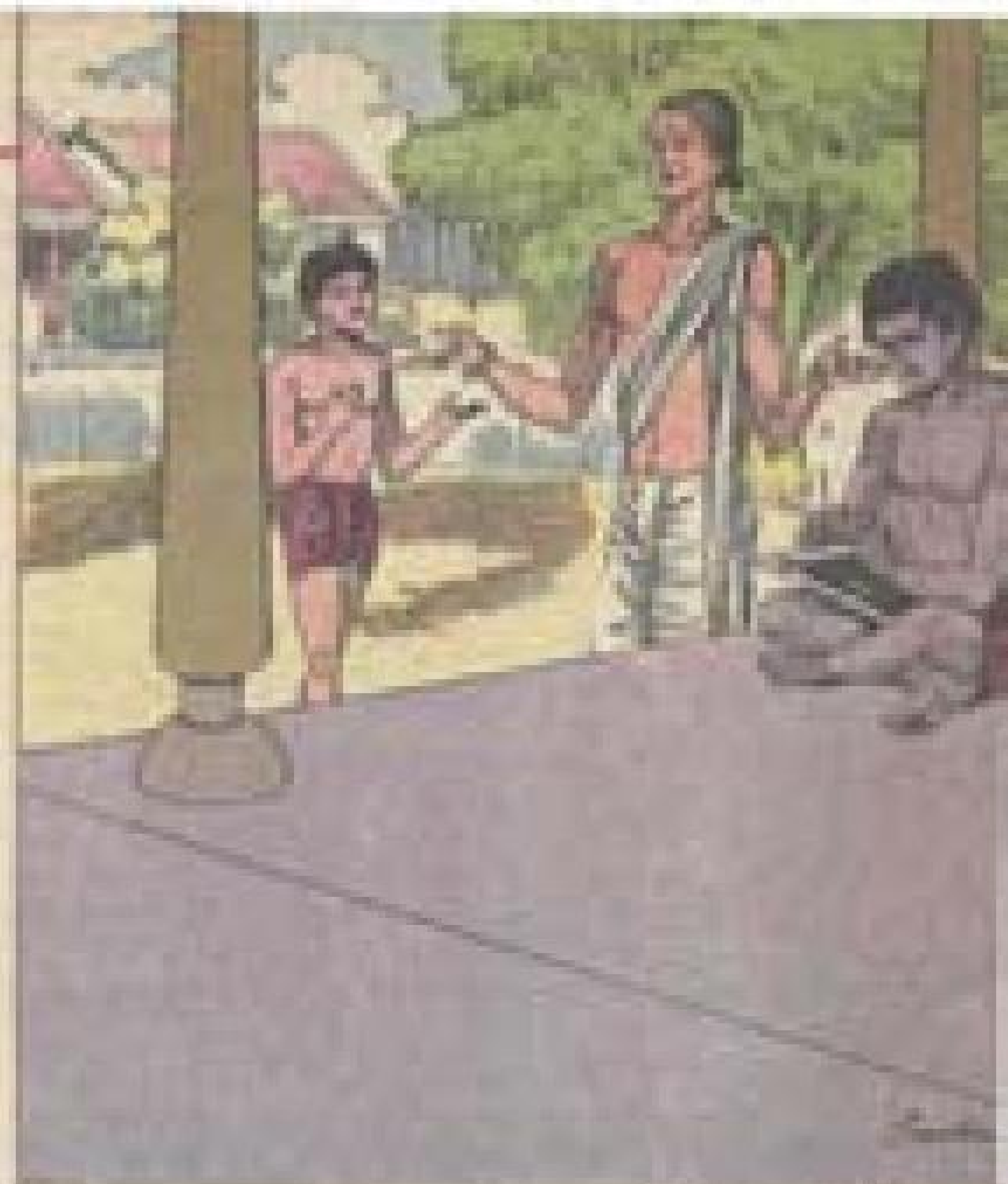
అప్పుడు గురువు, వాడి దగ్గరకు ఒక ఐదేళ్ళ కుర్రవాడిని తీసుకువచ్చి, "చూడు, వీడికి ఐదేళ్ళు; నీకు పదేళ్ళు. వీడికిప్పుడు అక్షరాలు నేర్పుతాను. ఎంత సేపట్లో వస్తాయో చూడు!" అన్నాడు.

ఆ కుర్రవాడికి చాలా తక్కువ సమయంలో బోలెడు అక్షరాలు వచ్చేశాయి. సుబ్బడు వాణ్ణి శ్రద్ధగా గమనించి, "అక్షరాలు నేర్చుకునేందుకు, ఐదేళ్ళవయసే వుండాలి. నేను పెద్దవాడినైపోయాను. అందుకే నాకు రావటం లేదు." అన్నాడు.

గురువు శాంతంగా, "అక్షరాలు నేర్చుకునేందుకు వయసుతో నిమిత్తం లేదు. నువ్వు ఎవరినైనా పెద్దవాణ్ణి తీసుకురా. నేను నేర్పుతాను," అన్నాడు.

సుబ్బడు ఇంటికి వెళ్ళి తాతయ్యను తీసుకువచ్చాడు. కాసేపు దిద్దగానే వాడికి అక్షరాలు వచ్చేశాయి.

"చూశావా? చదువుకునేందుకు శ్రద్ధ వుండాలి తప్పితే, వయసుతో ఏ మాత్రం



నిమిత్తం లేదు,'' అని చెప్పాడు గురువు నెమ్మదిగా.

''పాలేరుకు ఇరవైఏళ్ళు. అందువల్ల, వాడికి చదువు వస్తుంది. నాకూ ఇరవై ఏళ్ళు వచ్చాక, నేనూ చదువుకుంటాను.'' అన్నాడు సుబ్బడు.

''సరి, పదేళ్ళవాళ్ళెవరైనా వుంటే తీసుకురా. వాళ్ళకు నేను చదువు చెబుతాను,'' అన్నాడు గురువు ఓర్పుగా.

సుబ్బడు ఊరంతా తిరిగాడు. ఊళ్ళో పదేళ్ళ వయసులోని కుర్రవాళ్ళంతా చదువుకుంటున్నారు. చదువురాని పదేళ్ళ కుర్రవాళ్ళెవ్వరూ, ఆ ఊళ్ళో లేరు.

''అంతమంది మధ్య, నీ ఒక్కడికే చదువు రాదంటే అవమానంగా వుంటుంది. అందుకని శ్రద్ధపెట్టి చదువుకో.'' అన్నాడు గురువు.

''నేను దేనికీ అవమానపడను. ఎవరి అదృష్టం వాళ్ళది. మీరు చాలా పొట్టిగా వుంటారని, అందరూ నవ్వుకుంటారు. అందుకు అవమానపడి, మీరేం చెయ్యగలరు? మీరు పొడుగు ఎదగలేరు; నేను చదువుకోలేను. అంతే!'' అన్నాడు సుబ్బడు.

''నువ్వు చదువుకోకపోయావంటే, రోజూ పది కొరడా దెబ్బలు తినవలసి వుంటుంది!'' అన్నాడు గురువు కఠినంగా.

సుబ్బడు భయపడ్డాడు. రోజూ చాలా సేపు చదువుకోసాగాడు. అయినా, వాడికి ఒక్క అక్షరం కూడా రాలేదు.

ఒక రోజున గురువు, వాడితో, ''రోజూ నువ్వు పది అక్షరాలైనా నేర్చుకోవాలి. పదికి ఎన్ని అక్షరాలు తక్కువైతే, అన్ని కొరడా దెబ్బలు తినాలి!'' అన్నాడు కోపంగా.

''ఇది చాలా అన్యాయం!'' అన్నాడు సుబ్బడు.

''ఎందువల్ల?'' అని అడిగాడు గురువు మరింత కోపంగా.

''చదువు నేర్చుకోవడం, నా బాధ్యత. ఆ బాధ్యతలో, లోపం జరిగితే తప్పు

వారి! అందుకు నేను శిక్ష అనుభవించాలి. అలాగే, విద్య నేర్పడం, మీ బాధ్యత. నాకు చదువు రావటం లేదంటే, మీరు సరిగా నేర్పడం లేదని కూడా అర్థం. అంటే, అది మీ తప్పు. నా తప్పుకు నన్ను, మీరు శిక్షిస్తున్నారు. మరి, మీ తప్పుకు మిమ్మల్నెవరు శిక్షిస్తారు?'' అని అడిగాడు సుబ్బడు.

గురువు వెంటనే, ''నాయనా, నువ్వు నా కళ్ళు తెరిపించావు! నీ లోపాలు నువ్వు తెలుసుకోలేవు: తెలిసినా దిద్దుకోలేవు. అందువల్ల, నీకు చదువురాదు. కాని, నా లోపం నాకు తెలిస్తే దిద్దుకుంటాను. నీకు చదువు చెప్పడం, నావల్ల కాదు. ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళు,'' అన్నాడు.

''మా నాన్న ఏడాదిదాకా, నన్ను ఇంటికి తిరిగి రావద్దని చెప్పాడే!'' అన్నాడు సుబ్బడు అనుమానంగా.

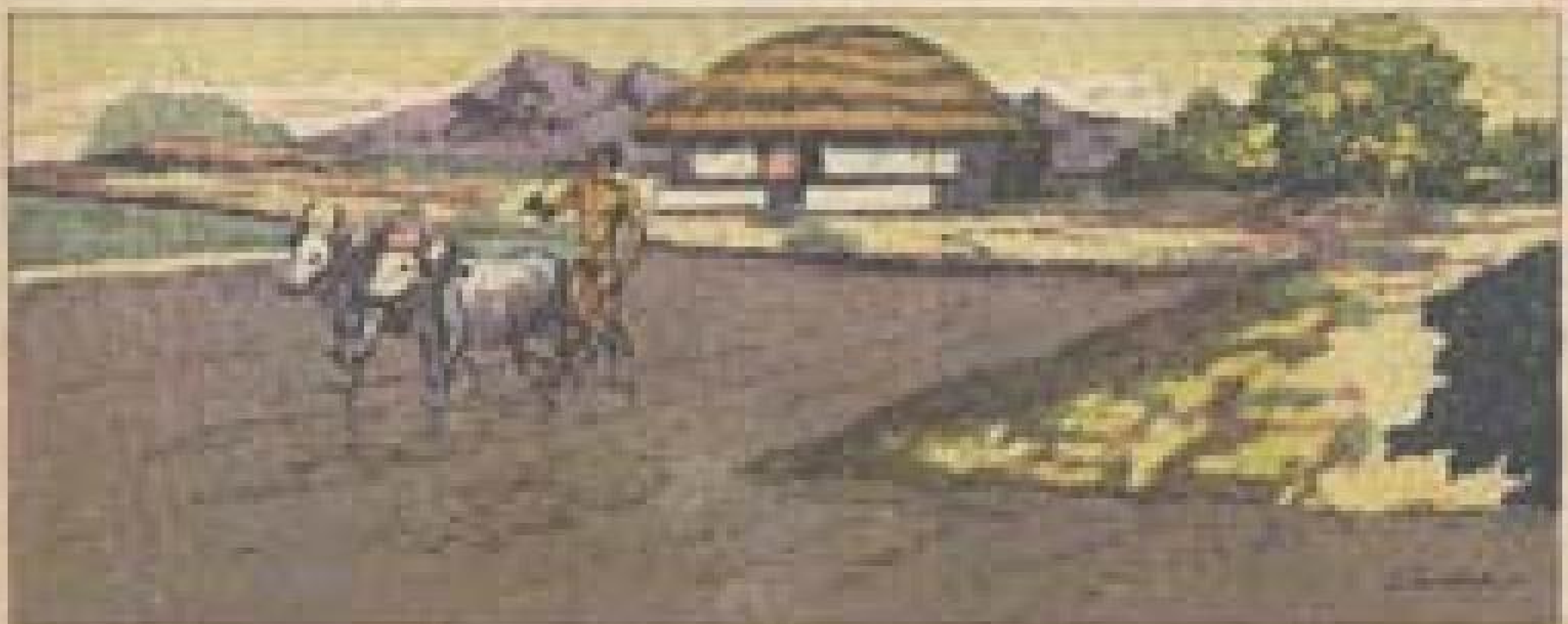
''ఏడాది తిరక్కుండానే గురువుగారికి ఆయన లోపాన్ని చెప్పగలిగానని, మీ నాన్నకు చెప్పుకో. ఇంకెప్పుడూ, నా దగ్గరకు రాకు, వెళ్ళు!'' అన్నాడు గురువు అసహనంగా.

సుబ్బడు ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. వాడి తండ్రి కంగారుగా గురువు దగ్గరకు వెళితే, ''వాడికి చదువు తప్ప ఏం నేర్పినా వస్తుంది. నన్ను ఇంక బాధించవద్దు!'' అని పంపేశాడు గురువు.

సుబ్బడికి అక్షరం ముక్క రాకపోయినా, పెద్దయ్యాక వ్యవసాయంలో రాణించాడు. అప్పుడు, వాడికి చదువు అవసరం తెలిసివచ్చింది. వాడు వెళ్ళి గురువును ఆశ్రయించాడు. గురువు భయపడ్డాడుగాని, వాడికిప్పుడు చదువు తొందరగానే వచ్చింది.

''చూశారా, నేను చెప్పినట్టే జరిగింది! చదువు ఐదేళ్ళలోనైనా ప్రారంభించాలి, లేదా ఇరవైఏళ్ళు దాటాక నేర్చుకోవాలి. అప్పుడే వస్తుంది!'' అన్నాడు సుబ్బడు.

''అలాగా! ఐతే, లోగడ నీకు చదువు రాకపోవడం, నా లోపం కాదని తెలిసింది!'' అన్నాడు గురువు తృప్తిగా.



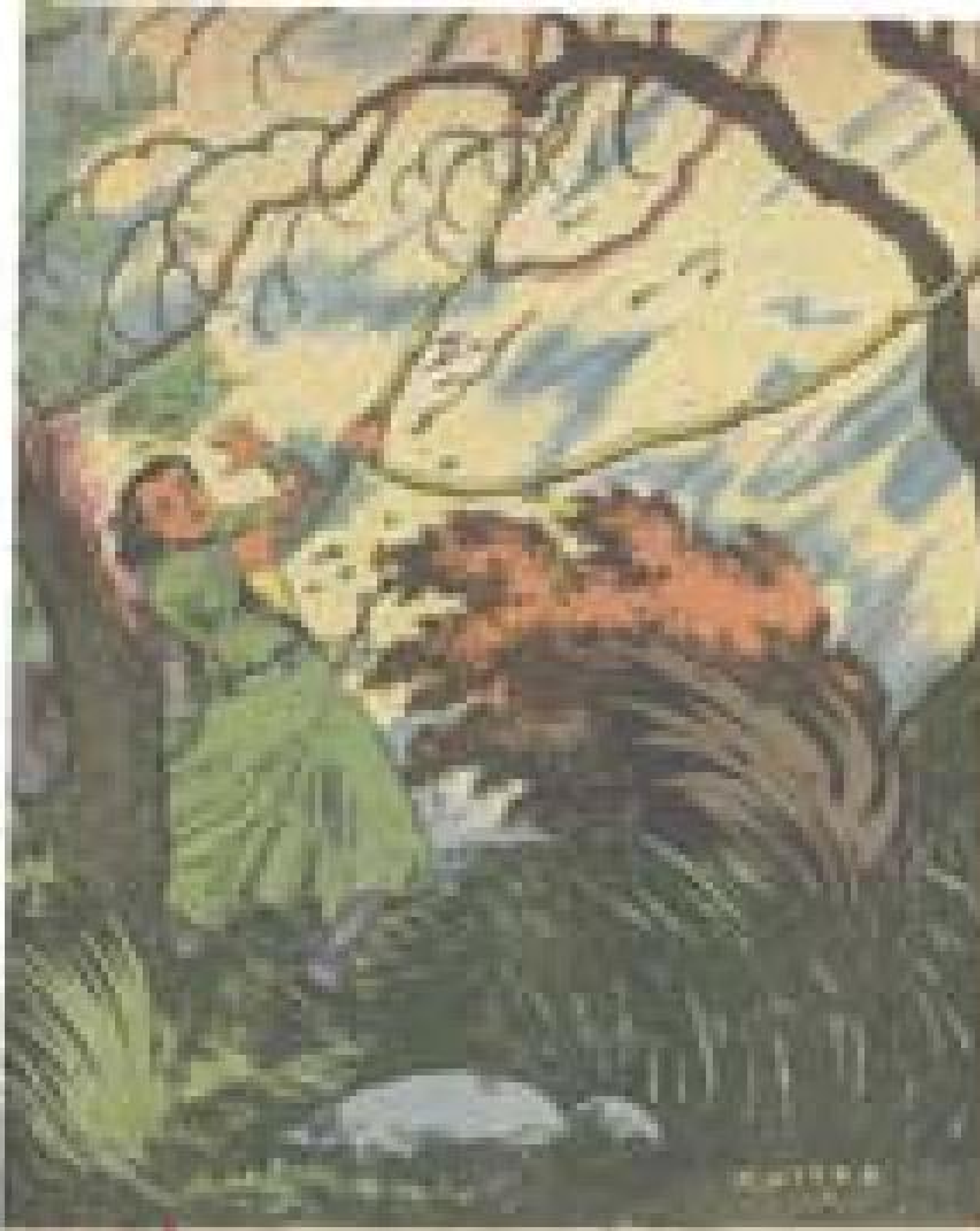


6

[విద్యుత్తుడు మరికొంత కొత్త సైన్యంతో నగరం ప్రవేశించడం వల్ల, చంద్రవర్మ వ్యూహం విఫలమయింది. అతడూ, సమరసేనుడూ గుర్రాల మీద నగరం వదిలి కొండలకేసి పారిపోయారు. కొండలలో శత్రువులు వారిద్దరినీ చుట్టుముట్టారు. చేసేది లేక చంద్రవర్మ, సమరసేనుడూ కొండ దిగువను ప్రవహిస్తున్న ఒక పెద్ద నదిలోకి దుమికారు. తరవాత—]

చంద్రవర్మ నది ప్రవాహంలో ఈదేందుకు ప్రయత్నించాడు. కాని, ఉధృతమైన ప్రవాహ వేగం అతణ్ణి అటూ యిటూ విసిరికొట్ట సాగింది. కొండ అంచున వున్న శత్రుసైనికులు గేలిగా మాట్లాడుకోవటం అతడికి లీలగా వినిపిస్తూనే వుంది. సమరసేనుడు కూడా తనతోపాటు నదిలోకి దూకాడా? లేక శత్రువులచేత పట్టుబడి పోయాడా?

చంద్రవర్మ యిలాంటి ఆలోచనలతో సతమతమవుతూ, నదీజలంలో వేగంగా కొట్టుకుపోసాగాడు. ఈదటానికి అతడు చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు. కొద్దిసేపటిలోనే అతడు ఆయాసంతో సొమ్మసిల్లి పోయాడు. ఇక తనకు చావు తప్పదు, అనుకుంటూ అతడు కడసారిగా మునిగి పోకుండా వుండేందుకు గట్టిప్రయత్నం చేసి నిస్పృహతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు.



చంద్రవర్మ తిరిగి కళ్ళు తెరిచేసరికి సూర్యుడు ఆకాశమధ్యంలో వున్నాడు. చుట్టూ చిక్కదట్టంగా పెరిగిన చెట్లతో అతి భయంకరంగా వున్న అడవి. తను అప్పుడు ఒక చిన్న నీటి మడుగు ఒడ్డున పడివున్నట్టు అతడు గ్రహించాడు. తను అదృష్టవశాత్తూ నది అలలలో మునిగి పోకుండా, దాని పాయలలో ఒకదాని వెంట కొట్టుకువచ్చి యిక్కడికి చేరినట్టు అతడు తెలుసుకున్నాడు. ఆ వెంటనే అతడికి సుబాహుడు గుర్తుకు వచ్చాడు. చంద్రవర్మ మెల్లిగా లేచి చుట్టూ అతని కోసం నాలుగువైపులా కలయచూశాడు. అతని జాడ లేదు.

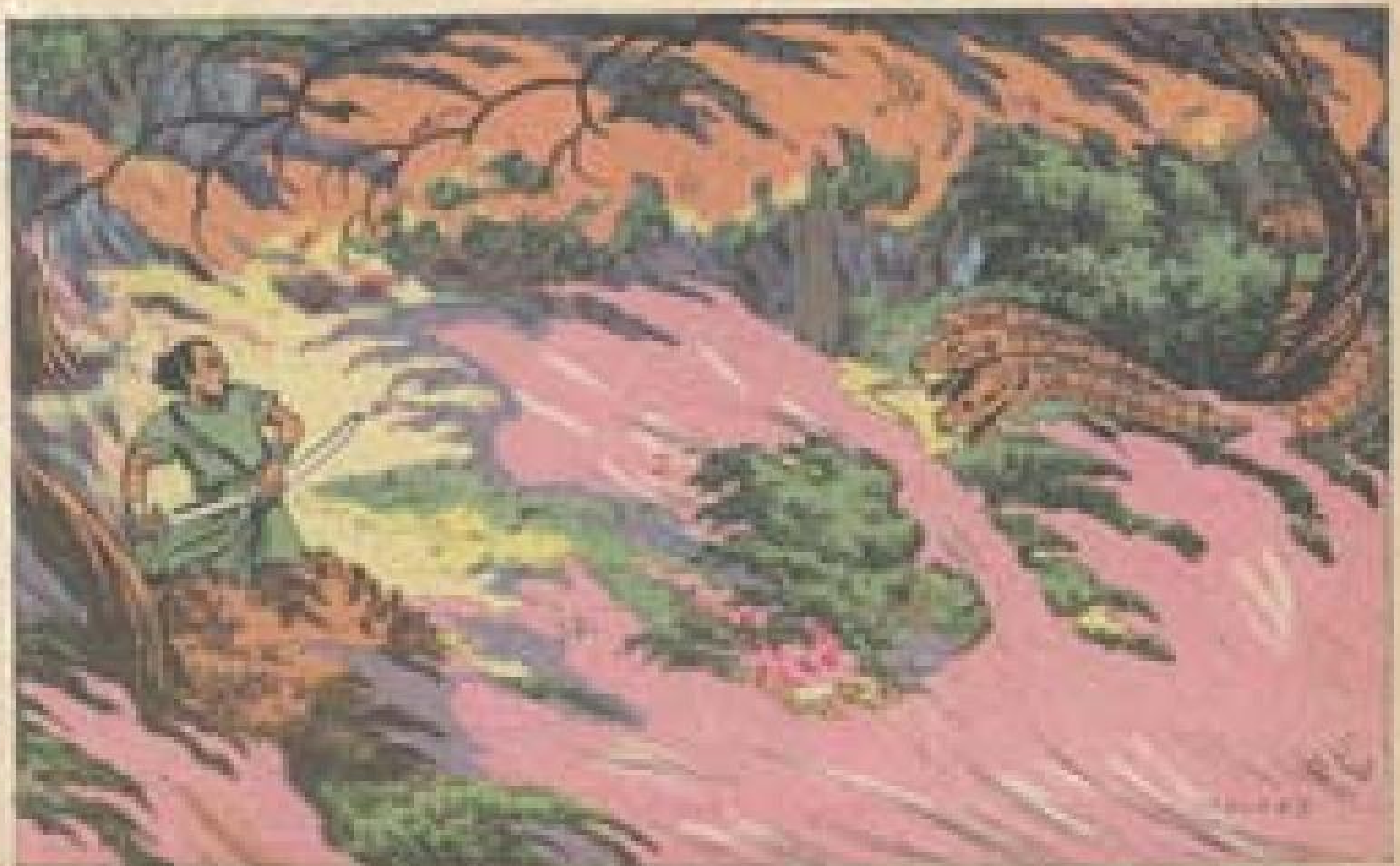
కొద్దిసేపటికల్లా చంద్రవర్మను ఆకలి దహించసాగింది. అతడు నీటిమడుగు దగ్గిర నుంచి కదిలి, అల్లంత దూరంలో వున్న చెట్లను సమీపించాడు. ఆ చెట్లలో కొన్ని ఫలభారంతో భూమికి వంగి వున్నవి. ఆకలిగొని వున్న చంద్రవర్మ చేతికి అందిన పండ్లను కోసుకుని తృప్తిగా తిన్నాడు.

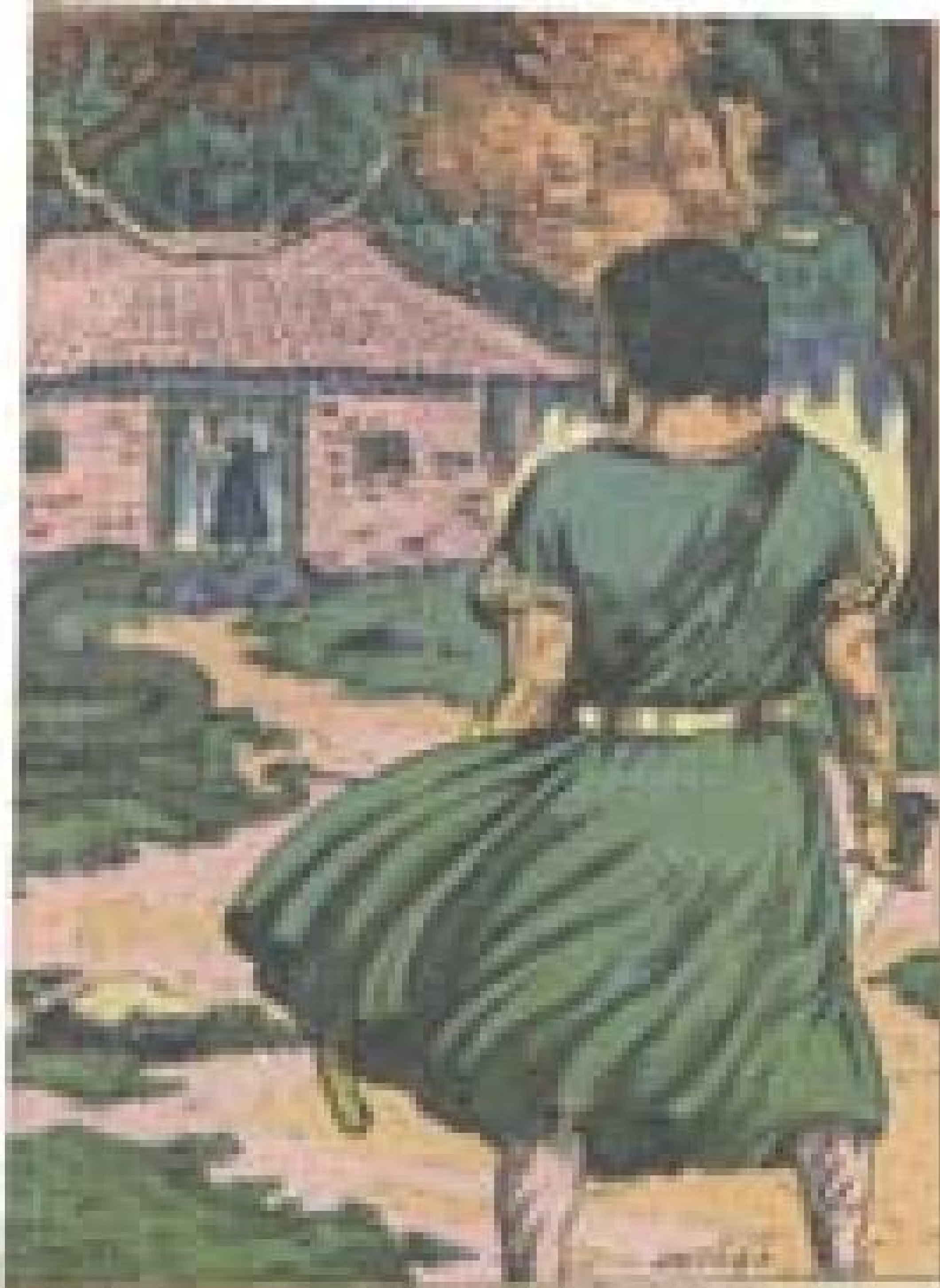
ఆకలి దప్పులు తీర్చుకున్న తరవాత చంద్రవర్మ తన పరిస్థితిని గురించి ఆలోచించసాగాడు. తను శత్రువులచేత బందీకాకుండా తప్పించుకోగలిగాడు. అది గొప్ప అదృష్టమే. కాని, యిప్పుడు తను వున్న అటవీప్రాంతం ఎలాంటిది? అందులో మానవమాత్రులు లెవరైనా వున్నారా? లేక క్రూర మృగాలకూ, భూత ప్రేతాలకూ ఉనికి పట్టయిన చోటా? ఈ విధంగా ఆలోచిస్తూ చంద్రవర్మ అడవిలోకి బయలుదేరాడు. అతడు చెట్ల కిందుగా కొద్ది దూరం నడిచేంతలో, తీవ్రమైన పెను గాలి తాకిడికి అల్లకల్లోలమైనట్టుగా అడవిలోని చెట్లన్నీ ఒక్కసారి భూమి మీదికి వంగి, అంతలోనే దేహాన్ని గగుర్పొడిచేలా వికృతంగా ఊళలూ, అరుపులూ ప్రారంభించినై.

ఈ వింత చూస్తూనే చంద్రవర్మ స్థాణువులా అయిపోయాడు. చెట్లకొమ్మలు చేతులు చాచినట్టుగా అతడికేసి వంగి

కీచుగొంతులతో అరవసాగినై. అతను ఎటు తిరిగితే అటుకేసి ఆ కొమ్మలు వంగి, అతణ్ణి పట్టుకోబోతున్నట్టుగా నటించటం ప్రారంభించినై. తను ఏదో మంత్రగ్రస్తమైన అడవిని ప్రవేశించినట్టు చంద్రవర్మ గ్రహించాడు. అప్పుడు ఈ సంకటం నుంచి బయటపడటం ఎలా? అతను ఒరలో వున్న కత్తి దూసి, తనకేసి వేళ్ళు చిట్లాలు వచ్చేలా అరుస్తూ, వంగుతున్న చెట్టుకొమ్మను ఒక్క దెబ్బతో నరికాడు. తక్షణం పెద్ద మూలుగుతో కలిసి భయంకరమైన కేక వినబడింది. అందుకు ప్రతిగా అన్నివైపులనుంచీ ఆర్తనాదాలూ, మళ్ళీ గావుకేకలు ప్రారంభమైనై. ఆ ప్రదేశం మార్మోగేలా ఏడుపులు వినిపించినై.

చంద్రవర్మ ఒక్క నిముషం నిలువెల్లా వణికిపోయాడు. కాని, అంతలోనే అతనికి ఎక్కడ లేని తెగింపూ, సాహసం వచ్చింది. అతను వెంటనే కత్తిని పిడికిలి గట్టిగా బిగించి పాములున్నట్టుండి ధ్వని, వేడిగాలి వస్తున్న వైపుకు తిరిగాడు. అతని కళ్ళకు చెట్లకిందుగా పాకి వస్తున్న పెద్ద మూడు తలల సర్పం ఒకటి కనిపించింది. అది భయంకరంగా నాలుకలు చాస్తూ, పెద్దగా బుసలు కొడుతూ తిన్నగా అతణ్ణి సమీపిస్తున్నది. వేటుకు ఒక్క తల... అనుకుంటూ చంద్రవర్మ కత్తి ఎత్తాడు. అంతలోనే అతని లోపలి నుంచి వికృతమైన కంఠస్వరంతో, అస్పష్టంగా ఈ కింది మాటలు వినిపించినై:





"నాయనా, కాలనాగూ! ఆ మానవుణ్ణి చంపకు. కష్టాలలో చిక్కి, తెలీక మన దగ్గిరకు వచ్చినవాడు. అతడు మనకు అతిథి సమానుడు. క్షేమంగా నా దగ్గిరకు తీసుకురా!"

ఆ మాటలు వింటూనే మూడు తలల కాలసర్పం, చంద్రవర్మకు అంత ఎడంలో ఆగిపోయింది. అడవిలోని చెట్లన్నీ నిశ్శబ్దంగా ఊగుతున్నవి. గాలి స్తంభించిపోయింది. చంద్రవర్మ ఆశ్చర్యంగా సర్పం కేసి చూశాడు.

కాలసర్పం తనను అనుసరించమన్న సూచనగా మూడు తలలనూ ఒకసారి చంద్రవర్మ కేసి ఆడించి, అడవిలోకి బయలుదేరింది. చంద్రవర్మకు మార్గాంతరం కనిపించలేదు. ఈ అడవి ప్రాంతాన్నంతా తమ మంత్రబలంతో ఎవరో వశపరుచుకుని వున్నారు. ఆ గొంతు ఆ వ్యక్తిదే! తను ఆ మూడు తలల సర్పాన్ని అనుసరించి వెళ్ళక తప్పదు. పారిపోవటానికి ప్రయత్నిస్తే తనకు యీ నిముషానే చావు మూడుతుంది.

చంద్రవర్మ యిలా ఆలోచిస్తూ, కత్తిని మరింత గట్టిగా గుప్పెట బిగించి పట్టుకుని కాలసర్పాన్ని అనుసరించి నడవసాగాడు. కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి ఎదురుగా పెద్ద మనిష్య గడ్డతలా, రెక్కలూ—సింహ శరీరంతో వున్న ఒక పెద్ద విగ్రహాకారం కనిపించింది. సర్పం దాని ముందుకు వెళ్ళి ఆగి, మూడు తలలనూ ఒకసారి వంచి పెద్దగా బుసకొట్టింది. మరుక్షణం ఆ విగ్రహాకారం నిలువునా రెండుగా చీలి పక్కలకు పడిపోయింది. వెంటనే శిథిలావస్థలో వున్న ఒక గృహం, దాని వాకిట తెల్లని బట్టలతో, ముడతలు పడిన శరీరంతో, వయసు వంగి వున్న ఒక స్త్రీ చంద్రవర్మకు కనిపించింది.

చంద్రవర్మకు నోట మాట రాలేదు. ఆ స్త్రీని చూస్తూనే, యీమె పిశాచా, మానవ స్త్రీయా అనుకున్నాడు. అంతలో ఆ స్త్రీ చేతిలో వున్న కర్రను భూమి మీద రెండు

ముసలితల్లి గట్టిగా కేకపెట్టి, ''బాలనాగూ, ఇంక నువ్వు పోవచ్చును,'' అంటూ చంద్రవర్మ కేసి తిరిగి, ''రా, నాయనా! ఇంట్లోకి రా. నీ కోసం ఎంతో కాలంగా ఎదురు చూస్తున్నాను,'' అన్నది ఆప్యాయంగా.

''నా కోసమా?'' అన్నాడు చంద్రవర్మ ఆశ్చర్యపడుతూ.

''అవును, నాయనా, నీకోసమే! నేను నీకు చేయవలసిన సహాయమూ, నువ్వు నాకు చేయవలసిన సహాయమూ చాలా వుంది'' అన్నది ఆ స్త్రీ.

ఆ మాటలతో ఆమె మానవస్త్రీయే అని, మాంత్రికురాలని చంద్రవర్మ సులభంగా గ్రహించాడు.

''నే నెవరినో నీ కెలా తెలుసు? నీ పేరేమిటి?'' అంటూ చంద్రవర్మ ఆ స్త్రీ కేసి చూశాడు.

''నా పేరు కాపాలిని. నేను నీకేమీ హాని చేయబోవటం లేదు గనక, ఆ కత్తిని ఒరలో దాచవచ్చును. ఒకవేళ నేను దుష్ట మాంత్రికుని నీకు హాని చేయదలిస్తే, ఆ కత్తి నీ కెందుకూ ఉపయోగపడదు. నువ్వు అడవిని ప్రవేశిస్తూనే, నా శక్తిని చూశావు గదా? వేరూ వాయీ లేని చెట్టుం చేపలతో మాట్లాడించాను. ఆవే అడవిలో నీ దారిని అడ్డగించినవి కూడా,'' అన్నది కాపాలిని.

చంద్రవర్మ ఆ పరిస్థితుల్లో తను నిర్భయుణ్ణని గ్రహించాడు. అతను కత్తిని





ఒరలో పెడుతూ, "కాపాలినీ, నేను రాజ్యాన్నీ, స్నేహితులను కూడా కోల్పోయి ఈ అడవి ప్రాంతాలు చేరిన నిర్భాగ్యుణ్ణి. నేను నీకు ఎలాంటి హాని తలపెట్టబోవటం లేదు. నువ్వు కూడా నాకు ఎలాంటి హాని చేయవని నమ్మవచ్చునా?" అన్నాడు.

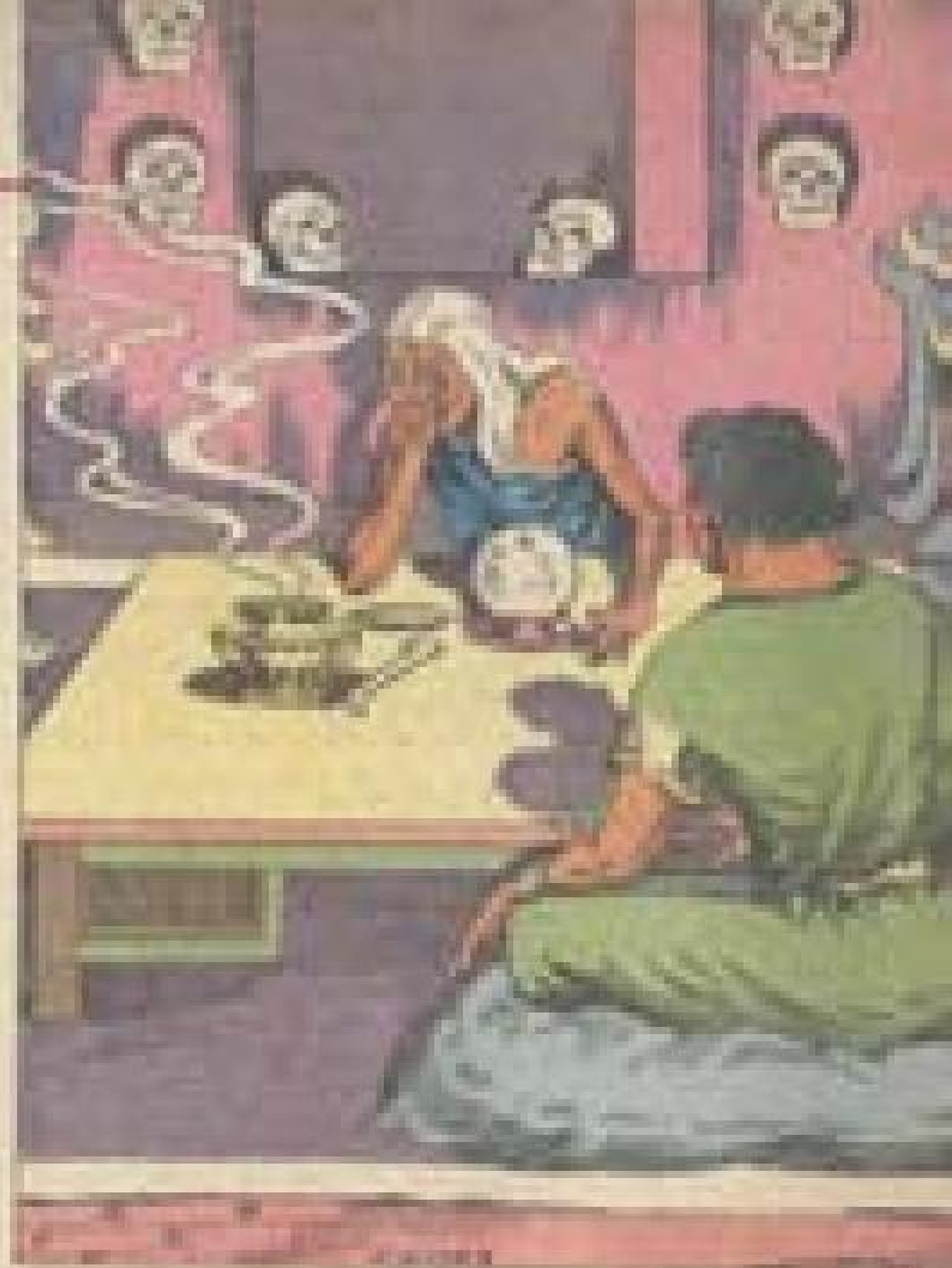
"నేను నీకు హాని తలపెట్టటమా?" అంటూ కాపాలిని ఆశ్చర్యంగా చంద్రవర్మకేసి చూసి, "చంద్రవర్మా! నేను నా చేతనైన విధంగా నీకు సహాయం చేయదలిచాను. కాని, ఆ సహాయం చేసేముందు, నువ్వు నాకొక సహాయం చేయవలసి వుంటుంది." అన్నది.

తనను పేరుతో కాపాలిని సంబోధించటంతోనే, చంద్రవర్మకు ఆ మాంత్రికురాలి శక్తి సామర్థ్యాల మీద నమ్మకం కుదిరింది. బహుశా, ఆమెకు తనను గురించి సర్వం తెలిసివుంటుంది. అప్పుడు వీరపురంలో ఏమి జరుగుతున్నదీ, తన పెదనాన్న ధీరమల్లుడూ, మహాపాలుడూ ఏమయ్యారో కూడా ఆమె చెప్పగలగవచ్చు!

చంద్రవర్మ నిర్భయంగా కాపాలినిని సమీపించాడు. ఆమె అతన్ని ఎంతో గౌరవంగా ఇంటి లోపలికి తీసుకుపోయింది. ఇంటి గోడలకు అనేక జంతువుల తలలూ, మానవ కపాలాలూ వేలాడుతున్నవి. గోడలో పెద్ద గవాక్షం వున్నచోట వింతగా తయారు చేసిన ఒక బల్ల మీద పెద్ద గాజు గోళం ఒకటి తళతళ మెరుస్తున్నది.

కాపాలిని, చంద్రవర్మకు గాజుగోళం వున్న బల్లకెదురుగా ఒక మెత్తను చూపిస్తూ, "వర్మా, అక్కడ కూర్చో. నువ్వు నిజంగా నదిలో మునిగిపోకుండా బతికి బయట పడటం నా అదృష్టమే అనుకుంటున్నాను. నేను సాధించవలసిన ఒక కార్యం అయితే నీవల్లనే కావాలి, లేకపోతే మరెవ్వరివల్లా కాదు." అన్నది.

చంద్రవర్మ గాజుగోళం ఎదురుగా మెత్త మీద కూర్చుంటూ, "కాపాలినీ, యా



గోళం చూడటానికి చాలా వింతగా ఉన్నది. ఇలాంటి వాటి ఉపయోగాన్ని గురించి నేను ఇదివరకే కొంత విని ఉన్నాను. అందులో మనం మనుష్యుల భూత భవిష్య ద్వర్తమానాలను చూడ వచ్చునా?" అని ప్రశ్నించాడు.

చంద్రవర్మ ప్రశ్న వింటూనే కాపాలిని నిస్పృహగా నిట్టూర్చి, "నాయనా, చంద్ర వర్మా! నువ్వనుకుంటున్నట్టు, యీ గాజు గోళం నిజంగా భవిష్యత్తులో జరగబోయే దాన్ని కూడా చూపించగలిగితే, నేను యింత నిరాశ పడవలసిన అవసరం లేదు. ఈ గోళం భూత వర్తమానాలను మాత్రమే చూపగలుగుతుంది. ఆ కారణం వల్లనే నేను ఒకానొక కష్టసాధ్యమయిన కార్యం సాధించేందుకు నీ సహాయం కోరు తున్నది," అన్నది.

"ఆ కార్యం అంత కష్టసాధ్యమా?" అన్నాడు చంద్రవర్మ.

"అవును, కష్టసాధ్యమే; అసాధ్యం మాత్రం కాదు. ఇక్కడికి మూడు రోజుల దూరంలో కంబుకుడు అనబడే ఒకా నొక మాంత్రికుడున్నాడు. నువ్వు అతని మంత్రగృహంలో జొరబడి, దానిలో ఒకా నొక వస్తువును సంగ్రహించి తేవలసి ఉంటుంది. ఆ వస్తువుగాని లభ్యమయితే, నేను మరొక వెయ్యేళ్ళు కాలం యౌవనా రోగ్యాలతో సుఖంగా జీవిస్తాను. లేక పోతే..."

కాపాలిని మాట ముగించకుండానే, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ, కన్నీళ్ళను తుడుచుకోసాగింది. చంద్రవర్మకు ఆ నిముషంలో ఆమె మీద ఎక్కడలేని జాలి కలిగింది. ఆ మంత్రగత్తె, తనను మోసం చేసే హితమార్గాలని చూస్తున్నదేమో అన్న సంశయం అంతవరకూ అతని మన సులో ఏమైనా ఉంటే, అది కాస్తా ఆమె దుఃఖాన్ని చూస్తూనే మాయమయింది.

"కాపాలినీ, నేను నీకు నా కాయ శక్తులా సహాయం చేస్తాను. కాని, ముందుగా నీవు నాకు ఒక చిన్న ఉప

కారం చేయాలి. నా వీరపురనగరం యిప్పుడెలా వున్నది? నా సేనాని ధీరమల్లుడూ, నా సేవకులు సుబాహుడూ, ఇంకె వున్నారా? ఆ వృత్తాంతం, యీ గాజు గోళంలో చూసి చెప్పగలవా?" అని అడిగాడు చంద్రవర్మ.

కాపాలిని చిరునవ్వుతో లేచి గోడకు తగిలించి వున్న ఒక పాతకాలపు మానవాస్థి తను తీసుకుని గాజుగోళాన్ని తడిమింది, ఏదో మంత్రం చదువుతూ దానిని తాకి, "అదిగో, నీ వీరపుర నగరం!" అన్నది.

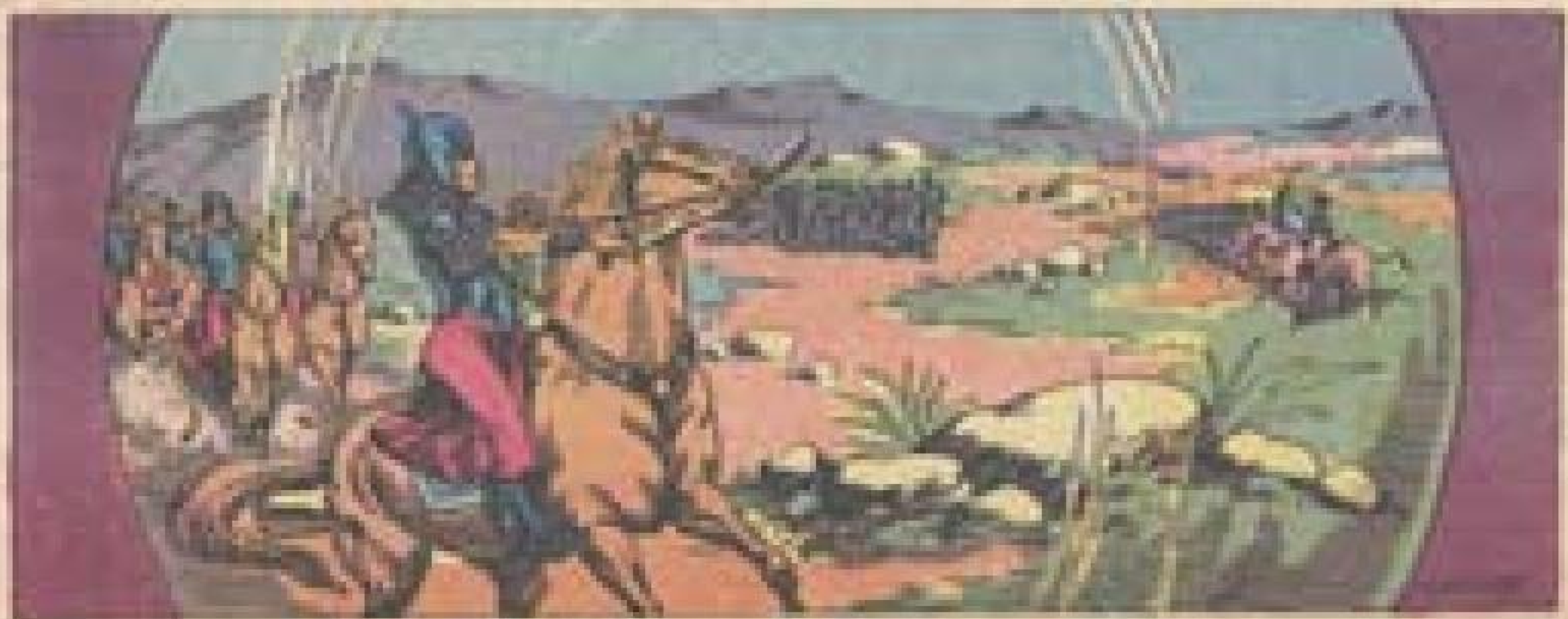
భగభగమనే మంటలతో, ఆకాశం ఎత్తు లేచిన పొగలతో, పిల్లల వెంట దారి తెన్నూ లేకుండా హాహాకారాలు చేస్తూ పరిగెత్తే పౌరులతో ప్రత్యక్షమైన వీరపుర నగరాన్ని చూస్తూనే, చంద్రవర్మ నిశ్చేతంగా అరిచి, కళ్ళు మూసుకుంటూ, "కాపాలినీ! ఇక చాలు, ఆ దృశ్యం చూడలేను!" అన్నాడు బిగ్గరగా. కాపాలిని మానవాస్థికతో గోళాన్ని తాకిన మరుక్షణం ఆ భీతికొల్పే దృశ్యం అదృశ్యమైంది.

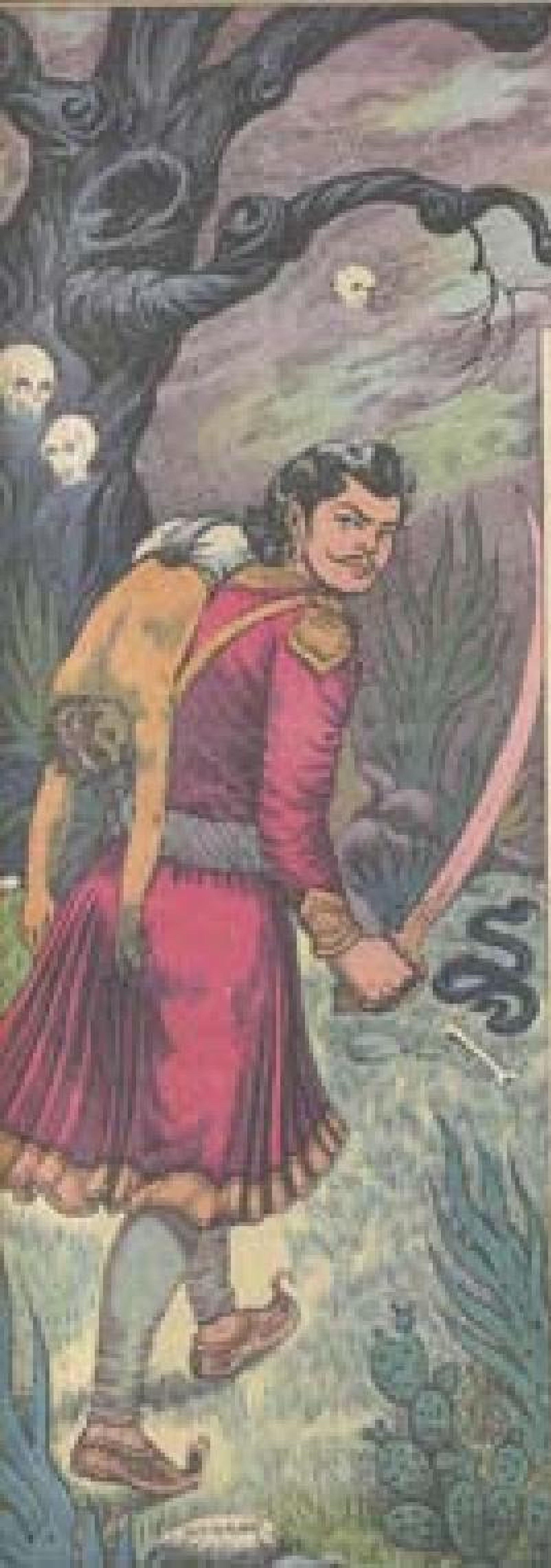
"అదుగో, నీ సేనాని ధీరమల్లుడు!" అంటూ కాపాలిని మానవాస్థికతో మరో సారి గాజుగోళాన్ని తాకింది.

చంద్రవర్మ కళ్ళు తెరిచి గోళం కేసి ఆదుర్దాగా చూశాడు. గుట్టలు, పుట్టలు, పెద్ద పెద్ద గండశిలలు... సేనాని ధీరమల్లుడు తన అశ్వికులతో వేగంగా పోతున్నాడు. అతణ్ణి అన్నివైపుల నుండి చుట్టుముట్టుతూ పర్వతేశుని బలగం వెంబడిస్తున్నది. ధీరమల్లుడు తన గుర్రాన్ని నిలువరించి, తన అనుచరులకేసి తిరిగి ఏదో చెప్పి, కత్తి దూసి శత్రువులకు ఎదురుగా తన గుర్రాన్ని దూకించాడు.

"ఇది యివ్వాళ ఉదయం జరిగింది. ఆ తరవాత ధీరమల్లు డేమయిందీ, నువ్వు చూడటం మంచిది కాదు!" అంటూ కాపాలిని తన చేత గల మానవాస్థికతో గాజుగోళాన్ని తాకింది. వెంటనే ఆ దృశ్యం మాయమయింది.

చంద్రవర్మ నిర్విణ్ణుడై గాజుగోళం కేసి చూస్తూ వుండిపోయాడు.—(ఇంకా వుంది)





సలహాలిచ్చే యంత్రం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టువద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, ఏదో కోరి యింత అర్ధరాత్రివేళ శ్మశానంలో నానా బాధలూ పడుతున్నావు గదా! కాని, ఆ కోరిక తీరాక, మనిషి నిజంగా తృప్తిపడగలడన్న నమ్మకం ఏమీ లేదు. అందుకు ఉదాహరణగా కాంతవర్మ అనే రాజు కథ చెబుతాను, శ్రమతెలియకుండా విను." అంటూ యిలా చెప్పసాగాడు:

కుంతలదేశాన్ని పాలించే కాంతవర్మ గొప్ప ధర్మబుద్ధికలవాడు. ఆయన పాలనలో ఎన్నడూ మామూలు గ్రామ ప్రజలకు కూడా శత్రుభయం గాని, దొంగలభీతి గాని వుండేది కాదు. అయితే, అప్పుడప్పుడూ ప్రకృతి వైపరీత్యాల కారణంగా

వేతాళ కథలు

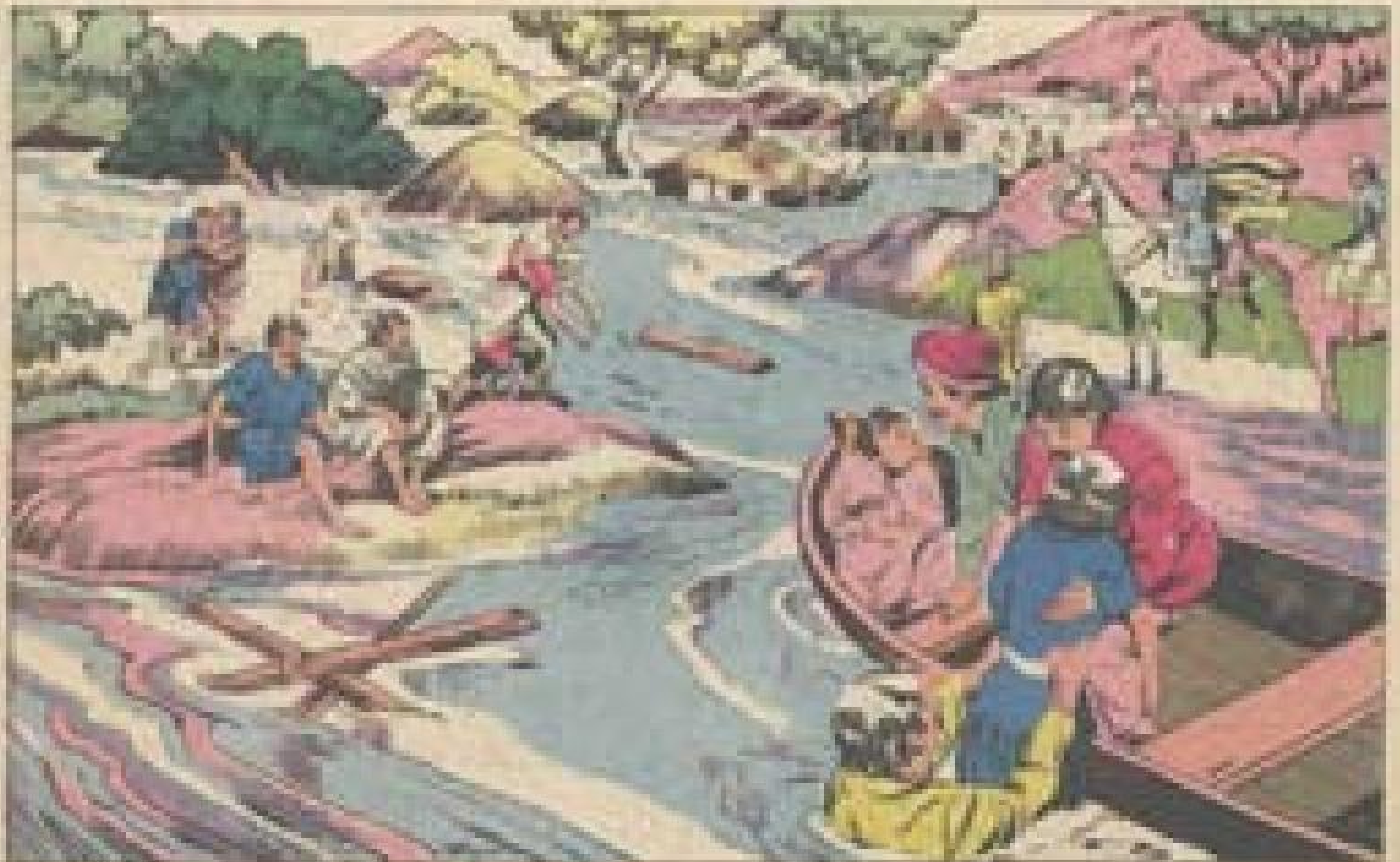
అతివృష్టి, అనావృష్టి దాపురించి ప్రజలు ఇక్కట్లపాలయేవారు. అలాంటి సమయాల్లో, శంతనవర్మ, స్వయంగా ఆయా ప్రాంతాలు సందర్శించి, బాధలకు గురి అయినవారికి తగుసాయం చేస్తూండేవాడు.

ఒక వానాకాలంలో, కుంతలదేశంలో ప్రవహించే అలకప్రావతి పొంగి, కొన్ని ప్రాంతాలు జలమయమయాయి. శంతనవర్మ కొందరు రాజోద్యోగులను వెంట బెట్టుకుని అక్కడికి పోయి, పంట పొలాలూ, ఇళ్ళూ పోగొట్టుకున్నవారికి రక్షణ కల్పించాడు.

ఆయన తిరిగి రాజధానికి వస్తూండగా, ఒక అరణ్యప్రాంతాన ముని ఆశ్రమం ఒకటి కనిపించింది. విచారించగా, ఆ ఆశ్రమం జ్ఞానాశ్రయుడు అనే మునిదని, ఆయన గొప్ప తపశ్శక్తి, యోగవిద్యలూ ఎరిగినవాడని తెలిసింది.

శంతనవర్మ ఆ మునిని దర్శించాడు. ముని ఆయనను సాదరంగా ఆహ్వానించి, ''రాజా, నువ్వు ఎంతో ధర్మబుద్ధి కలవాడి వని, ప్రజల సుఖమే, నీ సుఖంగా పాలన చేస్తున్నావని విన్నాను. నీ లాంటి రాజులు అరుదు. నన్ను చూడవచ్చావు గనక, నీ మనసులో ఏదైనా కోరిక వుంటే చెప్పు,'' అన్నాడు.

శంతనవర్మ వినయంగా, ''మహాత్మా, ప్రజల సంక్షేమం కోసం, నేనెన్నో కార్యక్రమాలు తలపెట్టాను. కాని, అవి నేను కోరినంత వేగంగా జరగటం లేదు.



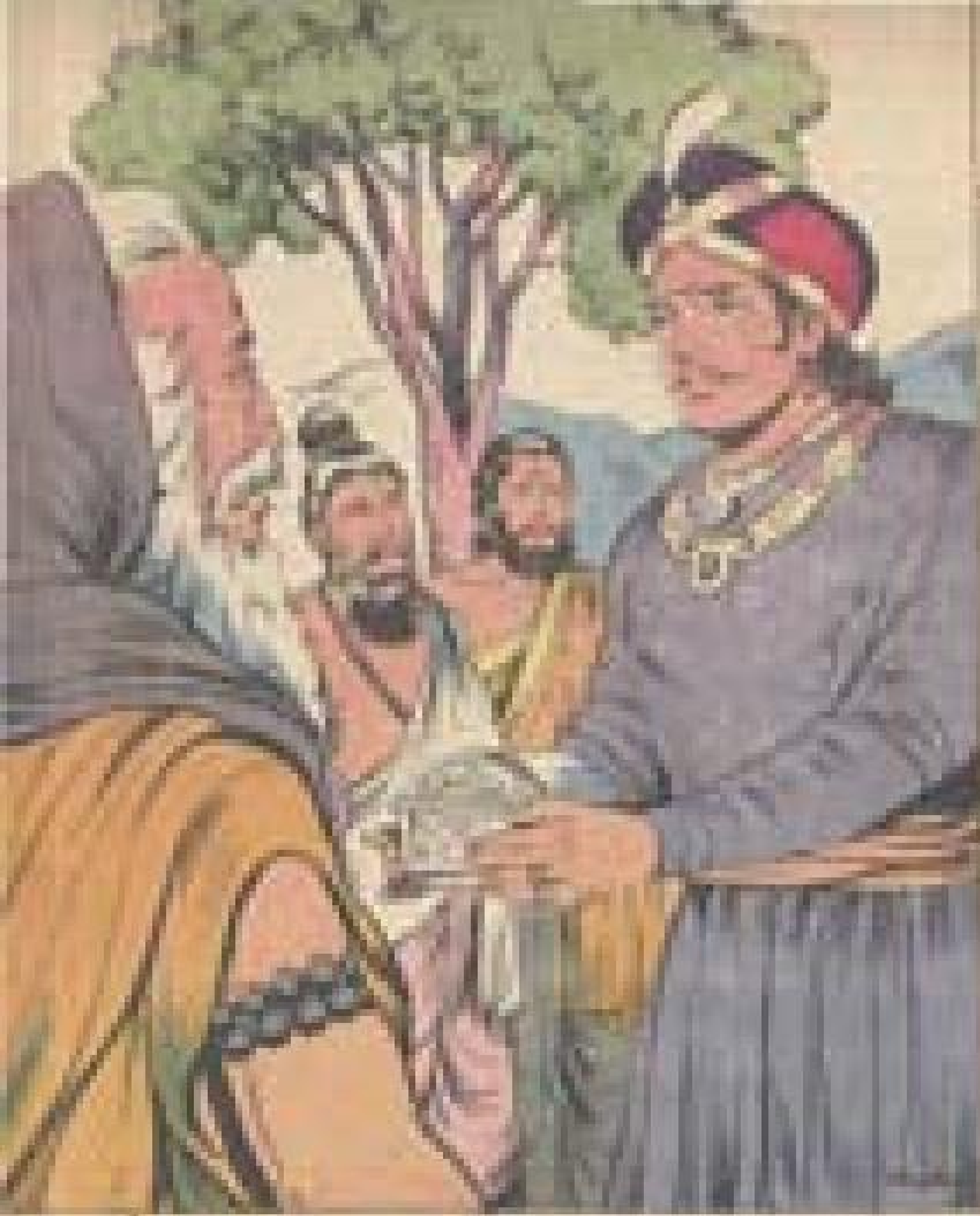
వరదలూ, తుఫానులూ లాంటి ప్రకృతి వైపరీత్యాలను ఆపలేము. నిజమే! అయినా, వాటివల్ల ప్రజలు విపరీతమైన బాధలకు గురి కాకుండా, ముందుగానే తగు రక్షణచర్యలు ప్రారంభించవచ్చు, అది నాకు సాధ్యపడటం లేదు. తమరే ఏదైనా మంచి మార్గం మాకు చూపించాలి," అని కోరాడు.

జ్ఞానాశ్రయుడు చిరునవ్వు నవ్వి, "నీ కోరిక బాగానే వున్నది. పని ఏదైనా, దాన్ని సక్రమంగా నిర్వహించాలంటే, ముందు చక్కగా ఆలోచించాలి. అప్పుడే అది జయప్రదం అవుతుంది. నీ దగ్గిర దక్షత గల ఉద్యోగులు వున్న మాట నిజమేనా?" అని అడిగాడు.

అందుకు శంతనవర్మ, "నా ఉద్యోగుల దక్షతలోనూ, శక్తిసామర్థ్యాలలోనూ నాకు నమ్మకం వున్నది. వాళ్ళు రాజ్యపాలనకు సంబంధించిన అన్ని విషయాల్లోనూ, తగిన సలహాలు ఇస్తూ సహాకరిస్తున్నారు. ప్రజాహిత కార్యాలు మరింత వేగంగా జరగాలన్నదే, నా తాపత్రయం," అన్నాడు.

ముని కొద్దిసేపు మౌనంగా వూరుకుని, తరవాత, "రాజా, అలా అయితే, నీకు అపూర్వశక్తులు గల ఒక చిన్న యంత్రాన్ని బహుమానంగా ఇస్తాను. దాన్ని శిరస్సు మీద వుంచుకుని, మున్ముందు ఏది జరగాలనుకుంటున్నావో, అది మనస్సులో అనుకుంటే చాలు. అప్పుడు యంత్రంలోంచి





తగిన సూచనలూ, సలహాలూ ఇది ఇస్తాయి," అని దంతంతో చేసిన ఒక చిన్న పెట్టెను శంతనవర్మకు ఇచ్చాడు.

"మహాప్రసాదం!" అంటూ శంతనవర్మ దాన్ని తీసుకున్నాడు.

అప్పుడు జ్ఞానాశ్రయుడు, "రాజా, ఈ యంత్రాన్ని గురించి, నీ కొక ముఖ్య విషయం చెప్పవలసి వున్నది. దీన్ని నా తపశ్శక్తి కొంత ధారపోసి నిర్మించాను. అందువల్ల, దీని మహిమ నేను జీవించి వున్నంతవరకే వుంటుంది. ఇప్పటికే నేను ఎనభై ఏళ్ళు పైబడ్డవాణ్ణి. యోగసాధన చేసినవాణ్ణి కనక, మరొక పదిహేను ఏళ్ళు బతకగలను. అంతవరకూ దీన్ని నువ్వు నిశ్చింతగా వాడుకోవచ్చు. ఆ తరవాత అది కేవలం దంతపు పెట్టె మాత్రమే!" అన్నాడు.

శంతనవర్మ కొంచెం సేపు ఆలోచించి, యంత్రాన్ని మునికి ఇచ్చివేస్తూ, "దీన్ని నేను స్వీకరించలేను. తమరు ఆగ్రహించక మన్నించండి," అన్నాడు.

ముని ఆశ్చర్యపోయి, "రాజా, దీన్ని ఏ కారణంవల్ల నిరాకరిస్తున్నావు? ఈ యంత్రాన్ని పదిహేను సంవత్సరాలపాటు నిశ్చింతగా వాడుకోవచ్చని ముందే చెప్పాను గదా? అందువల్ల, మనస్సు కోరుకుంటున్న ప్రజోపయోగకరమైన ఎన్నో కార్యాలు సాధించవచ్చు," అన్నాడు.

"మహాత్మా, మరొకసారి మన్నించవలసిందిగా కోరుతున్నాను. ఈ యంత్రం వల్ల నాకు తాత్కాలికంగా కొన్ని ప్రయోజనాలు లభించవచ్చు. కాని, భవిష్యత్తులో ఎదురయ్యే సమస్యలను గురించి ఆలోచించాలి గదా! ఆ కారణంగానే దాన్ని వద్దంటున్నాను," అన్నాడు.

ముని చిన్నగా నవ్వి, శంతనవర్మను మౌనంగా దీవించి సాగనంపాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, శంతనవర్మ పరమ దురాశాపరుడే కాక, అమాయకుడుగా కూడా కనబడుతున్నాడు. అతడి కోర్కె విని, ముని తన

తపశ్శక్తి కొంత ధారపోసి నిర్మించిన సలహాలిచ్చే యంత్రాన్ని అపహరించలేదు. అయినా, అతడు తృప్తిపడక దాన్ని మునికి తిరిగి యిచ్చివేశాడు. పైగా, తపశ్శక్తులతో ఎదురయ్యే సమస్యలంటూ, తన అమాయకత్వాన్ని బయటపెట్టుకున్నాడు. ఈ విధంగా అతడు ప్రజలకు మహోపకారం చెయ్యగల అవకాశాన్ని జారవిడిచాడు. అందుకు కారణం అతడి మూర్ఖతా, అమాయకత్వాలే కదా? ఈ సందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది." అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "శంతనవర్మ, ముని జ్ఞానాశ్రయుడిచ్చిన యంత్రాన్ని తిరిగి యిచ్చివేయడంలో, గొప్ప లౌకిక జ్ఞానాన్ని, వివేకాన్ని ప్రదర్శించాడు. ఏవో చిన్న లోపాలున్నా, అతడు స్వయంగా ఆలోచించి, తన ఉద్యోగులిచ్చే సలహాలను పాటించి రాజ్యాన్ని చక్కగా పాలిస్తున్నాడు. అటువంటప్పుడు, ముని యిచ్చిన యంత్రాన్ని గనక అతడు ఉపయోగించడం ప్రారంభిస్తే, ఇక వాళ్ళల్లో ఎవరికీ ఆలోచించవలసిన అవసరం కలగదు. అందువల్ల, వాళ్ళ మెదళ్లు మొద్దుబారి ఆలోచనాశక్తి సన్నగిల్లే అవకాశం వున్నది. పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత యంత్రం తన శక్తిని కోల్పోవటంతో, వాళ్ళు సక్రమంగా ఆలోచించడాన్ని మొదటి నుంచి మళ్ళీ నేర్చుకోవలసివస్తుంది. ఆలోచనాశక్తి వున్నందువల్లనే, మనిషి తక్కిన జీవజాలంకన్న ఎన్నోరెట్లు అధికుడనిపించుకుంటున్నాడు. ఆ శక్తిని బద్ధకంగా వదులుకుని మంత్రాలతోటి, యంత్రాలతోటి పొందే ప్రయోజనం చాలా తాత్కాలికమైనది. ఇంత ఆలోచించగలిగిన శంతనవర్మ మూర్ఖుడూ కాదు, అమాయకుడూ కాదు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)





మూర్ఖుడూ-భక్తుడూ

ఒక అడవిదాపులనున్న ఊరిలో, ఒక పేద బ్రాహ్మడు వుండేవాడు. అతడి ఇంటి పక్కనే, అడవిలో కట్టెలు కొట్టుకు బతికే మరొక పేదవాడుండేవాడు.

ఉన్నట్టుండి కట్టెలు కొట్టుకునేవాడి పరిస్థితిలో చాలా మార్పు వచ్చింది. వాడు తన చిన్న గుడిసెను వదిలి, పక్కనే మంచి మిద్దె ఇల్లు కట్టుకున్నాడు. వాడూ, వాడి భార్యా పిల్లలూ విలువైన దుస్తులు ధరించసాగారు.

బ్రాహ్మడికి, కట్టెలు కొట్టేవాడిలో వచ్చిన మార్పు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించింది. బ్రాహ్మడి భార్య భర్తతో, "మీరలా వూరుకోండి. నేను, వాడికి యింత హఠాత్తుగా అంత అదృష్టం ఎలా పట్టిందో తెలుసుకుని చెబుతాను," అన్నది.

కొద్ది రోజుల తరవాత బ్రాహ్మడి భార్య, భర్తతో, "వాళ్ళు రోజు రోజుకూ ఎలా ధనవంతులవుతున్నారో తెలుసుకున్నాను. కట్టెలు కొట్టేవాడి భార్య ఆ రహస్యం నాకు చెప్పింది," అన్నది.

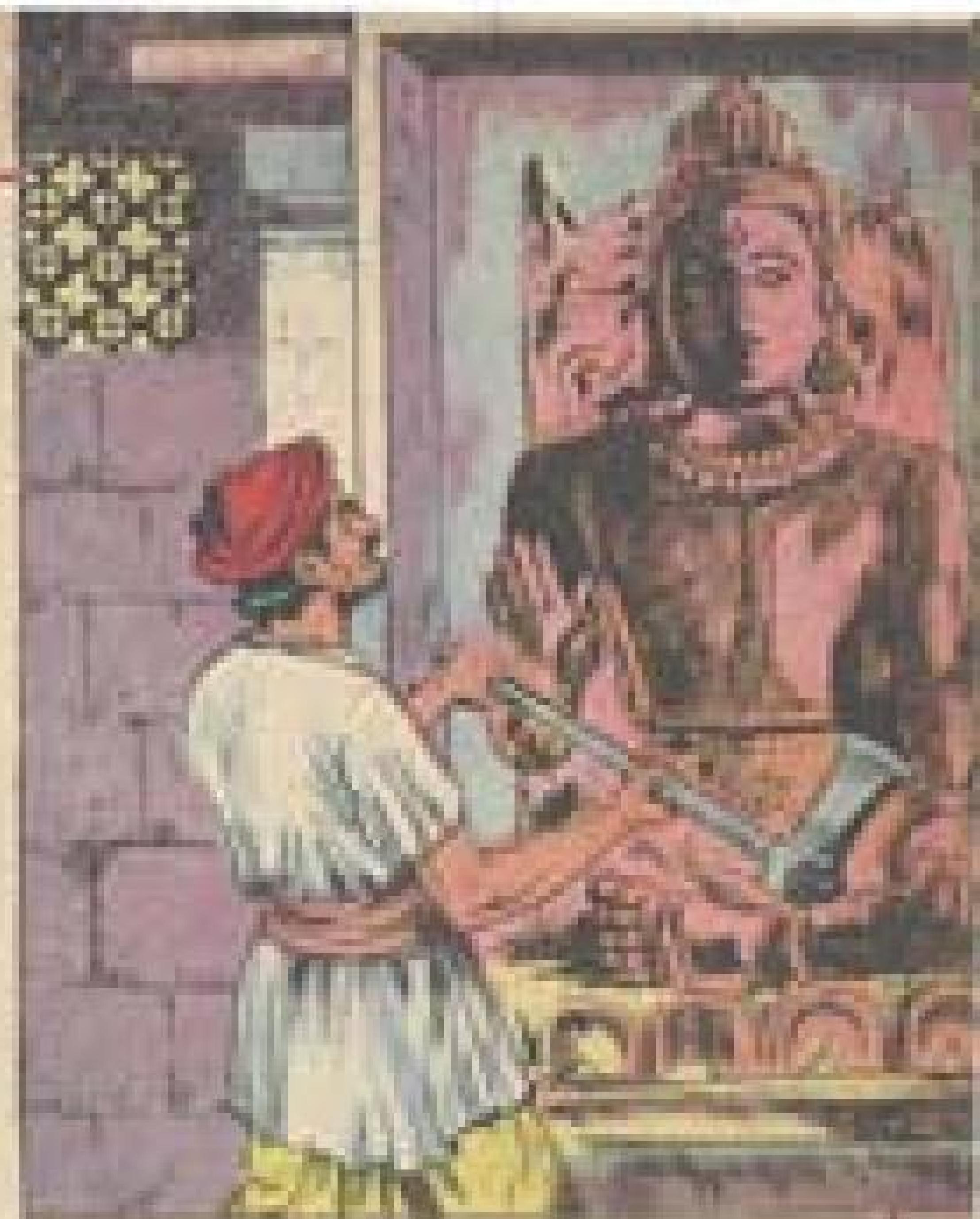
కొద్ది నెలల క్రితం పగలనక, రాత్రనక కొన్ని రోజులపాటు ఎడతెరిపిలేని వాన కురిసింది. ఆ సమయంలో కట్టెలు కొట్టేవాడు అడవికి వెళ్ళేందుకు వీలుకలగలేదు. ఆ కారణంగా, వాళ్ళు దాచుకున్న నాలుగు డబ్బులూ తిండికి ఖర్చయిపోయినై. ఆ తరవాత, రెండు రోజులపాటు తినేందుకేమీలేక అందరూ పస్తు ఉన్నారు.

ఆ రాత్రి కట్టెలు కొట్టేవాడికి హఠాత్తుగా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఊరుకు దాపుల వున్న నదిపక్కన ఒక చిన్న పురాతన దేవాలయం వున్నది. అందులో కొయ్యతో చేసిన దేవుడి విగ్రహం వున్నది. కట్టెలు కొట్టేవాడు గొడ్డలి తీసుకుని, చీకట్లో ఆ

నాగేటి రామ్మోహన్

దేవాలయానికి వెళ్ళారు. వారి ఆలోచన ఆ కొయ్య విగ్రహాన్ని ముక్కలుగా నరికి, వంటచెరుకు కింద అమ్ముకోవచ్చని.

అయితే, వారు గొడ్డలి ఎత్తేసరికి, కొయ్య విగ్రహంలో నుంచి, "ఆగు!" అన్న మాట వినిపించింది.



కట్టెలు కొట్టేవారు ఎత్తిన గొడ్డలిని దించకుండా అలాగే పట్టుకు నిలబడ్డారు. అప్పుడు కొయ్య విగ్రహంలోంచి మాటలు యిలా వినిపించాయి: "మీక్కావలసింది ధనమేకదా! ప్రతి సోమవారం, సూర్యోదయానికి కొంచెం ముందుగా, యీ పక్కన వున్న నదిలో ఒక మునుగుమునిగి పైకి లేవు. నీ చేతిలో ఒక బంగారుకాసు వుంటుంది."

ఆ రోజు నుంచి వారు, విగ్రహం చెప్పినట్టు చేస్తూ, ప్రతి సోమవారం ఒక బంగారుకాసు సంపాయిస్తున్నారు.

బ్రాహ్మణి భార్య, భర్తకు యీ సంగతి చెప్పి, "మనమూ ధనవంతులం కావటానికి మంచిదైనమార్గం కనబడుతున్నది. మీరూ ఒక గొడ్డలి తీసుకుపోయి, దేవుడి విగ్రహం కేసి ఎత్తండి. ఆ తరవాత మనకూ వారానికొక బంగారుకాసు లభిస్తుంది," అని సలహా యిచ్చింది.

బ్రాహ్మణుడికి మొదట్లో యీ సలహా నచ్చలేదు. దేవుడి విగ్రహం మీదికి గొడ్డలి ఎత్తడం అంటే ఎంతో పాపం చేసినట్టు అవుతుందనుకున్నాడు. కాని, దీర్ఘంగా ఆలోచించి చూడగా, తను పేదరికం నుంచి విముక్తుడు కావటానికి, యిదొక్కటే మార్గంగా తోచింది.

ఆ రాత్రి బ్రాహ్మణుడు గొడ్డలి తీసుకుని దేవాలయానికి వెళ్ళి, చేయబోతున్నది పాపకార్యం అని అనుకుంటూనే, విగ్రహం పైకి గొడ్డలి ఎత్తాడు. కాని, విగ్రహంలో నుంచి ఏ శబ్దమూ రాలేదు. అతను ఆశ్చర్యపోయి, యీసారి గొడ్డలి కర్రను మరింత బలంగా గుప్పిటబిగించి, విగ్రహం కేసి తీవ్రంగా చూస్తూ, గొడ్డలిని పైకెత్తాడు.

అదే సమయంలో కొంచెం దూరంలో ఉన్న దీపపు కాంతి విగ్రహం ముఖం మీద పడటంతో, యువ బ్రాహ్మణుడు దేవత ముఖాన్ని స్పష్టంగా చూడగలిగాడు. ఆ వెంటనే అతడు ఒక క్షణకాలం భయంతో నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. మూర్ఛరాగా దభీమంటూ నేల మీద పడి పోయాడు.

అప్పుడు విగ్రహంలోంచి, "నాయనా, నువ్వు ఎంతో దైవభక్తి కలవాడివి. అలాంటి నువ్వు, మూర్ఖుడైన నీ పక్కింటి కట్టెలు కొట్టేవాడిలా ప్రవర్తించవచ్చునా? వాడు మూర్ఖత్వం కొద్దీ నన్ను గొడ్డలితో కొట్టి ఉండేవాడే, అందులో ఏ మాత్రం సందేహం లేదు. ఎందువల్లనంటే, వాడి దృష్టిలో నేను కేవలం రాయిని మాత్రమే. కాని, నువ్వంత మూర్ఖంగా ఎలా ప్రవర్తించగలవు? ఆ మూర్ఖుడి వల్లా, భక్తుడివైన నీవల్లా—దేవుడు ఒకే రకంగా ఉండగలడని ఎందుకు అనుకున్నావు? ఒకవేళ నన్ను, నువ్వు గొడ్డలితో కొట్టి ఉంటే, నువ్వు మహా పాపివై ఉండేవాడివి. కారణం దేవత విగ్రహం అంటే ఏమిటో నీకు బాగా తెలుసు. కట్టెలు కొట్టేవాడి సంగతి వేరు—వాడికి నీవంటి జ్ఞానం లేదు," అన్న మాటలు మూర్ఛ నుంచి తేరుకుంటున్న బ్రాహ్మణుడికి స్పష్టంగా వినిపించినై.

బ్రాహ్మణుడు దేవి విగ్రహానికి నమస్కరించి, ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు. భార్య అతణ్ణి ఏం జరిగిందని అడిగింది. ఆమెకూ, భర్త గొడ్డలి తీసుకుని వెళ్ళాక, తాను చెప్పిన సలహాకు పశ్చాత్తాపం కలిగింది.

"నేను గొప్ప అదృష్టవంతుణ్ణి! దేవత మాటలు విన్నాను. మన పేదరికం గురించి బాధపడటం మంచిది కాదు. అది దైవనిర్ణయంగా భావించి, ఉన్నంతలో తృప్తిగా జీవితం అలవరుచుకుందాం," అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు.

బ్రాహ్మణుడి భార్య అప్పటినుంచి తృప్తిగా జీవించింది.





ధర్మపురి అగ్రహారంలో, సోమసుందరం అనే గృహస్థు వుండేవాడు. ఆయనకు ఒక్కడే కొడుకు; పేరు జనార్దనం.

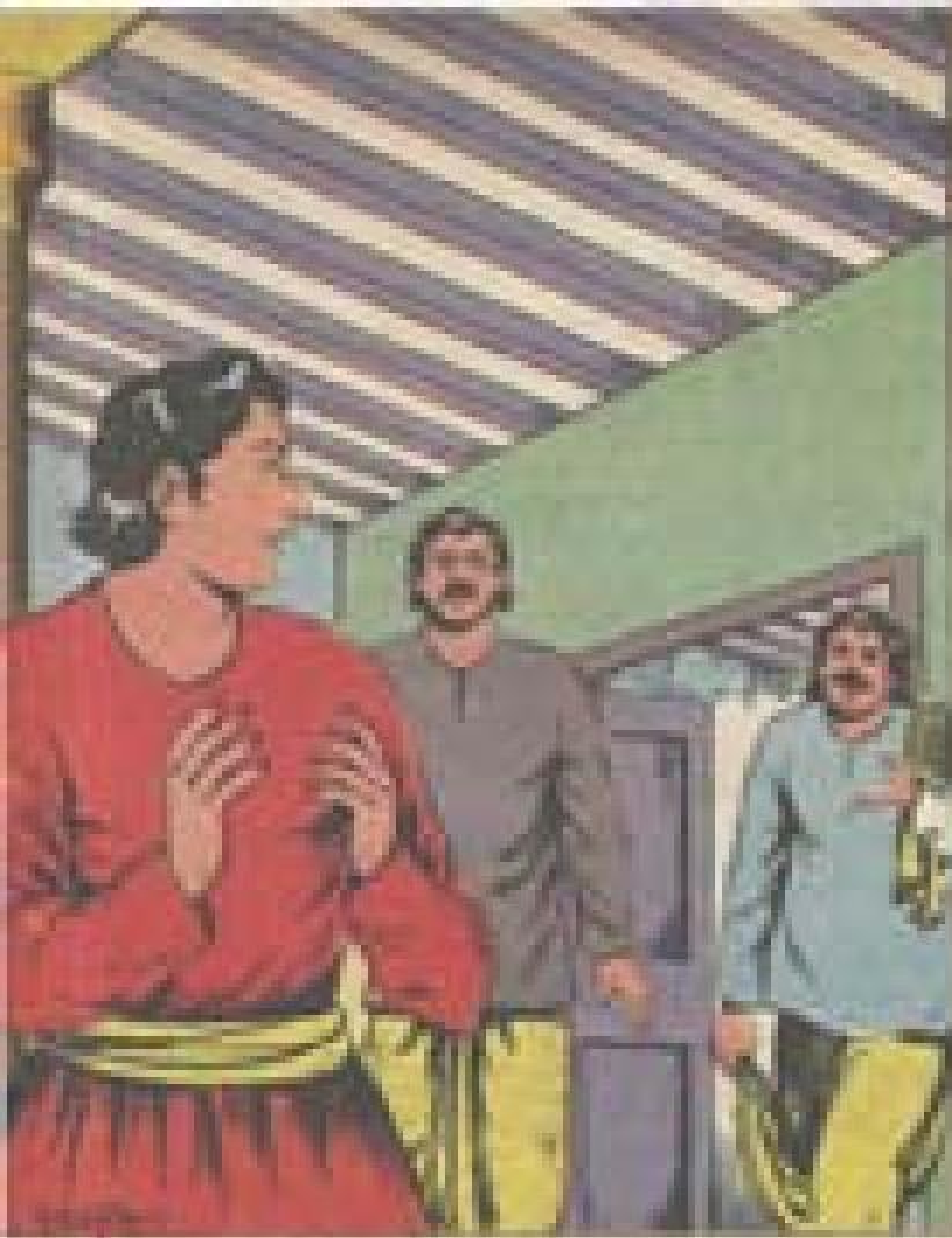
సోమసుందరం పరమ కోపిష్టి. ఏదీకి మాటికీ కొడుకును తిడుతూండే వాడు. జనార్దనం తండ్రి తిట్లను శాంతంగా భరించేవాడు కాని, ఆయన్ని పల్లెత్తుమాట అనేవాడు కాదు.

జనార్దనం పెళ్ళీడు వాడయ్యాడు. కాని, ఎవరూ అతడికి పిల్లనివ్వడానికి ముందుకు రాలేదు. పొరుగు గ్రామంలో దండపాణి అనే జనార్దనుడి వేలువిడిచిన మేనమామ వున్నాడు. ఆయనకు వయసొచ్చిన పిల్ల ఒక్క కూతురున్నది. అయినా దండపాణి తన కూతుర్ను జనార్దనానికి చేసుకోమని అడగలేదు.

దండపాణికేగాదు చాలా మందికి, జనార్దనాన్ని గురించి ఒక అభిప్రాయం వున్నది. అతడు కొంత అమాయకుడే కాక, నోట్లో నాలుకలేని వాడని, అందుకే తండ్రి అయిన దానికీ, కాని దానికీ తిడుతున్నా చిల్లంగొట్టిన రాయిలా వుంటు న్నాడని అనుకునేవాళ్ళు.

ఒకసారి సోమసుందరం, జనార్దనాన్ని దూరానవున్న శ్యామపురి నుంచి మామిడి పళ్ళు తెమ్మని పంపాడు. వెళ్ళేముందు కొడుకును, మామిడిపళ్లు ఆ ఊళ్లో చవగ్గా వుంటేనే తెమ్మని రెండు మూడు సార్లు హెచ్చరించాడు.

ఆ రోజు చీకటిపడేవేళ జనార్దనం యాభై మామిడిపళ్ళున్న బుట్టతో ఇంటికి తిరిగొచ్చాడు. ఆ పళ్ళను పది వరహాలు పెట్టి కొన్నట్టు విని సోమసుందరం ఉగ్రుడై పోయి, కొడుకును, "నీకు జన్మకు బుద్ధిరాదు. చవకగావుంటేనే గదా కొనుక్కు రమ్మన్నాను! యాభై పళ్ళకు



వరహాలయింది.'' అని యింకా ఏమో చెప్పబోయాడు.

కాని, రామమంతరం కొడుకు మాటలకు విసుక్కుంటూ, "ఈ వివరాలన్నీ నిన్నెవడడిగాడు?" అన్నాడు.

"అడక్కపోయినా చెప్పవలసిన కొన్ని వివరాలుంటవి. అక్కడ ఎంతో కాలంగా నీకు మూడు వరహాలు బాకీవున్న రామచంద్రంగారు కనిపించారు. ఆయన మన కుటుంబ క్షేమ సమాచారాలడిగి, నీకివ్వమని మూడు వరహాలిచ్చారు," అంటూ జనార్దనం తండ్రికి తచ్చిచ్చి. "నాన్నా, ఒక సంగతి. నీ పిల్లమాటల కోసం, తిట్లూ చూసి— తమ పిల్లకూడా నీ చేత తిట్లు తినవలసివస్తుందని, ఎవరూ నాకు పిల్ల నివ్వటంలేదు," అన్నాడు.

ఇంతలో లోపలినుంచి అతని మేనమామ చంద్రహాస అక్కడికి వచ్చాడు. ఆయన్ని చూస్తూనే జనార్దనం "మున్నెప్పు రొచ్చావు. మామయ్యా?" అని అడిగాడు.

"వచ్చి ఎంతోసేపు కాలేదు. ఏరా, అల్లుడూ! బావగారు మున్నె గ్రామపురి వెళ్ళినట్లు చెప్పారు. తిరిగి వచ్చి ఎంత సేపయిందేమిటి?" అన్నాడు చంద్రహాస.

ఆ ప్రశ్నతో మేనమామ, తన తండ్రితో అన్నమాటలు విని వుంటాడనుకుని జనార్దనం కాస్త స్థిమితపడి, "అప్పుడే

మని వరహాలిచ్చిన, నీ తెలివితక్కువ తనాన్ని ఏమనాలి? అందుకే, ఎవరూ నీకు పిల్లనిచ్చేందుకు ముందుకు రావటంలేదు," అన్నాడు.

ప్రయాణ బడలికతో విరాకుగావున్నా, జనార్దనం ఎంతో శాంతంగా, "నాన్నా, ఏ వస్తువైనా మన ఊళ్ళో తక్కువ ధర వుంటే, పక్క ఊళ్ళో ఎక్కువ ధర వున్నట్టేగదా," అని చవక అని చెప్పటం హాస్యమవుతుంది. అసలు మన ఊళ్ళో మామిడిపళ్ళు లేకపోతే, అక్కడ గ్రామపురిలో వాళ్ళు యాభై వరహాలు చేసినా, నేను కొనలేని పరిపరహాలకు కొన్నాను. నాకు దారి ఖర్చులకు కొంత

రావడం. ఏమిటి విశేషం? హఠాత్తుగా మా ఊరు వచ్చావు?" అన్నాడు.

"మా అమ్మాయి పెళ్ళి సంగతి మీ అందరికి చెప్పి వెళ్దామని వచ్చాను." అన్నాడు రంగపాణి నవ్వుతూ.

"మీనాక్షి పెళ్ళా! ఎప్పుడు? ఎవరితో?" అన్నాడు జనార్దనం ఆశ్చర్యపోతూ.

"మరెవరితోనో ఏమిటి, నీతోనే!" అన్నాడు రంగపాణి.

ఆ వెంటనే తామందరూ నవ్వగా, "మళ్ళీ వచ్చి చాలా సేపయి నవ్వులతో, వాకాయలకు వచ్చేవరకూ, ఆ సంగతి చెప్పుకోవడం బాగాలేదు." అన్నాడు.

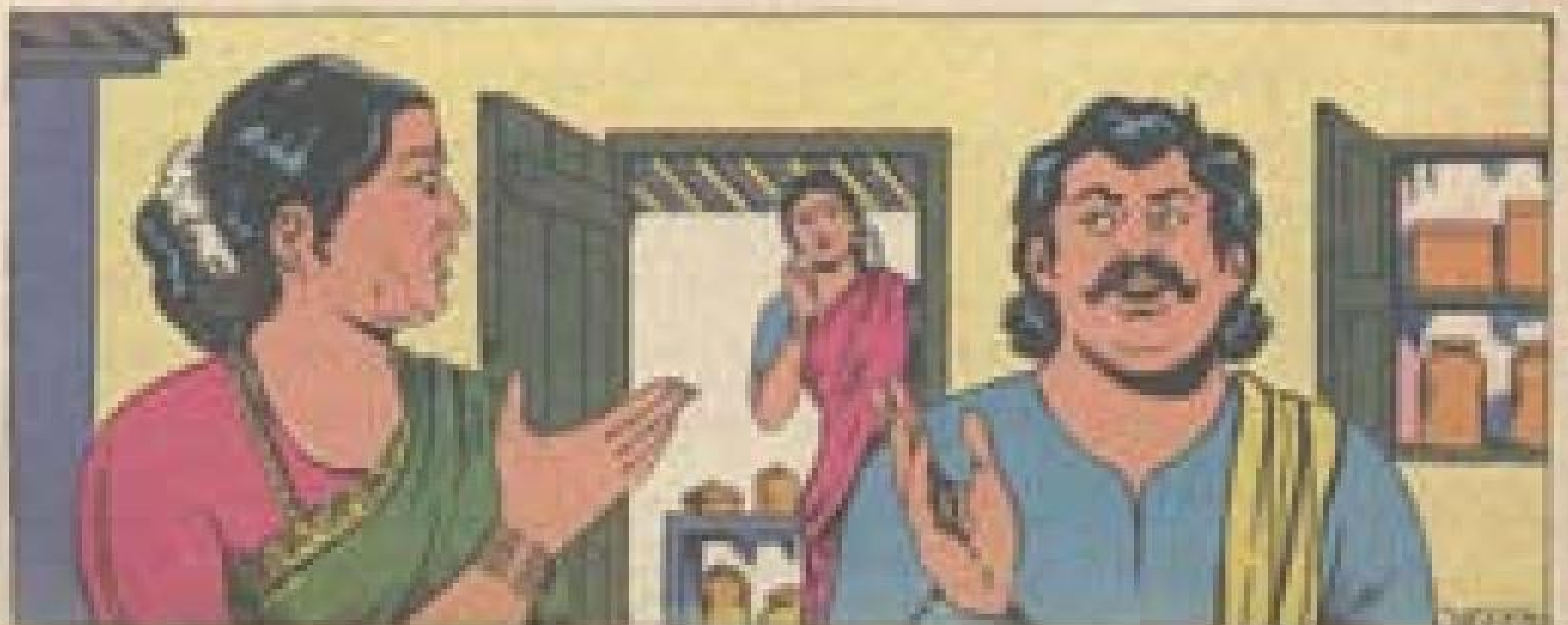
ఆ రాత్రి అందరూ కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనాలు చేశారు.

రంగపాణి తిరిగి ఇల్లు చేరుతూనే భార్యతో, "జనార్దనంతో మన అమ్మాయి పెళ్లి ఖాయం చేసుకువచ్చాను." అన్నాడు.

ఆయన భార్య ఎక్కువతలేని ఆశ్చర్యం కనబరుస్తూ, "మీరు వెళ్ళేప్పుడు పెళ్ళి సంబంధం చూసేందుకని, నాతో మాట వరసగా అయినా అనలేదు. అయినా, అమ్మాయిని జనార్దనానికి కట్టబెట్టడ మేమిటి? అతనికి కాస్తంత లోకజ్ఞానం కూడా లేదని, మనకు తెలుసు. పైగా పెద్ద చేయూతాయి లేనివాడు." అన్నది.

రంగపాణి, భార్యకు జరిగింది చెప్పి, "వాడు మామిడిపళ్ళతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు, నేను లోపలిగదిలో వున్నానని తెలియదు. తన తండ్రికివ్వడం వరాహాలు నేను చిన్నావిడుకున్నాడో ఏమో, నన్ను చూస్తూనే ఉలిక్కిపడ్డాడు. వాడు చాలా తెలివైనవాడు. తండ్రి పట్లవున్న గౌరవం కొద్దీ ఆయన అర్థంలేని కోపాన్ని, ఉల్లమూ సహిస్తున్నాడు. అయితే, అవసరమైనప్పుడు తండ్రికి ఎదురు తిరిగి జవాబు చెప్పగలడని, అప్పుడే నేను గ్రహించాను." అన్నాడు.

దీనితో రంగపాణి భార్యకు, జనార్దనం పట్ల వున్న దురభిప్రాయం పోయింది. తన కూతురుకు మంచి సంబంధం అన్న నమ్మకం కలిగింది.





ఋషిశాపం

బ్రహ్మదత్తుడు కాశీరాజ్యాన్ని పాలించే కాలంలో, బోధిసత్వుడు ఒక బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో జన్మించాడు. అతని తండ్రి మణిమాణిక్యాల్లాంటి విలువైన వస్తువులతో వ్యాపారం చేస్తూండేవాడు. ఆయన బోధిసత్వుణ్ణి పదహారేళ్ళ వయసువరకూ, ఒక గురుకులంలో వుంచి చక్కగా విద్య నేర్పించాడు.

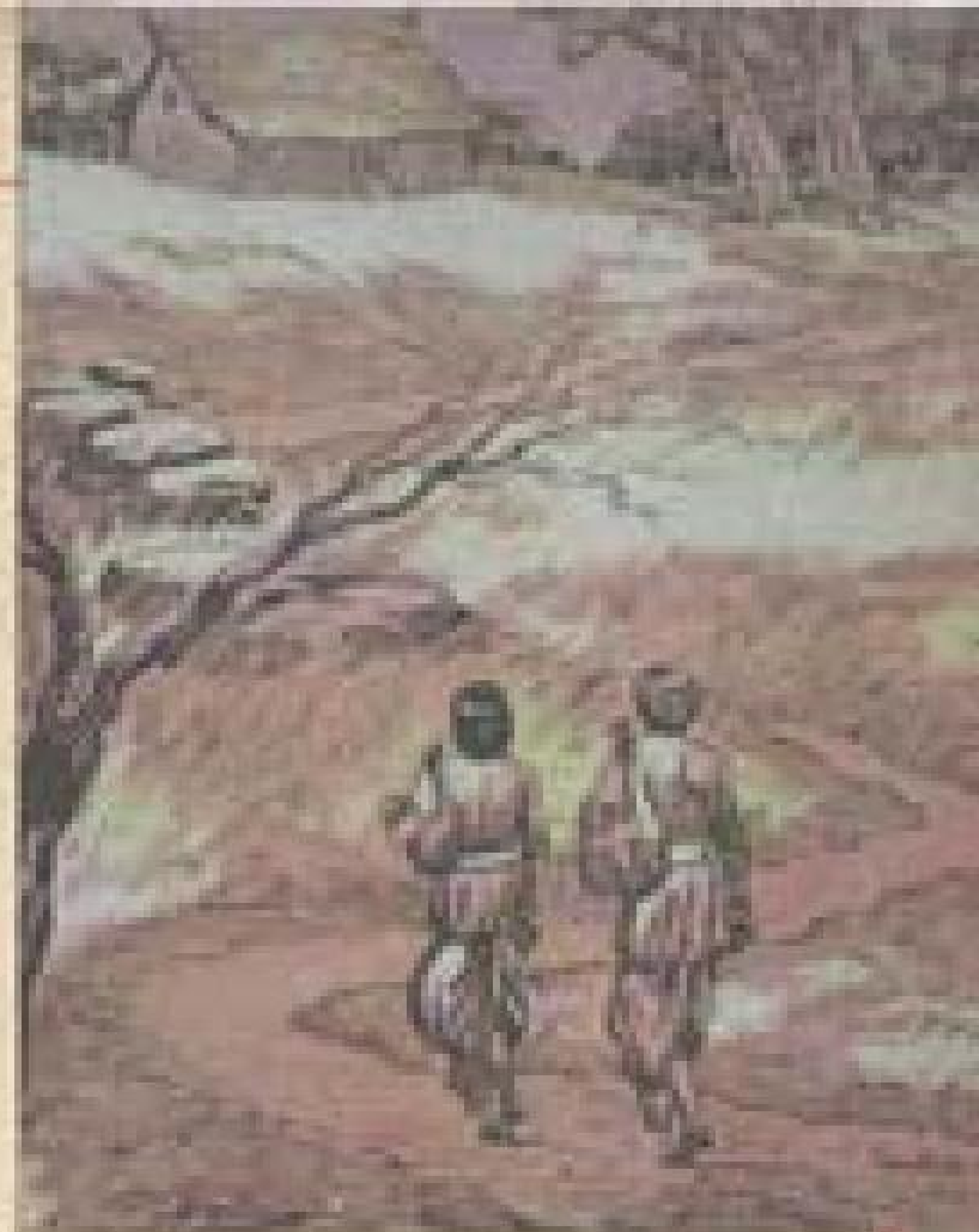
బోధిసత్వుడు గురుకులం నుంచి ఇంటికి తిరిగి రాగానే, అతని తండ్రి, "నాయనా, నేను పెద్దవాణ్ణి అయిపోతున్నాను. నువ్వు నాకు ఒక్కగానొక్క సంతానం. నీకు, ఇంతకాలంగా నేను చేస్తున్న వ్యాపారంలోని మెలకువలు నేర్పవలసివుంది," అన్నాడు.

బోధిసత్వుడు అందుకు సరేనన్నాడు. ఆ తరవాత ఒక వారం రోజులకు తండ్రీ కొడుకులు విలువైన మణిమాణిక్యాలను మూటలు కట్టుకుని, వ్యాపారనిమిత్తం బయలుదేరారు.

ఆ విధంగా యిద్దరూ అనేక గ్రామాలూ, పట్టణాలూ తిరిగి లాభసాటిగా తమవద్ద వున్న మణిమాణిక్యాలను అమ్ముతూ, చివరకు వారాణసి నగరం చేరారు. అయితే, వాళ్ళు ఆ నగరం చేరేసరికి సూర్యాస్తమయమై క్రమంగా చీకటి అలుముకుంటున్నది.

బోధిసత్వుడి తండ్రి నగరద్వారపాలకుల్ని సమీపించి, నగరంలో ప్రవేశించేందుకు అనుమతి కోరాడు.

"అయ్యలారా, మీరు చూడగా ధనిక వర్తకుల్లా వున్నారు. కాని, రాజాజ్ఞ ధిక్కరించరానిది. సూర్యాస్తమయం నుంచి, తిరిగి సూర్యోదయం వరకూ నగర ద్వారాలు తెరవరాదని, ఆయన ఆజ్ఞ!" అన్నారు ద్వారపాలకులు.



అప్పటికేమి చేయడమూ అన్న సమస్య, ఆ తండ్రీకొడుకులకు ఎదురయ్యింది. బోధిసత్వుడి తండ్రి అతనితో, "నాయనా, మన రాత్రిభోజనం మాటేమిటి? నగరం ప్రవేశిస్తే, ఏ సత్రంలోనో భోజనం చేసి, హాయిగా విశ్రమించేవాళ్ళం," అన్నాడు.

పక్కనే వుండి, ఈ మాటలు విన్న ద్వారపాలకుడికి వాళ్ళపై జాలికలిగి, "మీ వెంట వంట చేసుకునేందుకు అవసరం అయిన సామగ్రి వుంటే, కోట పక్కనే వున్న, నా చిన్న కుటీరంలో వంట చేసుకోవచ్చు," అన్నాడు.

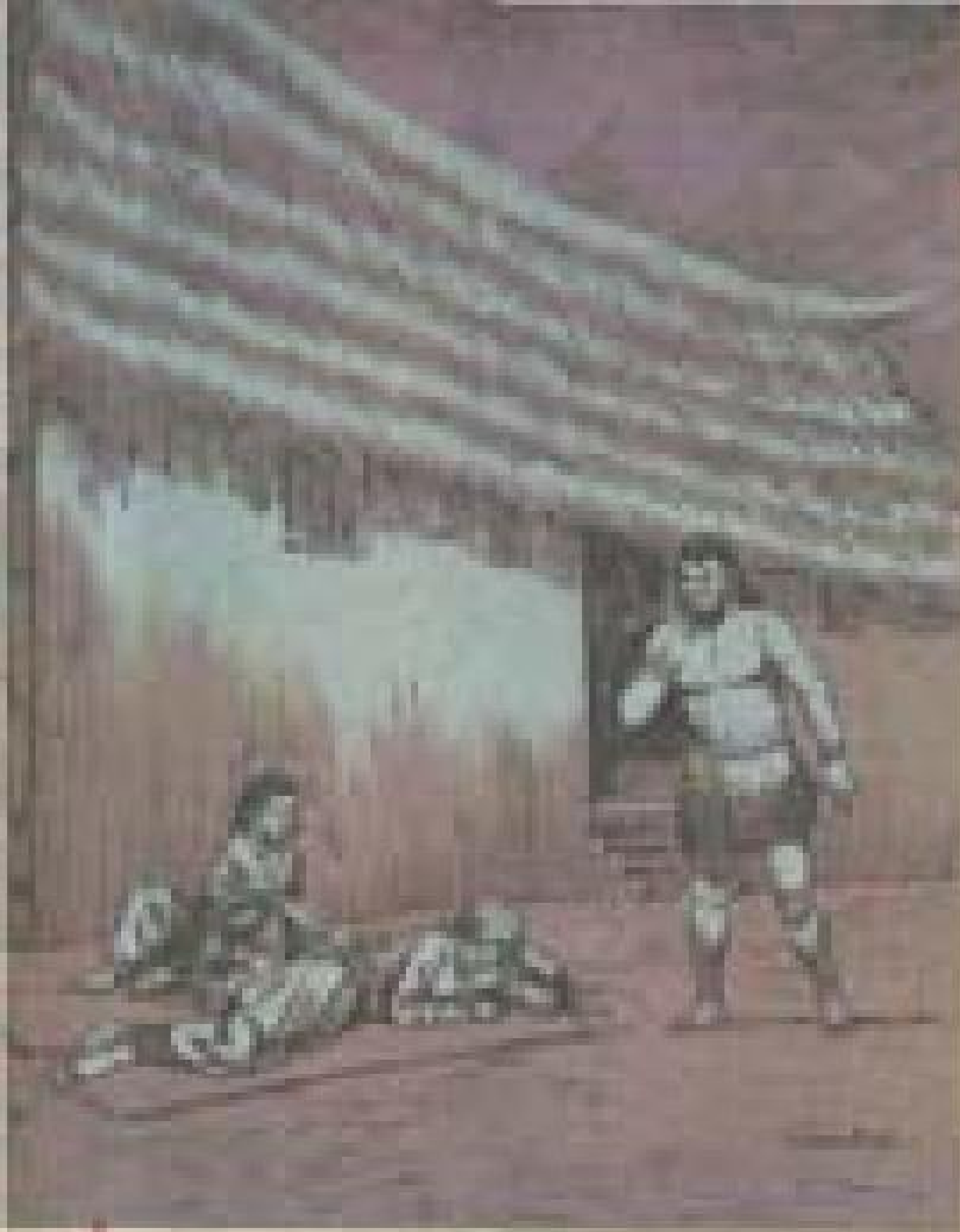
తండ్రీకొడుకులు, ద్వారపాలకుడు చెప్పిన చిన్న కుటీరం ప్రవేశించి, ఒక గంట కాలంలో వంట పూర్తిచేసి, భోజనాలు ముగించారు. అయితే, అతి చిన్నదైన ఆ కుటీరంలో వాళ్ళిద్దరూ పడుకుని నిద్రపోయేందుకు చోటు చాలలేదు.

బోధిసత్వుడి తండ్రి, ద్వారపాలకుడికి కృతజ్ఞత చెప్పుకుని, "అయ్యా, ఈ రాత్రి విశ్రమించేందుకు తగిన చోటు ఏదైనా చూపగలరా?" అని అడిగాడు.

"నగరం వెలుపల ఒక పర్ణశాల వున్నది. కాని, అది భూతప్రేతాలకు ఆవాసం. అయినా, భయం లేకపోతుంటే, మీరక్కడ ఈ రాత్రికాలాన్ని హాయిగా గడపవచ్చు," అన్నాడు ద్వారపాలకుడు.

భూతప్రేతాల మాట వింటూనే బోధిసత్వుడి తండ్రి దిగాలుపడిపోయాడు. కాని, బోధిసత్వుడు ఆయనకు ధైర్యం చెబుతూ, "నాన్నా, మీరేం సంశయించకండి! పది సంవత్సరాల కాలం గురుకులంలో ఎంతో శ్రమపడి అభ్యసించిన నా విద్యల ప్రభావం మీరెరగరు!" అన్నాడు.

బోధిసత్వుడు ఇలా అనగానే, ఆయన తండ్రికి ఎంతో ధైర్యం కలిగింది. తండ్రీకొడుకులు ఇద్దరూ అప్పటికప్పుడే బయలుదేరి నగర పొలిమేరల్లో వున్న పర్ణశాలను చేరారు. ఆ సమయంలో అక్కడ ఎవరూ లేరు. ఇద్దరూ మెల్లగా



లోపలికి పోయి, గోడవారగా వున్న బట్ట వస్త్రాలు పైన పడుకున్నారు.

ఆ వర్తకశాలలో నరమాంస భక్షకుడైన ఒకానొక యక్షుడు ద్వారబంధం మీద నివసిస్తున్నాడు. వాడి మధ్య కొన్ని రోజులుగా, ఆహారం దొరక్క, ఆకలితో నకనకలాడుతున్నాడు. వాడు తంత్రి కాముకులను చూస్తూనే, మంచి ఆహారం దొరికిందని సంతోషించాడు.

అయితే, వాడికొక శాపం వున్నది. ఎవరైనా తుమ్మినప్పుడు, తుమ్మిన వాడు గాని, లేక పక్కన వున్నవాడు గాని, చిరంజీవ అనకపోతే — ఆ అననివాడినే వాడు భక్షించగలడు!

ఈ కారణం వల్ల, యక్షుడు ఆ తంత్రి కాముకుల్లో ఎవరైనా తుమ్ముతారేమో అని చాలాసేపు వేచి చూశాడు. కాని, ఎంతకూ యిద్దరిలో ఎవరూ తుమ్మకపోయేసరికి, వాడు పైనుంచి బోధిసత్వుని తంత్రి మీద, ఒక మహత్తైన చూర్ణం వేశాడు.

ఆ చూర్ణం ముక్కుపుటాలను తాకగానే బోధిసత్వుని తంత్రి గట్టిగా తుమ్మాడు. అయితే, బోధిసత్వుడు చిరంజీవ అనలేదు.

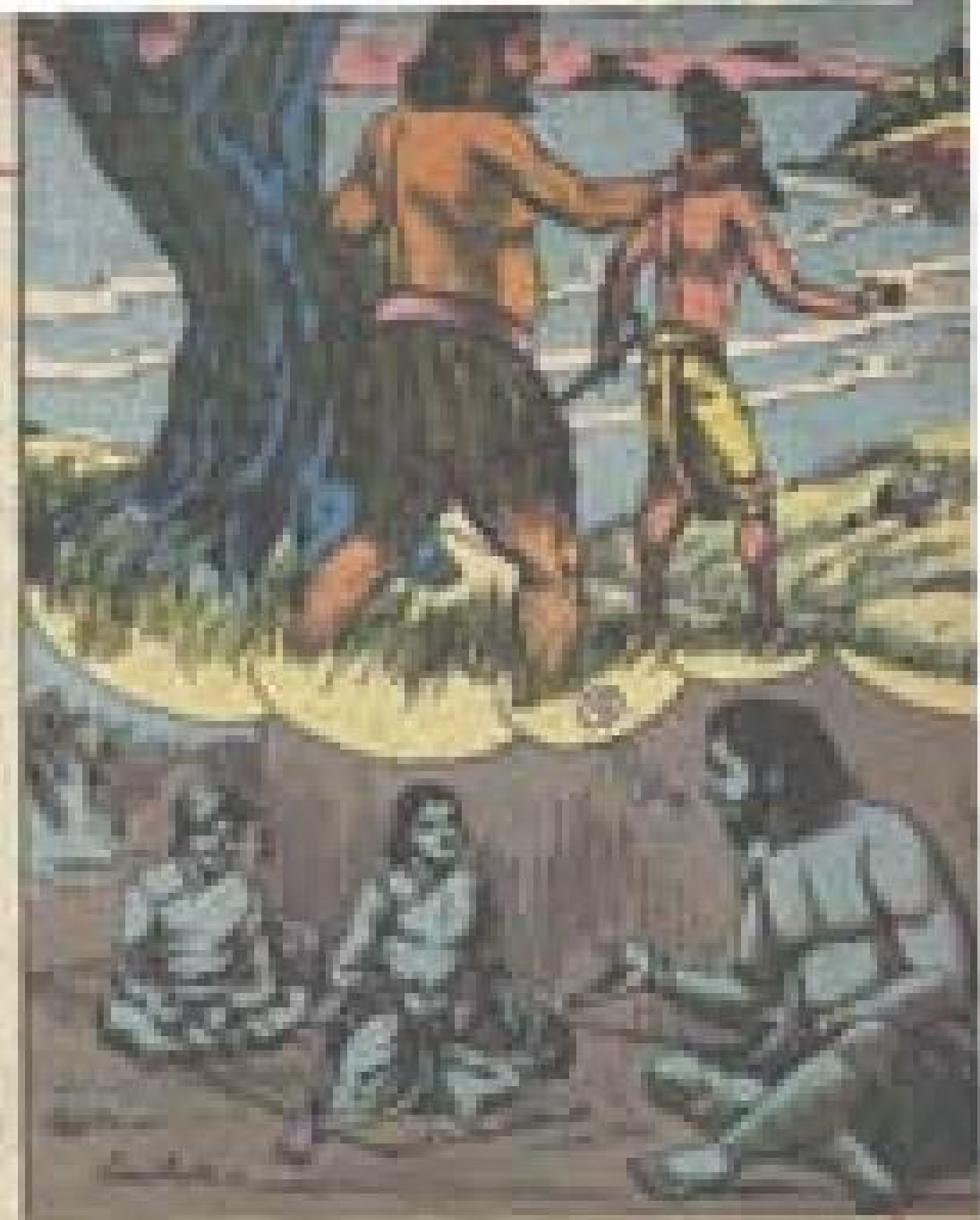
యక్షుడు సంతోషించి, ద్వారబంధం మీది నుంచి కిందికి దిగబోయాడు. అంతలో గమనించిన బోధిసత్వుడు, వెంటనే తంత్రి వైపు తిరిగి, "చిరంజీవ," అన్నాడు.

యక్షుడు నిరాశచెంది వెనుదిరుగుతున్నంతలో, వాణ్ణి ఆటపట్టించేందుకు, బోధిసత్వుడు తన ముక్కు రంధ్రాల్లోకి చిన్న గుడ్డపేలికను పొనిచ్చి పెద్దగా తుమ్మాడు.

యక్షుడికి తిరిగి ఆశ కలిగింది. పక్కన వున్న రెండవవాడు చిరంజీవ అనకపోతే, బోధిసత్వుణ్ణి తినవచ్చని, తిరిగి వాళ్ళను సమీపించబోయాడు.

అయితే, యీ లోపల బోధిసత్వుని తంత్రి, "చిరంజీవి!" అంటూ బోధిసత్వుని తలను చేతితో తాకాడు.

అది చూసి యక్షుడికి కలిగిన కోపం అంతా యింతా కాదు. వాడికి వేటి దగ్గరకు



వచ్చిన ఆహారాన్ని ఎవరో హఠాత్తుగా తన్నుకుపోయి నంత బాధ కలిగింది. అయినా, చేసేది లేక వాడు ద్వారబంధం ఎక్కబోతున్నంతలో, బోధిసత్వుడు, "యక్షా, ఆగరా!" అన్నాడు గట్టిగా ఆజ్ఞాపిస్తున్న స్వరంతో.

యక్షుడు వెనుదిరిగి బోధిసత్వుడి కేసి పరీక్షగా చూసి, ఆయన ముఖంలోని తేజస్సుకు భయకంపితుడై, చేతులు కట్టుకుని వచ్చి నిలబడ్డాడు.

బోధిసత్వుడు వాడికేసి తీక్షణంగా చూస్తూ, "యక్షా! మీ జాతి నరభక్షకులని నాకు తెలుసు. మా ముగ్గురిలో ఎవరో ఒకర్ని తిని, నీ ఆకలి తీర్చుకోవచ్చు గదా? అలా వెళ్ళిపోతున్నావేం?" అని అడిగాడు.

యక్షుడు, బోధిసత్వుడికి వంగి నమస్కరించి, "మహాతేజస్వీ! నా కొక ముని శాపం వున్నది. అందువల్ల, మిమ్మల్ని నేను ఏమీ చెయ్యలేను!" అన్నాడు.

"ఏమిటా ముని శాపం? ఎందుకా శాపం ఇచ్చాడు?" అని అడిగాడు బోధిసత్వుడు.

అందుకు యక్షుడు, "నేను ఇప్పటికి యాభైసంవత్సరాల క్రితం అరణ్యాల్లో తిరుగుతూ, యథేచ్ఛగా కనబడిన మానవులను భక్షిస్తూ వుండేవాడిని. ఒకసారి చీకటిపడే వేళ ఒక నదీప్రాంతాన తిరుగుతున్నాను; రాత్రి భోజనం కోసం. ఆ సమయంలో చెట్లదాటు నుంచి ఒక ముని నది కేసి పోతున్నాడు. ఆహా, ఆకలి తీరే మార్గం కనిపించింది—అని సంతోషిస్తూ, ఒక్క ఉదుటున పోయి, వెనక నుంచి ఆ మునిని పట్టుకున్నాను. అంతే! మరుక్షణం విద్యుత్పాతం తగిలినవాడిలా కింద పడిపోయాను!" అని యక్షుడు చెప్పబోయాడు.

బోధిసత్వుడు చిన్నగా నవ్వి, "నీ పొగరుబోతుతనం కొద్దీ, తపశ్శాలి అయిన ఏ మునినో ఆహారం చేసుకోవాలనుకున్నావన్నమాట!" అన్నాడు.

''మహారాజా, అదే జరిగింది! కింద పడిన నేను కత్తి చేపట్టేలోగా అప్పుడే లేచి బోయింతలో వంతకమంతలాలు చేత ధరించిన జనం. తన ఎడమచేతితో నన్ను గట్టిగా ఒకసారి తన్ని, 'ఓరీ, పాపీ! ఈ ప్రాంతాల సంచరిస్తూ వేస్తున్నది, నీవన్న మాట! మన్ను చేసిన నేరాలకు గాను, నిన్ను ఆకలి బాధకు గురి చేయ తలిచాను. మనిషికి తుమ్మురావడం చాలా అరుదు. అలా ఎవరైనా తుమ్మినప్పుడు, ఆ తుమ్మినవాడు గాని లేక పక్కన ఉన్న వాడు గాని, చిరంజీవ అనకపోతే— అలాంటివాళ్ళను భక్షించు! అంతే గాని, మరే మానవుణ్ణి నైనా భక్షించదలిచావో నిలువునా దగ్ధమైపోతావు,' అని శపించాడు'' అన్నాడు యక్షుడు.

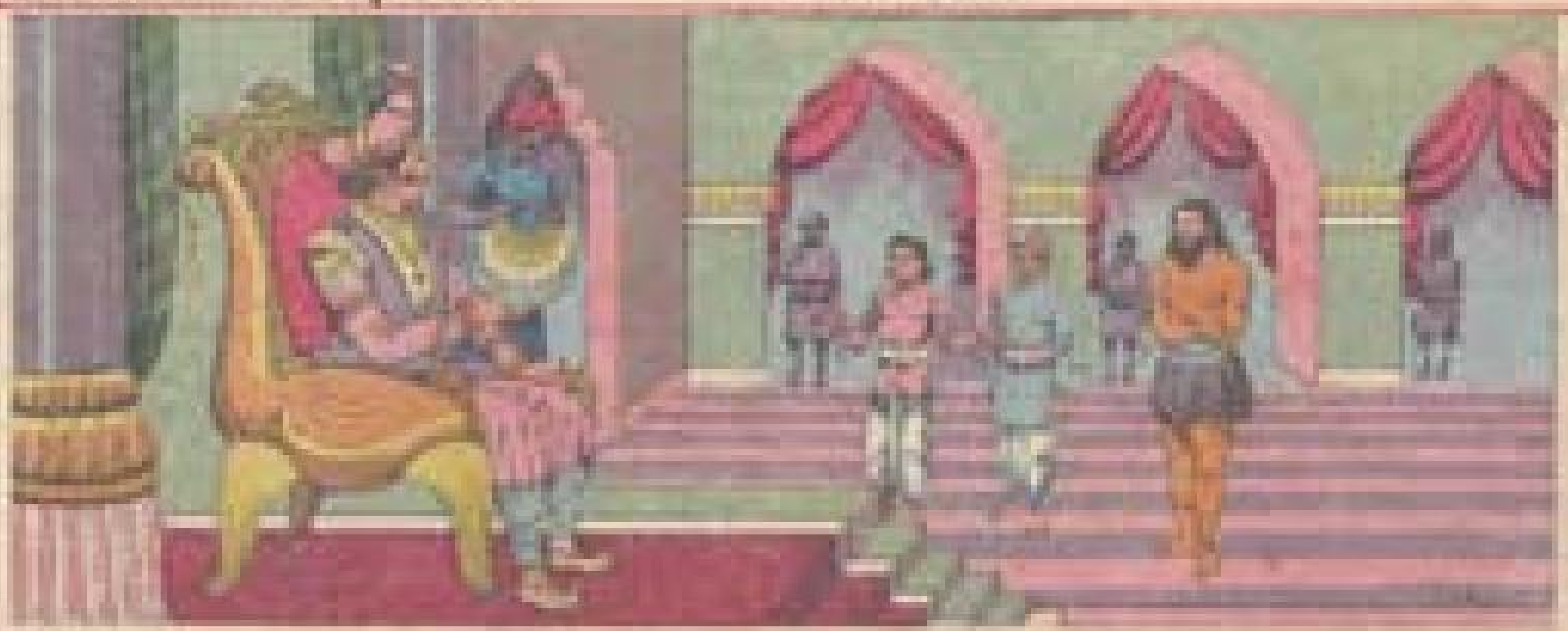
అది విన్న బోధిసత్వుడికి, యక్షుడిపై జాలి కలిగింది. ఆయన వాడికి ప్రాణి హింస మహాపాపమని బోధించి, తెల్లవారిన తరవాత వాణ్ణి వెంటబెట్టుకుని తండ్రితో పాటు రాజును దర్శించాడు.

రాజు జరిగినదంతా విని, బోధిసత్వుడికి ప్రణమిల్లి, ''మీరు మహాశక్తి సంపన్నులు. మీ కారణంగా, నా రాజ్యంలోని ప్రజలకు, నరమాంసభక్షకుడైన యక్షుడి బాధ తప్పింది. మీరు మా సేనాధిపతిగా పదవి స్వీకరించకోరుతున్నాను,'' అని వేడుకున్నాడు.

బోధిసత్వుడు అందుకు అంగీకరించాడు. రాజు ఎంతగానో సంతోషించి బోధిసత్వుడి తండ్రిని మంత్రిగా నియమించి, ఆయనను యక్షుడి సంగతేమిటని అడిగాడు.

''రాజా, ఆ యక్షుడిప్పుడు పరమ సాత్వికుడు. అతడివల్ల మరి ఎవరికి ఎటువంటి కీడు జరగదు. అతణ్ణి మీ అశ్వ, ఏనుగుల శాలలకు అధిపతిగా నియమించండి,'' అని సలహా ఇచ్చాడు బోధిసత్వుడు.

రాజు ఆ విధంగానే యక్షుణ్ణి తన అశ్వ, ఏనుగులశాలలకు అధిపతిగా నియమించాడు.





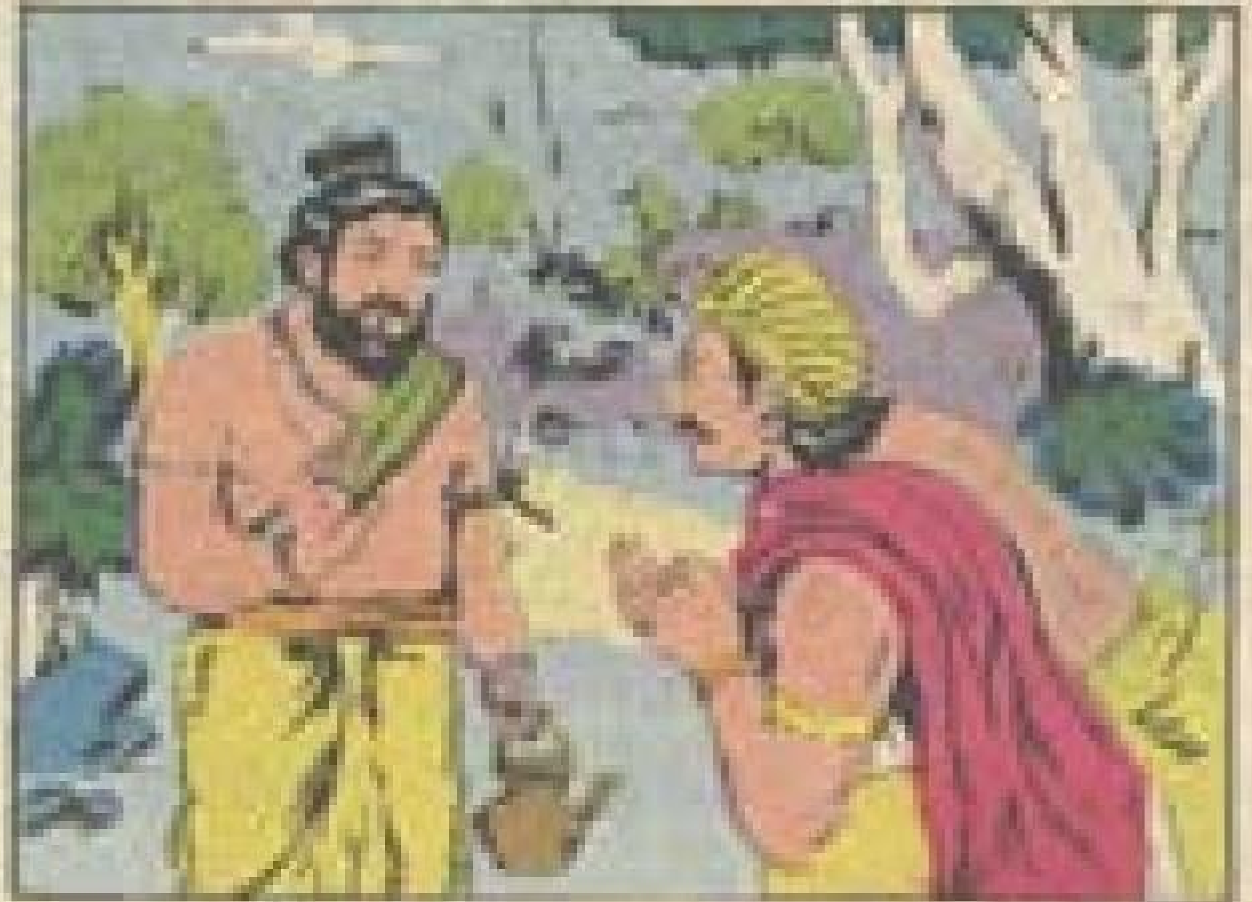


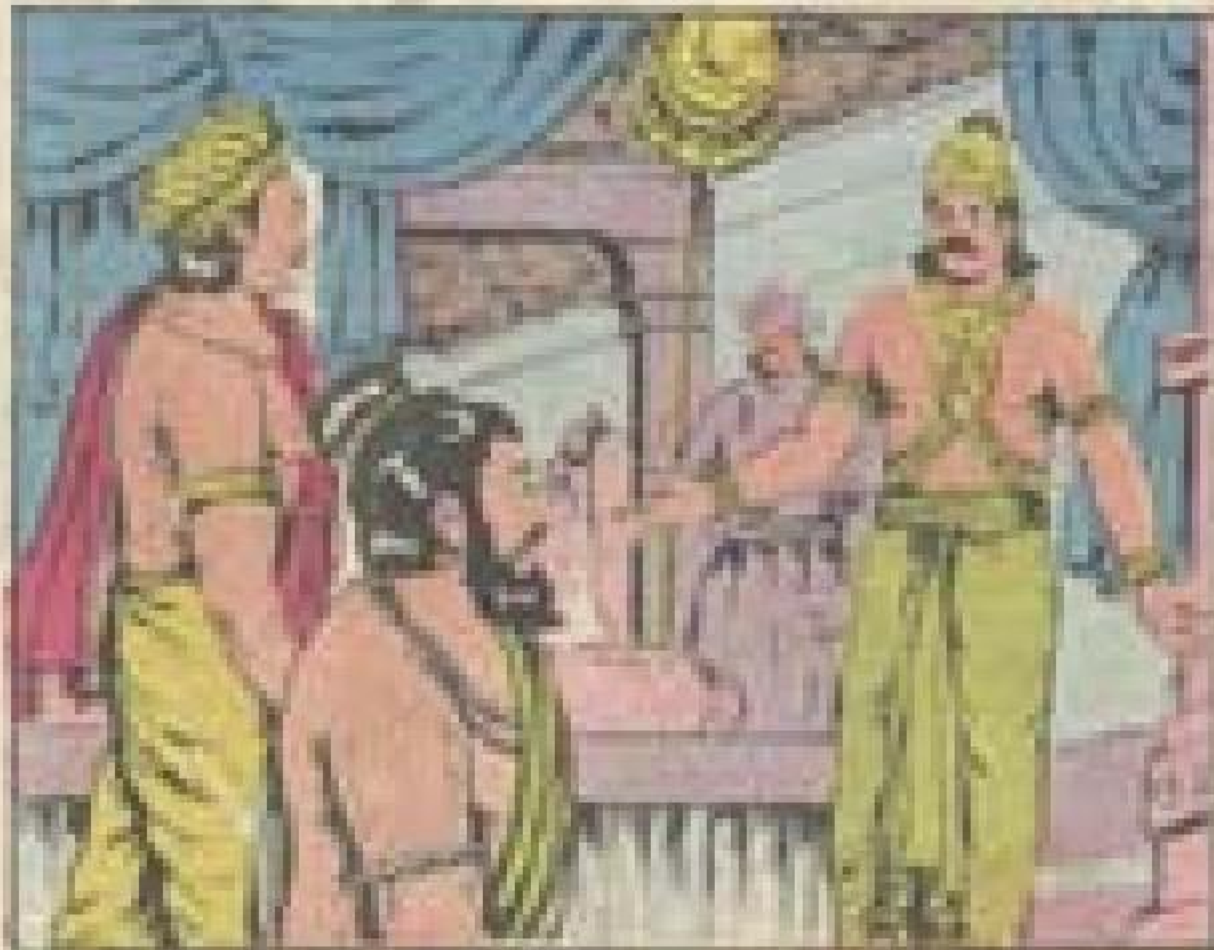




[illegible]

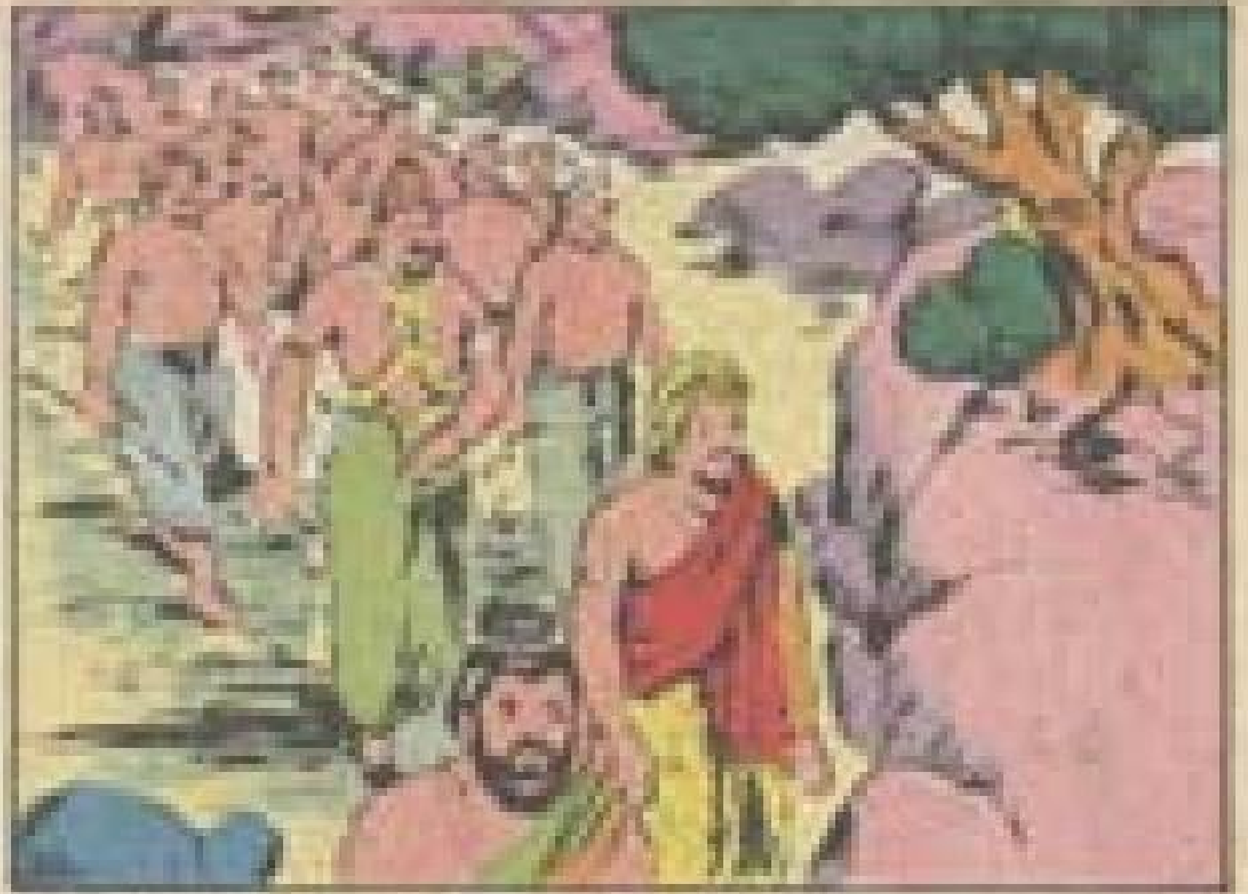
[illegible]





[illegible]

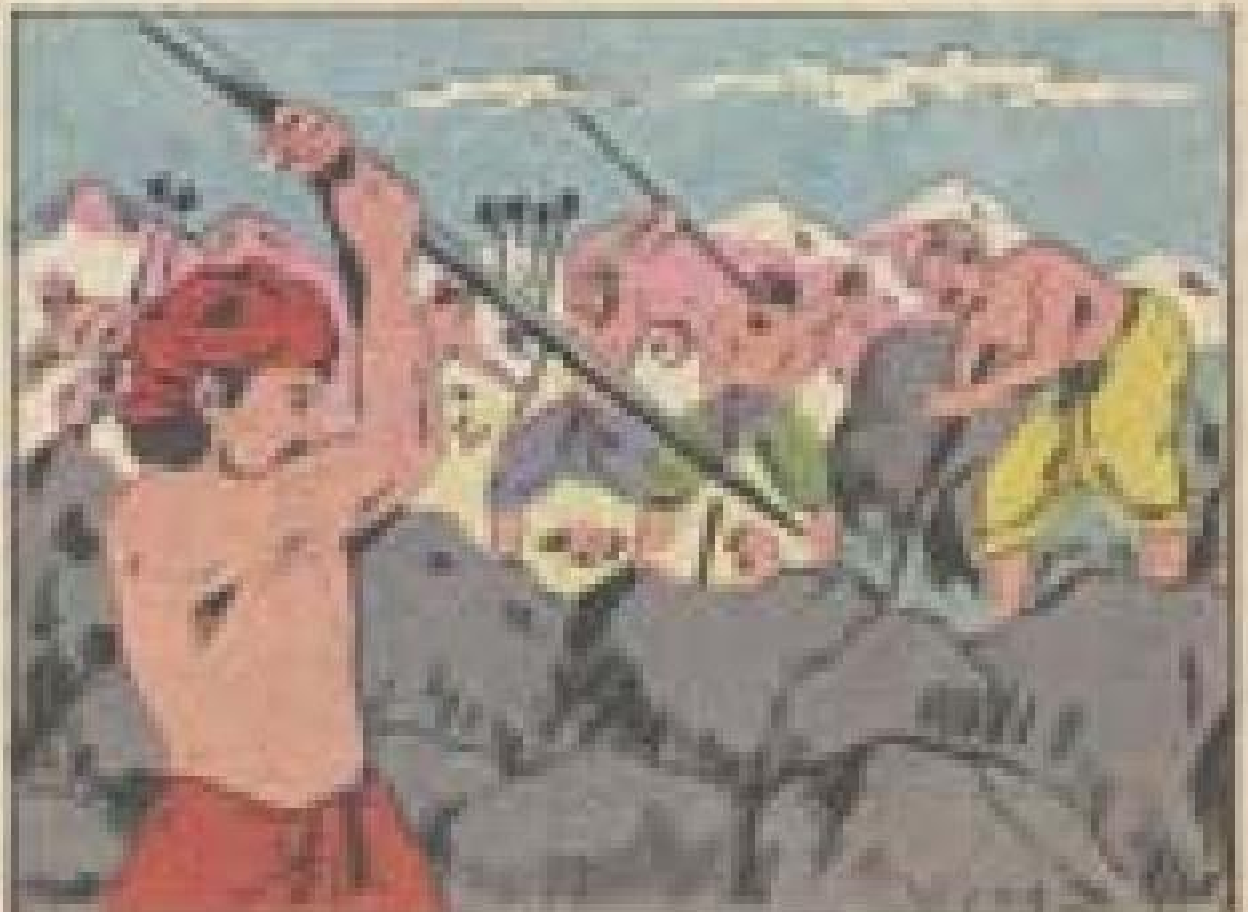
[illegible]





[illegible]

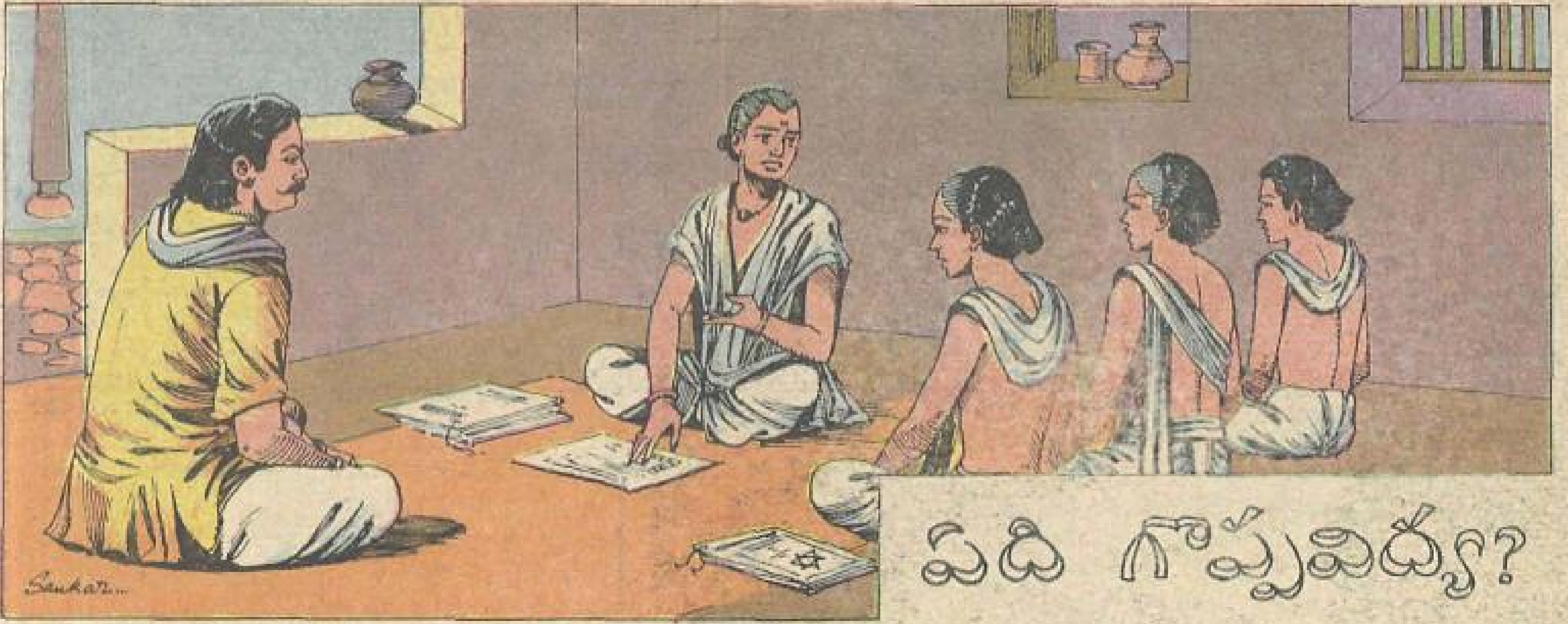
[illegible]











ఏది గొప్పవిద్య?

ఒక గ్రామం నుంచి ముగ్గురు కుర్రవాళ్ళు ఒక గురువుగారి వద్ద చదువుకోవటానికి కలిసి వెళ్ళారు. గురువు మహా విద్వాంసుడు. ఎవరికే విద్య కావాలంటే ఆ విద్య చెప్పగల [illegible] విద్యార్థులలో ఒకడు వైద్యశాస్త్రం ప్రారంభించాడు. [illegible] మూడోవాడు తర్కం అభ్యసించాడు. గురువుగారు వాళ్ళను పరీక్షకు పెట్టి చూడవలిసి ఉంది.

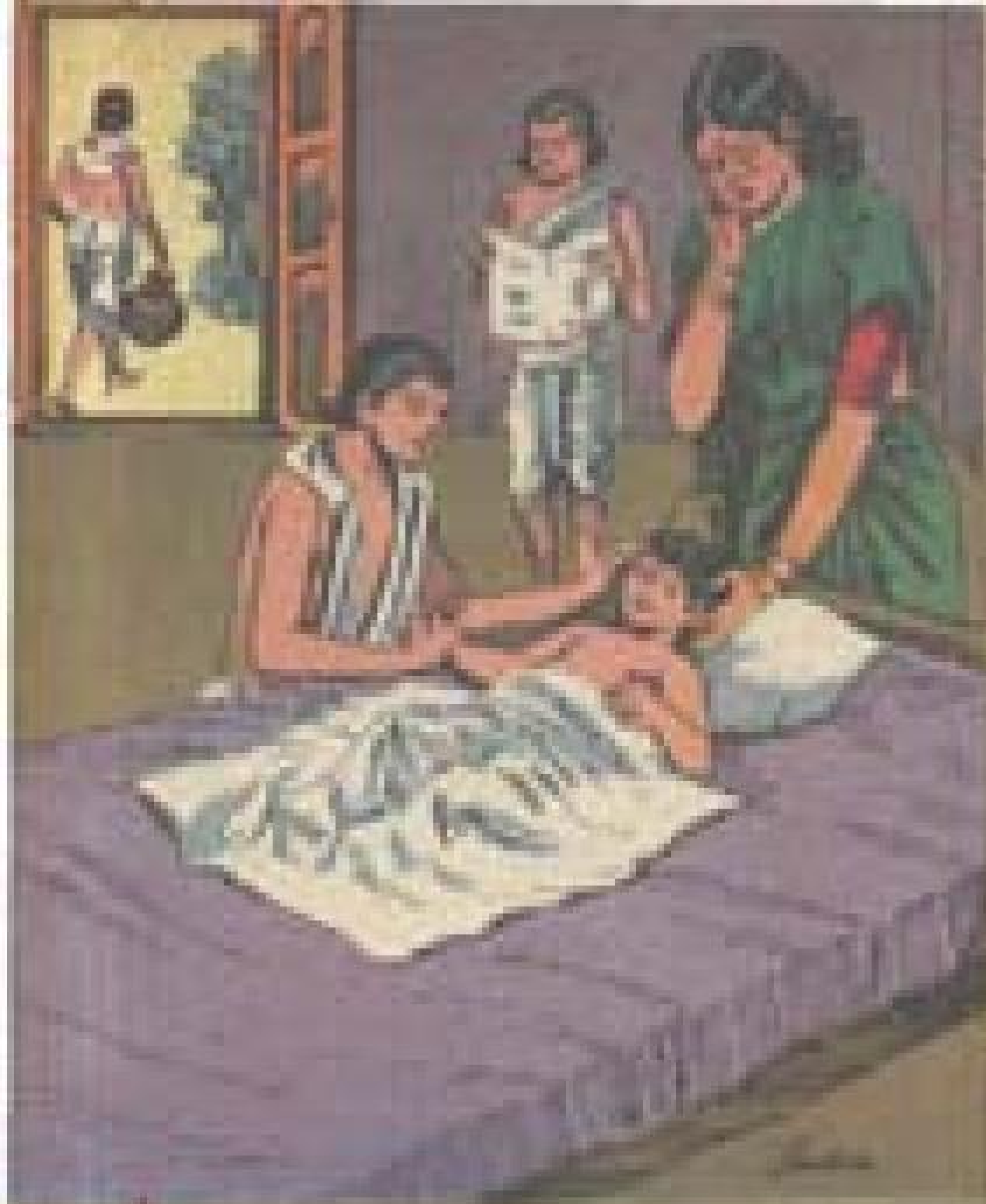
ఒక రోజు ఒక పెద్దమనిషి గురువుగారి దగ్గిరికి ఒక జాతకం తెచ్చాడు. ఆ జాతకం గల యువకుడికి తన కుమార్తె నిచ్చి చేద్దామనుకుంటున్నానని చెప్పి, ''మిగిలిన అన్ని విషయాలూ మాకు చాలా తృప్తికరంగా ఉన్నాయి. ఆ అబ్బాయి జాతకం చూసి మీరు వివాహం చెయ్యమంటే చేసేస్తాను,'' అన్నాడు.

గురువుగారు ఆ జాతకాన్ని చూసి, ''ఈ కుర్రవాడికి వివాహ యోగంతో బాటు కొంచెం దుష్టగ్రహ వీక్షణ కూడా ఉన్నది. పెళ్ళి అయిన కొద్ది కాలానికి జబ్బు చేస్తుంది,'' అన్నాడు. ఈ మాట విని పెద్ద మనిషి దిగులు పడిపోయాడు.

[illegible] గురువుగారు [illegible] సంప్రతించుతున్నట్టుగా, వాళ్ళకేసి చూస్తూ ''మీరీ పెద్ద మనిషికి ఏమి సలహా ఇస్తారు?'' అన్నాడు.

వెంటనే తర్కం చదువుకున్నవాడు, ''ప్రతి జాతకంలోనూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు దుష్టగ్రహ వీక్షణ ఉండనే ఉంటుంది. ఇతర విషయాలన్నీ అనుకూలంగా ఉన్నప్పుడు తప్పక వివాహం జరిపించవలిసిందే,'' అన్నాడు.

వైద్యం నేర్చుకున్నవాడు, ''వరుడికి జబ్బేగదా చేస్తుంది? అసలు జబ్బు



వైద్యుడి వారి పనులున్నాయి? మంచి వైద్యశాస్త్రం తెలిసిన చికిత్స చేయిస్తే ఎంతటి జబ్బు అయినా నయమైపోతుంది," అన్నాడు.

జ్యోతిషం నేర్చుకున్నవాడు, "దీని కింత రాద్ధాంతమేమిటి? ఏ గ్రహాల వీక్షణ బాగా లేదో మనకు తెలుసు గనక, పెళ్ళి సమయంలోనే ఆ గ్రహాలకు శాంతి జరిపిస్తే ఏ జబ్బూ చెయ్యదు," అన్నాడు.

మరి కొంత కాలానికి, గురువుగారు పొరుగూరు వెళ్ళిన సమయంలో, గురువుగారి చిన్నబిడ్డకు జ్వరం వచ్చింది. గురువుగారి భార్య బిడ్డ ఒళ్ళు తాకి చూసి, "అయ్యో, బిడ్డ శరీరం కాలిపోతున్నది. ఏం చెయ్యాలో శాస్త్రం చూడండి," అని శిష్యులను అడిగింది.

"చన్నీళ్ళు పోస్తే వేడి దానంతట అదే తగ్గిపోతుంది," అంటూ తార్కికుడు బిందె తీసుకుని చెరువుకు బయలుదేరాడు.

జ్యోతిష్కుడు పంచాంగం తీసి, ఆ రోజు తిథి వార నక్షత్రాలూ, హోరలూ లెక్క చూసి ఏ గ్రహదోషం చేత జ్వరం వచ్చిందో చూడటానికి కూర్చున్నాడు.

వైద్యుడు బిడ్డను పరీక్షించి అది ఎలాటి జ్వరమో తెలుసుకుని, పొయ్యల పెట్టెలో నుంచి కావలసిన దినుసులు తీసుకుని, నూరి తేనెలో రంగరించి బిడ్డ నాలుకకు రాశాడు.

ఆ సాయంకాలం గురువుగారు ఇంటికి వచ్చేసరికి బిడ్డకు జ్వరం తగ్గిపోయి మామూలుగా ఉన్నది.

గురువుగారి భార్య జరిగిన సంగతి తన భర్తకు చెప్పి, "ఏమండి, జ్యోతిషం వల్ల లాభం ఉంటుందని చూశాను, వైద్యం వల్ల లాభం చూశాను. కాని తర్కం దేనికి పనికివస్తుంది? మీ దగ్గర తర్కం నేర్చుకున్న మూర్ఖుడు జ్వరం వచ్చిన బిడ్డకు చన్నీళ్ళస్నానం చేయించబోయాడు తెలుసా?" అన్నది.

"జ్యోతిషమూ, వైద్యమూ అవసరం వచ్చినప్పుడే పనికివస్తాయి. కాని తర్కం

ఆత్మజ్ఞానమూ అవసరమే. రేపే వారికి పరీక్ష పెడతాను," అంటూ గురువుగారు తాను తార్కిక శిష్యుడికి పెట్టబోయే పరీక్ష ఏమిటో చెప్పి, ఆమె చేయవలసినది కూడా వివరించారు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం వేళ అందరూ కలిసి భోజనాలు చేస్తున్న సమయంలో గురువుగారు, "పొరపాటున చిక్కుడు గింజంత విషపు పురుగును మింగేశాను త్రోయ్!" అని అరిచి, స్పృహ తప్పిపోయిన వాడిలాగా గోడకి చేరగిలబడి, కొయ్యబారి పోయారు.

"అయ్యో, అయ్యో! గురువుగారి సంగతి చూడండర్రా!" అన్నది గురువుగారి భార్య.

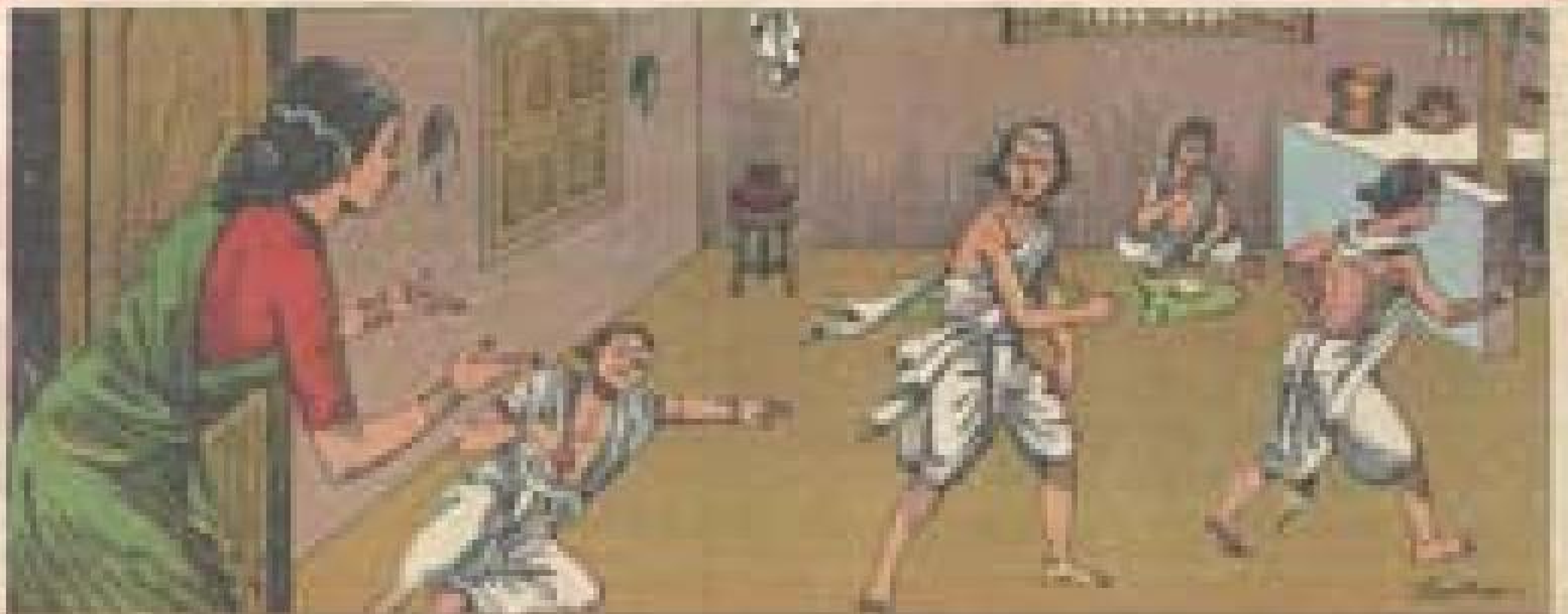
వైద్యుడూ, జ్యోతిష్కుడూ చప్పున భోజనం చెయ్యటం మానేసి లేచి చేతులు కడుక్కున్నారు. వైద్యుడు వచ్చి గురువుగారి నాడి పరీక్షించసాగాడు. జ్యోతిష్కుడు పంచాంగం తీశాడు. తార్కికుడు మాత్రం గురువుగారి కేసి ఒక్క క్షణం చూసి, తన మానాన తాను భోజనం చెయ్యసాగాడు.

గురువుగారి భార్య అతనితో, "నువ్వు ఏమున్న శిష్యుడివి? గురువుగారు విషపు పురుగును మింగి పడిపోతే ఏమీ జరగనట్టు భోజనం చేస్తున్నావే?" అన్నది.

"గురువుగారు ఏ విషపు పురుగునూ మింగలేదు. ఒక పురుగును మింగుతున్నామని, అది విషపు పురుగని, చిక్కుడు గింజంత ఉన్నదని కళ్ళారా చూసి కూడా మింగడానికి గురువుగారు వెర్రివారు కారు. ఒకవేళ పురుగు నోట్లోకి వెళ్ళాక తెలిసినా ముందు విసర్జిస్తారు గాని మింగియుండరు." అన్నాడు తార్కికుడు.

గురువుగారు కళ్ళు తెరిచి లేచి కూర్చుని తన భార్యతో, "చూశావుటే, తర్కం వల్ల ఉండే ఉపయోగం?" అన్నారు.

ఆ తరవాత ఆయన ముగ్గురు శిష్యులకూ చదువు పూర్తి అయిందని చెప్పి పంపేశారు.



ఎవరితో స్నేహం?

వేమా మేరాలా పెరుగాందుకు, అవంతి రాజ్య మంత్రి రాజాజ్ఞగా పదవీ విరమణ చేశాడు. రాజా ముందు మేధావి అయిన వాళ్ళ మంత్రిగా నియమించదలిచాడు. ఆ పదవి కోసం రామశర్మ, కృష్ణశర్మ, అనంతశర్మ అనే వాళ్ళు ముగ్గురు వచ్చారు.

ముందుగా రామశర్మను రాజా పిలిచి, "మా పొరుగు రాజ్యాలైన వీరసేనుడూ, శక్తిసేనుడూ మధ్య ఎంతోకాలంగా బద్ధ వైరం ఉన్నది. వాళ్ళిద్దరూ నా స్నేహం కోసం చూస్తున్నారు. వాళ్ళల్లో వీరసేనుడు బలవంతుడు, శక్తిసేనుడు ధనవంతుడు. నేను ఎవరితో స్నేహానికి ఒప్పుకుంటే, మనకు లాభం వస్తుంది. అప్పుడేం చేయాలి?" అని అడిగాడు.

"మనం బలవంతుడైన వీరసేనుడితో స్నేహం చేయాలి. ధనవంతుల స్నేహంవల్ల ప్రయోజనం లేదు," అన్నాడు రామశర్మ.

రాజా అతణ్ణి పంపివేసి, కృష్ణశర్మను పిలిపించి, రామశర్మకు చెప్పినదే చెప్పాడు. అందుకు కృష్ణశర్మ, "మనం ధనవంతుడైన శక్తిసేనుడితో స్నేహం చేయడం మంచిది. బలవంతుడితో స్నేహం ఉండటం, రాజులతో స్నేహం కష్టంగా ఉంటుంది," అన్నాడు.

రాజా అతణ్ణి కూడా పంపి, అనంతశర్మను పిలిపించి, తక్కిన ఇద్దరికీ చెప్పినదే చెప్పాడు. అప్పుడు అనంతశర్మ, "మనకు వాళ్ళల్లో ఎవరి స్నేహమూ క్షేమం కాదు. ధనవంతుడైన శక్తిసేనుడు, మీ సాయంతో వీరసేనుణ్ణి ఓడించాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఆ విధంగా వీరసేనుడు మనకు శత్రువవుతాడు," అన్నాడు.

"అయితే, ఆ రాజులకు ఎవరికీ నా మీద కోపం రాకుండా, చూడటము తప్పు ఏమిటో ఎలా?" అని అడిగాడు రాజా.

"అది చాలా సులభం, మహారాజా! శక్తిసేనుడితో రాజీ చేయడం వస్తే, వీరసేనుడితో స్నేహం చేస్తున్నామని అతడికి చూపాలి వస్తుంది. అలాగే వీరసేనుడితో స్నేహం కుదుర్చుకుంటే వస్తే శక్తిసేనుడితో స్నేహం చేస్తామని అతడికి తెలియపరచవచ్చు. అందువల్ల, ఎవరికీ మన పట్ల ద్వేషం కలగదు," అన్నాడు అనంతశర్మ.

రాజా అనంతశర్మను మంత్రిగా నియమించుకున్నాడు. —కె. ఆర్. సుబ్రహ్మణ్యం





తాంత్రికుడి లోయ

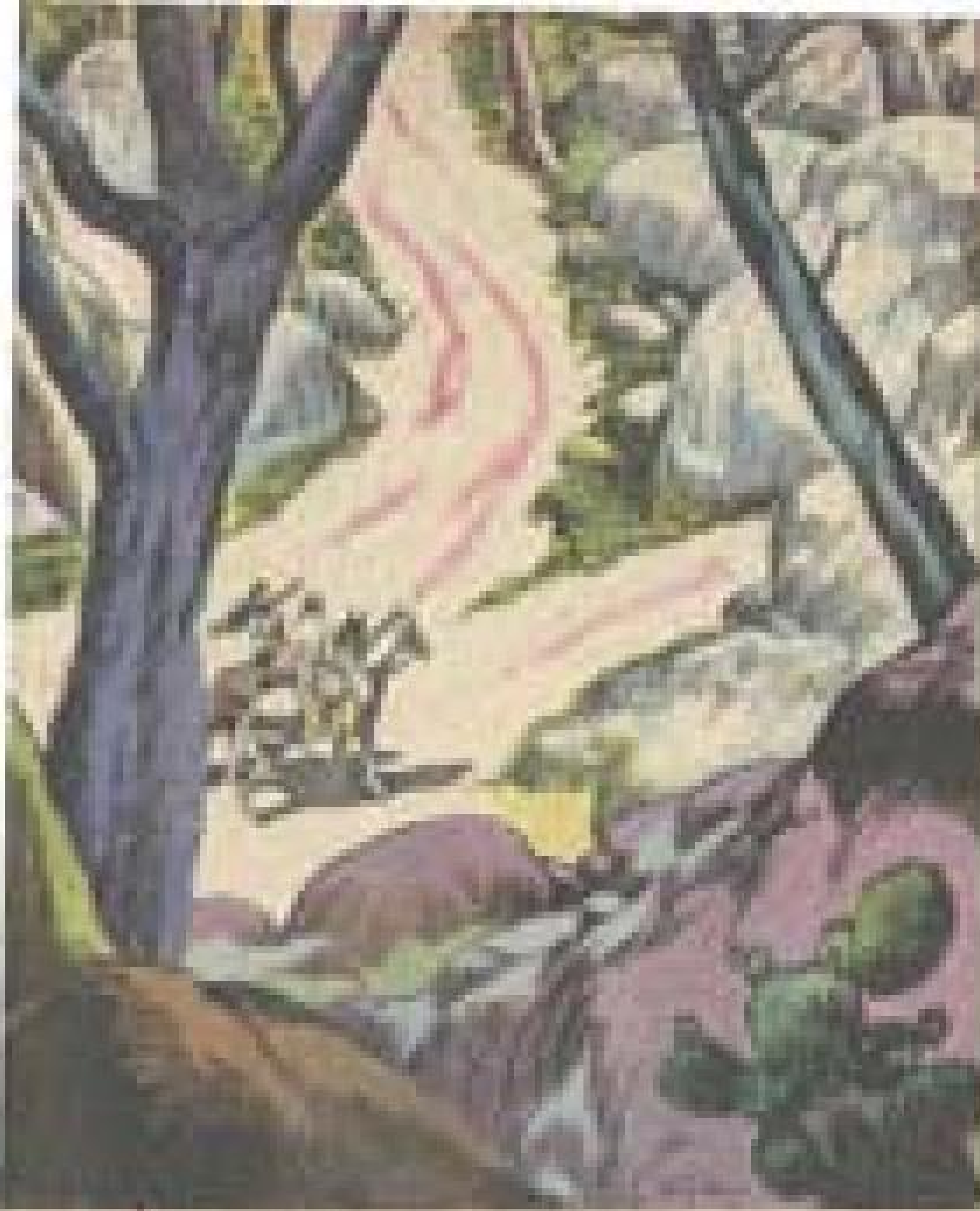
చంద్రగిరి, మిత్రపురం ఇరుగుపొరుగు దేశాలు. చంద్రగిరి కన్న మిత్రపురం అన్నిటా బలమైనదేశం. చంద్రగిరి రాజు రుద్రసేనుడి భార్య, మిత్రపురం రాజు సోదరి. ఆ కారణంగా రుద్రసేనుడికి, మిత్రపురం రాజు నుంచి పూర్తి సహాయ సహకారాలు లభిస్తూండేవి.

రుద్రసేనుడికి ఒక కుమార్తె, కొడుకూ. కుమార్తె పేరు సువర్ణ. కొడుకు పేరు విజయుడు. సువర్ణకు పదహారేళ్ళ వయసు; విజయుడు పద్నాలుగేళ్ళవాడు. ఇద్దరూ అందచందాలతోపాటు, మంచి ధైర్యసాహసాలు కలవాళ్ళు.

చంద్రగిరికి దక్షిణపుటెల్ల సముద్రం. దానికీ చంద్రగిరి నగరానికీ మధ్య ఒక పర్వతశ్రేణి వున్నది. అందులో కొన్ని లోయలు. అలాంటి ఒక లోయలో, ఒకప్పుడు భైరవశర్మ అనే తాంత్రికుడు వుండేవాడు. అతడికి గొప్ప మంత్రశక్తి వున్నదనీ, మనుషులను వృక్షాలుగా, వృక్షాలను జంతువులుగా, జంతువులను పక్షులుగా మార్చగలడనీ ప్రజలు నమ్మేవాళ్ళు. అందువల్ల, ఆ లోయ కేసి ఎవరూ వెళ్ళేవాళ్ళు కారు.

భైరవశర్మ మరణం తరవాత, అతడి శిష్యుడు వికటశర్మ అనేవాడు, ఆ లోయలో నివాసం ఏర్పరచుకున్నాడు. తన గురువులా కాకుండా, వికటశర్మ తరచుగా లోయ ప్రాంతాల్లోని చుట్టు పక్కల గ్రామాలకు వెళుతూండేవాడు. అప్పుడప్పుడూ రాజ ప్రాసాదానిక్కూడా వస్తూండేవాడు. రాజు రుద్రసేనుడు అతడి పట్ల కొంత మర్యాద చూపేవాడు. ఇతరులకు హాని చేయగల మంత్రతంత్రశక్తి వున్నవాళ్ళతో, వైరం కూడదన్నది రుద్రసేనుడి అభిప్రాయం.

దేవప్రియ



ఇలా వుండగా, ఒకముఖ్యమైన పండగ దినం సమీపించింది. అలాంటి నాటికి యువరాజు విజయుడూ, యువరాణి సువర్ణా, తమ మేనమామ యింటికి వెళ్ళడం అలవాటు. ఇద్దరూ మిత్రపురానికి ప్రయాణం కట్టారు.

రాజు వృద్ధసేనుడు వాళ్ళకు రథంలో వెళ్ళవలసిందిగా చెప్పాడు. కాని, సువర్ణా, విజయుడూ తాము గుర్రాల మీద వెళతామని పట్టుపట్టారు. వాళ్ళకు కొంతదూరం అన్నా తెలిసినదే. పైగా వాళ్ళకు సాహసంతో కూడిన పనులంటే చాలా యిష్టం.

విజయుడూ, సువర్ణలకు అంగరక్షకులుగా నలుగురు ఆశ్వికులు బయలుదేరారు. అతే, నగర పరిసరాలు దాటేంత వరకూ మామూలుగా పరిగెత్తించిన తమ గుర్రాలను ఉత్సాహం కొద్దీ విజయుడూ, సువర్ణా చాలా వేగంగా దౌడుతీయించారు. ఆ కారణం వల్ల, అంగరక్షకులు బాగా వెనకబడిపోయారు.

విజయుడూ, సువర్ణా కొంత ప్రాంతాన్ని చేరి, గుర్రాలను ఆపి, తమ అంగరక్షకుల కోసం వెనుదిరిగి చూశారు. కాని, తమ చూపుమేరలో వాళ్ళెక్కడా కనిపించలేదు. ఇప్పుడు వాళ్ళున్న ప్రాంతం కొంత దాకా, మహావృక్షాలతో దట్టంగా వున్నది. మార్గం ఒకచోట మలుపు తిరిగింది. అక్కడ వాళ్ళకు ఎడమవైపున ఒకటి, కుడివైపున ఒకటి—రెండు మార్గాలు కనిపించినై. ఎడమవైపుది మిత్రపుర మార్గం, కుడివైపుది సన్నగా ఇరుకుగా వున్నది, మాంత్రిక వికటకర్మ వుండే లోయలోకి వెళ్ళేది.

విజయుడూ, సువర్ణలు తిరిగి గుర్రాలను అధిరోహించేంతలో, ఒక పెద్ద బండరాయి వెనక నుంచి, "కొంచెం ఆగండి!" అన్న మాటలు వినిపించినై.

వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోతూ అటువైపు చూసేంతలో వికటకర్మ వాళ్ళ ముందుకు వచ్చి నిలబడ్డాడు. విజయుడూ, సువర్ణలకు కర్మ తెలుసు. అతడు అప్పుడప్పుడూ

తమ తండ్రి దగ్గరకు వచ్చిపోతూండటం చూశాడు. కాని, అతను మాంత్రికుడన్నది వారెరగరు.

"గుర్రాలు దిగి, నేనిచ్చే ప్రసాదం తీసుకోండి, మీకు శుభమవుతుంది!" అన్నాడు వికటకర్ణ.

యువరాజూ, యువరాణీ గుర్రాలు దిగారు. కర్ణ వాళ్ళతో, "ప్రసాదం తినే ముందు ముఖమూ, చేతులూ కడుక్కోండి!" అంటూ, ఎర్రటి కమండలం లోంచి వాళ్ళకు నీరు యిచ్చాడు. ఇద్దరూ, ఆ నీటితో చేతులూ, ముఖం కడుక్కున్నారు. తరవాత మాంత్రికుడు వాళ్ళకు తేనె కలిపిన అరటిపండుముక్కలు యిచ్చాడు. ఇద్దరూ తిన్నారు.

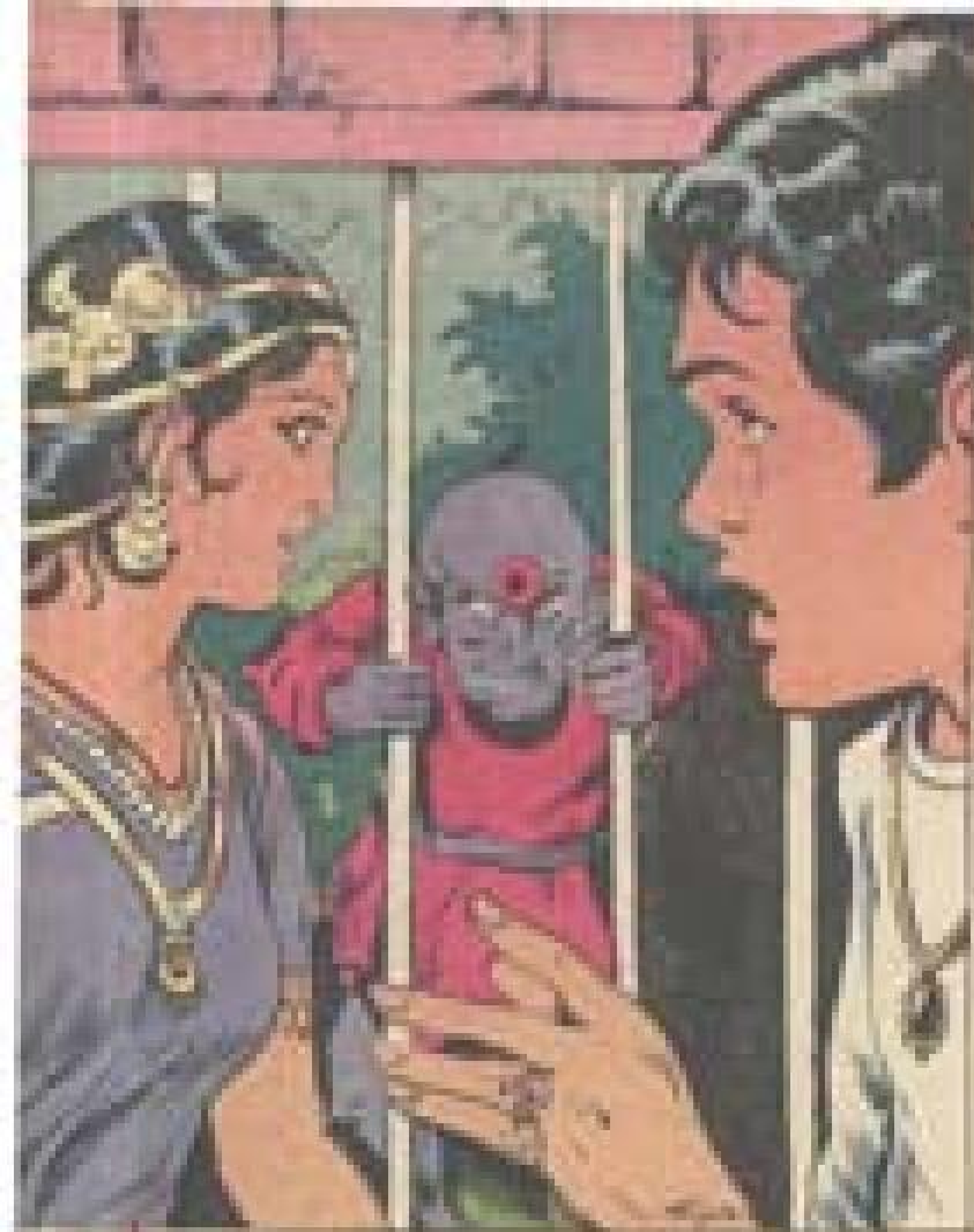
"ఇక బయలుదేరండి. మళ్ళీ కలుసుకుందాం!" అన్నాడు వికటకర్ణ.

విజయుడూ, సువర్ణా తమ గుర్రాలను అదిలించి వేగంగా పరిగెత్తించారు. అరగంట తర్వాత కొంచెం ముందు పోతున్న విజయుడు తన గుర్రాన్ని ఆపి, "మనం దారి తప్పలేదు కదా!" అన్నాడు సువర్ణతో.

"నేనూ అదే అనుకుంటున్నాను!" అన్నది సువర్ణ చుట్టూ కలయచూస్తూ.

ఆమెకు దారి పక్కన కొద్ది దూరంలో ఒక ఇల్లు కనిపించింది. విజయుడికి దాన్ని చూపి, ఆ ఇంటిలో వున్నవాళ్ళ నుంచి, మిత్రపురానికి సరయిన మార్గం అడిగి తెలుసుకుందామన్నది.





ఇద్దరూ ఆ ఇంటి ముందుకుపోయారు. గుర్రాలను ఒక చెట్టు బోదెకు కట్టివేసి, మూసి వున్న తలుపు తట్టారు. జవాబు లేదు. కాని, తలుపు తెరుచుకున్నది. ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్ళారు. మరుక్షణం తలుపు దబీమంటూ మూసుకున్నది. ఎదురుగా నవ్వుతూ మాంత్రికీ వికటకర్మ కనిపించారు.

విజయుడికీ, సువర్ణకూ కలిగిన ఆశ్చర్యం అంతా ఇంతా కాదు. కాని, వాళ్ళు దాన్ని ఏ మాత్రం బయటకు కనబరచలేదు. సువర్ణ, మాంత్రికుడితో, ''మేం మంత్రపురానికిపోతూ, దారి తప్పాం.'' అన్నది నెమ్మదిగా.

ఆ మాటలకు మాంత్రికుడు నవ్వి, ''యువరాణీ, నువ్వేం దారి తప్పలేదు. చంద్రగిరి రాణి కాబోయే దారిలోనే నడుస్తున్నావు!'' అన్నాడు.

''మీరు పొరబడుతున్నారు. చంద్రగిరి సింహాసనానికి, నా తమ్ముడు వారసుడు. అతడి భార్య రాణి అవుతుంది.'' అన్నది సువర్ణ.

''పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల, మరొకరు చంద్రగిరి రాజు అయి, నిన్ను పెళ్ళాడి రాణిని చేయవచ్చు గదా!'' అన్నాడు వికటకర్మ.

''అందులో నా యిష్టమంటూ లేదా?'' అన్నది సువర్ణ కోపంగా.

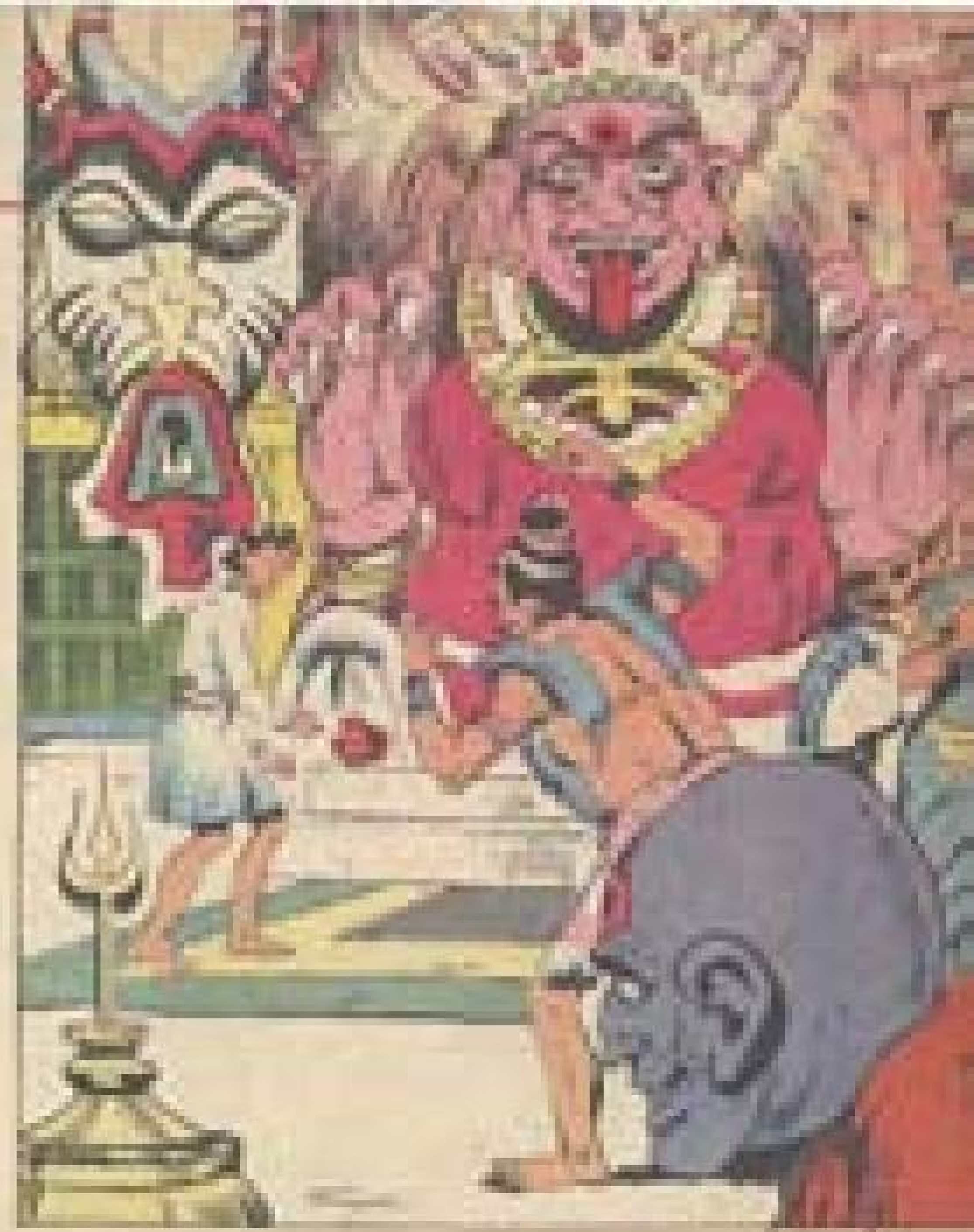
''నీ యిష్టాయిష్టాలకు అవకాశమే లేదు,'' అంటూ మాంత్రికుడు ద్వారం కేసి బయలుదేరాడు.

''ఆగు! మేం లోపలికి రాగానే తలుపు మూసిందెవరు?'' అన్నాడు విజయుడు.

''ఆ వివరాలు అనవసరం. మీరిద్దరూ బయటికి పోలేరు,'' అంటూ మాంత్రికుడు గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళి, తలుపు మూశాడు.

''మనిద్దరం, యీ దుష్టుల బందీలమన్నమాట!'' అన్నాడు విజయుడు. సువర్ణ గట్టిగా పళ్ళు కొరికి, గదికి మరొక పక్కగా వున్న తలుపు తెరిచింది. అక్కడ

విశాలంగా వున్న ఆవరణలో భయంకరమైన క్షుద్ర దేవతా విగ్రహం ఒకటి కనిపించింది. ఇద్దరూ ఒక క్షణం కంపించిపోయారు.



విగ్రహానికి కొంచెం పక్కగా గోడలో ఒక కిటికీ వున్నది. విజయుడూ, సువర్ణా అక్కడికి పోయి బయటికి తొంగి చూశారు. బయట ఒక వికృతాకారుడైన మరుగుజ్జు నిలబడి వున్నాడు.

"తలుపు తెరుస్తావా, నీకు కోరిన బహుమానం యిస్తాం," అన్నాడు విజయుడు.

మరుగుజ్జు వికటంగా నవ్వి, "దాని తాళపుచెవి, నా యజమాని దగ్గిరున్నది. మీరందు ఒక పని చెయ్యాలి. నాకు దాహంగా వున్నది. దేవతావిగ్రహం వెనక వున్న నీళ్ళజాడీ తెండి," అన్నాడు.

విజయుడు పోయి నీళ్ళజాడీ తెచ్చి, మరుగుజ్జు కిచ్చాడు. వాడు దాహం తీర్చుకుని, విజయుడి కేసి చూస్తూ, "నేను, నీ తల నరకవలసి వున్నది!" అన్నాడు.

సువర్ణ నిర్ఘాంతపోయి, "తల నరకటమా! ఎందుకు?" అని అడిగింది.

"నా యజమాని దేవిని ప్రసన్నం చేసుకునేందుకు! తరవాత ఆయన నిన్ను వివాహమాడతాడు. నువ్వు మా రాణి వవుతావు. అప్పుడు నన్ను మరిచిపోకు. నా యజమాని నన్ను చంద్రగిరి సీమ నాయకుణ్ణి చేస్తానని మాట యిచ్చాడు," అన్నాడు మరుగుజ్జు.

"అయితే, నా తల నరకబోయేవాడివి, నీవన్న మాట!" అన్నాడు విజయుడు కళ్ళెర్రచేసి.

"అవును, నేనే! అందుకోసం నేను, మాటుగాడినై మేక తలలు నరికి మంచి అనుభవం గడించాను," అన్నాడు మరుగుజ్జు.

"పాపం, చాలా శ్రమపడ్డావన్న మాట. మేము లోయలోకి రాకపోతే, ఆ శ్రమంతా నీకు తప్పివుండేది," అన్నాడు విజయుడు.

మరుగుజ్జు పెద్దగా నవ్వి, "ఈ లోయలోకి మీరిలా రాకుండా వుండగలరు!



వారి మాటలతో విజయుడికి, మాంత్రికుడి రహస్యం తెలిసిపోయింది. అతడు యిప్పుడేం చేయటమా అని ఆలోచిస్తూ, మరుగుజ్జుకు క్షుద్రదేవతా విగ్రహానికి మరొక పక్కన వున్న నీటి పాత్రను తెచ్చి యిచ్చాడు.

మరుగుజ్జు దానిలో నుంచి కొంచెం నీరు తాగి, తిరిగి విజయుడికిస్తూ, ''అందులో వున్న నీరంతా తాగకూడదు. నీ తల పగిలిపోతుంది. అందులో మిగిలి వున్న నీటితో ముఖం, చేతులూ కడుక్కోవాలి,'' అన్నాడు.

విజయుడు నీటి పాత్రను విగ్రహం పక్కన పెట్టే సమయంలో అతడికి గది వారగా మాంత్రికుడి ఎర్ర కమండలం కనిపించింది. వెంటనే అతడు నీటి పాత్రలో మిగిలివున్న నీటిని పారబోసి, ఎర్ర కమండలంలో వున్న నీటిని దాంట్లో పోసి ఎప్పటిచోట పెట్టేశాడు.

అతడు, మరుగుజ్జు దగ్గిరకు వస్తూన్నంతలో మాంత్రికశర్మ హఠాత్తుగా తలుపు తెరుచుకుని లోపలికి వచ్చి, వాళ్ళిద్దరి మీదా ఏదో భస్మం చల్లాడు. మరుక్షణం యిద్దరూ మత్తుతో నేల మీద పడిపోయారు. మాంత్రికుడు విజయుణ్ణి ఎత్తి క్షుద్రదేవతా విగ్రహానికి ఎడమవైపున కూర్చోబెట్టి, తాను కుడివైపున కూర్చున్నాడు.

నా యజమాని ఎర్ర కమండలంలోని నీటితో మీరు ముఖాలు కడుక్కొన్నారు కదా? ఆ నీటికి మంత్రశక్తి వున్నది. అది ఎవరి కంటికైనా తగిలితే, కొన్ని నిమిషాల పాటు వాళ్ళకు ఎడమవైపున వున్నది కుడివైపున వున్నట్టూ, కుడివైపున వున్నది ఎడమవైపున వున్నట్టూ కనబడుతుంది. అందువల్లనే మీరు ఎడమవైపున వున్న మార్గం, కుడివైపున వున్నట్టు కనబడి— ఈ లోయలోకి చేరారు,'' అని కొంచెం ఆగి, ''యువరాజా, నాకు బ్రహ్మరసం తాగగానే ఎక్కడలేని దాహం వేస్తుంది. ఈ జాడీని ఎప్పటి చోట పెట్టి, తాగేందుకు కాస్త మంచినీరు తీసుకురా,'' అన్నాడు.

మరుగుజ్జు పెద్ద కత్తితో అక్కడికి వచ్చాడు. వాడు ముందుగా యజమానికి నమస్కరించి, విజయుడు మంత్రజలంతో నింపిన నీటిపాత్ర నుంచి నీరు తీసుకుని ముఖం, చేతులూ కడుక్కున్నాడు.

తరవాత కత్తి పైకెత్తి ముందుకు వూకి ఒక్క వేటుతో తల నరికి, "ఆహా, ముందుగా మాటలరవై మేక తలలు నరికి అనుభవం గడించడం మేలే అయింది. దొరా, నన్ను చంద్రగిరి సేనానిగా చేయడం మరవకు!" అన్నాడు విజయుడికి నమస్కరిస్తూ.

ఎర్ర కమండలంలోని మంత్రజలం కళ్ళకు తగిలిన కారణంవల్ల, మరుగుజ్జుకు ఎడమవైపు కుడివైపుగా, కుడివైపు ఎడమ వైపుగా కనబడడంతో, వాడు అంతకు ముందే యజమాని అయిన తాంత్రిక వికటకర్మ తల నరికాడు.

తాంత్రికుడి చావుతో, విజయ, సువర్ణల మీద వాడు చల్లిన మంత్రించిన భస్మం ప్రభావం పోయింది. వెంటనే విజయుడు లేచి, మరుగుజ్జు తల మీద బలంగా కొట్టాడు. వాడు ఒక చావుకేక పెట్టి కింద పడి తన్నుకోసాగాడు.

విజయుడూ, సువర్ణా తాంత్రికుడి గృహం నుంచి పరుగు, పరుగున బయటికి వచ్చి, చెట్లకు కట్టివున్న తమ గుర్రాలను ఎక్కి, మిత్రపురంలోని తమ మేనమామ భవనానికి కాక, చంద్రగిరిలోని తమ ప్రాసాదానికి వాయువేగంతో వెళ్ళారు.

ఆ సమయంలో మిత్రపురం నుంచి తిరిగి వచ్చినవాళ్ళు అంగరక్షకులు, రాజా రుద్రసేనుడితో యువరాజూ, యువరాణీ అక్కడికి చేరలేదన్న వార్త చెబుతున్నారు.

తన కుమార్తె, కుమారుడూ క్షేమంగా వున్నారని చూస్తూనే రుద్రసేనుడు మహదానందం చెంది, వాళ్ళను కౌగిలించుకుని ఏం జరిగిందని అడిగాడు.

"ఒక మహాదుష్టుడైన తాంత్రికుడి పాలబడ్డాం. కథ అంతా తరవాత. దాహంగా వున్నది. ముందు మంచినీరు కావాలి," అన్నారు విజయుడూ, సువర్ణా.



పొగడ్తలకు లొంగనివాడు

విజయపురం రాజ్యాన్ని విజయవర్మ అనే రాజా పాలిస్తుండేవాడు. ఆయనకు తాను పొగడ్తలకు లొంగనివాడనే గట్టి నమ్మకం వుండేది. ఈ సంగతి అందరికీ తెలియజేయాలన్న ఉత్సాహంతో, ఆయన తనను పొగిడి మెప్పించిన వారికి లక్ష వరహాలు బహుమానం ఇస్తానని ప్రకటించాడు.

ఎవరెంత కష్టించినా, పండితులైనా ఆయనచేత పొగిడి మెప్పించి బహుమానం పొందాలని ప్రయత్నించి విఫలులయ్యారు.

ఒకనాడు ఒక బ్రాహ్మణుడొకడు ఆయన సభలో వుండగా వచ్చి, "మహారాజా, నేను ఎందరో మహారాజులను చూశాను. వారిలో ప్రతి ఒక్కరూ పొగడ్తలకు లొంగినవారే. అలా పొగడ్తలకు లొంగని మహారాజులు తమరొక్కరే!" అన్నాడు.

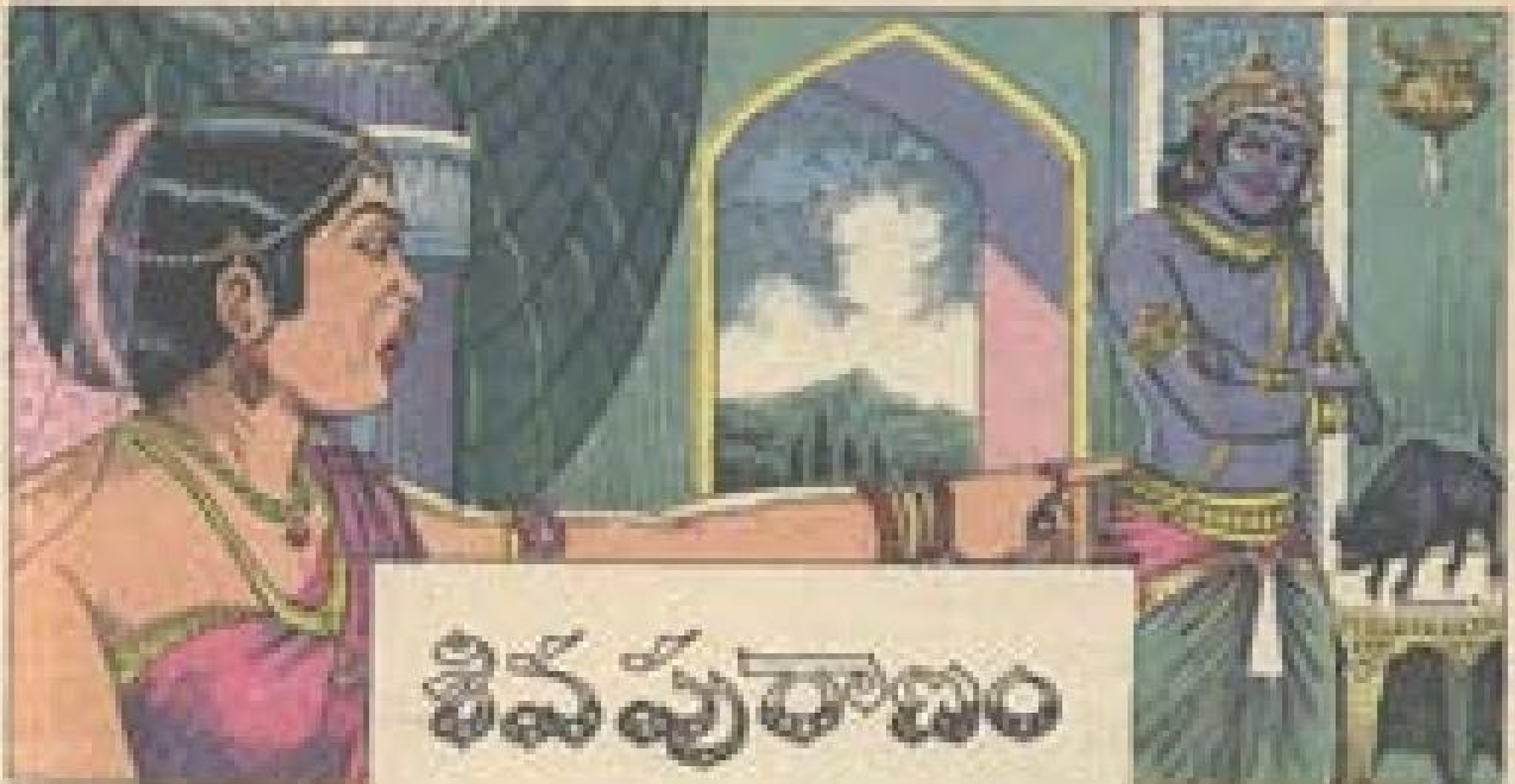
రాజు ఆ మాటలకు చాలా ఆనందించి, ఆ బ్రాహ్మణుడికి నూరు వరహాలు బహుమానం ఇచ్చాడు. బ్రాహ్మణుడు ఆ డబ్బు తీసుకుని, "మహారాజా! లక్ష వరహాలో, నూరు మాత్రం కాదు మిగిలినవి కూడా ఇవ్వక్కర్లేదు, సెలవు తీసుకుంటాను." అన్నాడు.

ఆ మాట వినగానే, రాజు ఆగ్రహంతో, "లక్ష వరహాలెందుకు?" అన్నాడు.

"తమరిని పొగిడి మెప్పించిన వారికి ఇస్తానన్న బహుమానం! ఇప్పుడే గదా, తమరు పొగడ్తలకు లొంగని మహారాజులని మెచ్చి నూరు వరహాలు ఇచ్చారు," అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు. ఆ మాటతో రాజుకు తాను పొగడ్తలకు లొంగినట్లు అర్థమైపోయింది. ఆయన లక్ష వరహాలు బ్రాహ్మణుడికి ఇచ్చివేశాడు.

— కె. శ్రీధర్





వజ్రాంగుడికి బ్రహ్మ ప్రత్యక్షమై, "నీ తపస్సుకు మెచ్చాను. ఏం వరం కావాలో కోరుకో," అన్నాడు.

"మహాత్మా, నా భార్య దేవతలను జయించగల కొడుకును కోరుతున్నది. ఆమెకు అలాటి కొడుకు కలిగేలాగు వరం ఇయ్యి," అన్నాడు వజ్రాంగుడు.

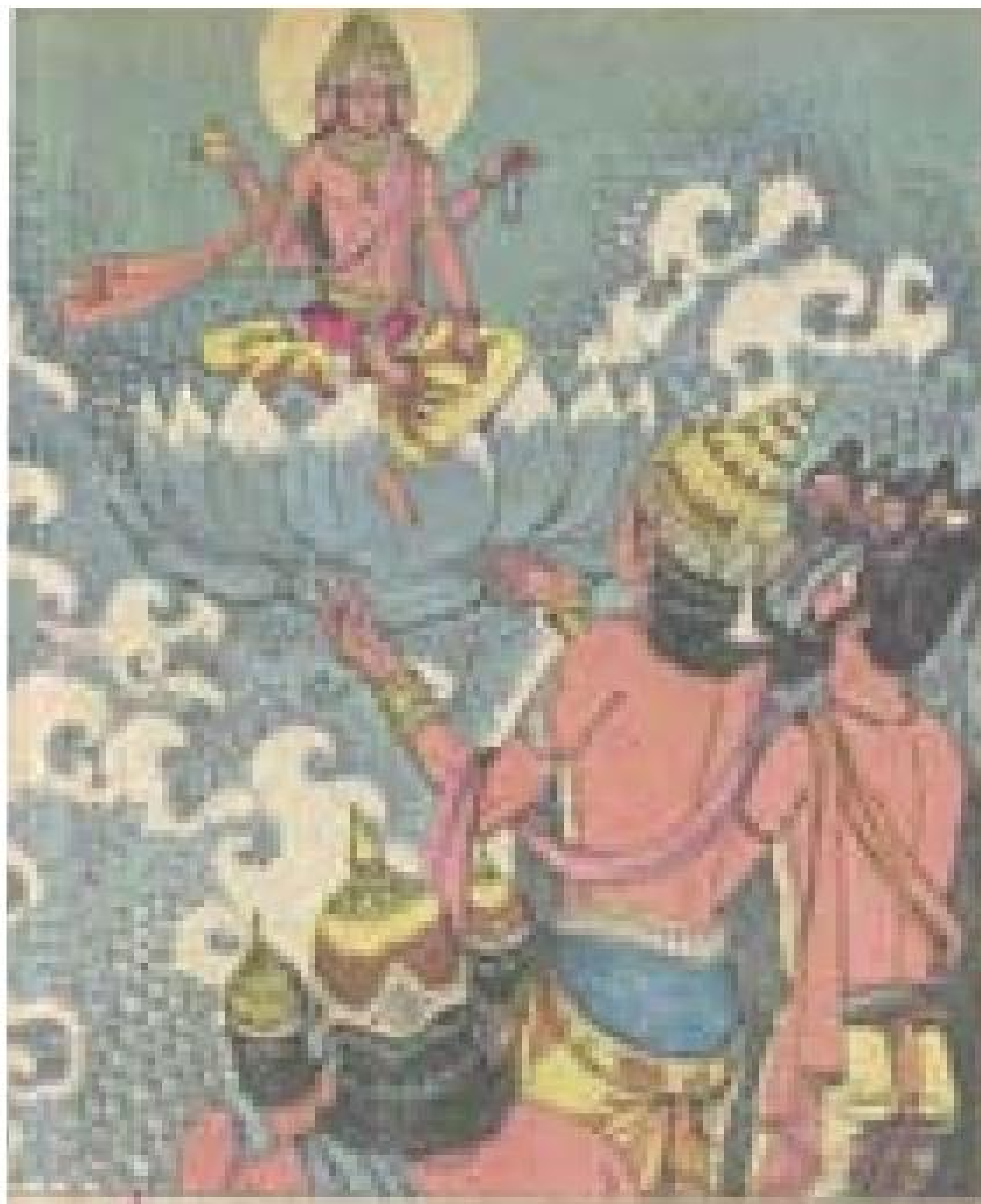
అతను కోరిన వరం ఇచ్చి బ్రహ్మ అంతర్థానమయాడు. వజ్రాంగుడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, భార్యతో ఆమె కోరిక తీరుతుందని చెప్పాడు.

కొంత కాలానికి, అతని భార్య అయిన వరాంగి గర్భవతి అయి, పదవ మాసంలో ఒకనాటి తెల్లవారుఝామున ఒక కొడుకును కన్నది. త్రిలోక కంటకుడైన ఆ కొడుకు పుట్టగానే భూమి కంపించింది; అన్నివైపులా అగ్నిజ్వాలలు లేచాయి, సముద్రాలు పొంగాయి. పెనుగాలి వీచి చెట్లు విరిగిపడ్డాయి. అలాటి ఉత్పాతాలు ఎన్నో చూసి జనం బెదిరిపోయారు.

వజ్రాంగుడూ, వరాంగి తమ కొడుక్కు తారకుడు అని పేరు పెట్టుకుని, ఎంతో గారాబంగా పెంచసాగారు.

తారకుడు నానాటికీ బలం పెంచుకుని, పర్వతాకారం గలిగి, చూసేవాళ్ళకు భయంకరుడుగా తయారయాడు.

వరాంగి ఒకనాడు తారకుడితో, "నాయనా, నువ్వు బ్రహ్మను గురించి తపస్సుచేసి, మూడు లోకాలనూ జయించే లాగా వరాలు పొందు," అన్నది.



తారకుడు వెంటనే, ఒక నిర్జన ప్రదేశానికి వెళ్ళి, అక్కడ మహా దారుణమైన తపస్సు ప్రారంభించాడు. ఆ తపస్సు మూలంగా అతనిలో పుట్టిన వేడికి మూడు లోకాలూ దగ్ధమయేటట్టు కనబడింది. అప్పుడు దేవతలూ, మునులూ బ్రహ్మ వద్దకు వెళ్ళి, "మహానుభావా, నువ్వు వెళ్ళి ఆ తారకుడిచేత తపస్సు మాన్పించి, లోకాలను కాపాడు," అని భక్తితో వేడుకున్నారు.

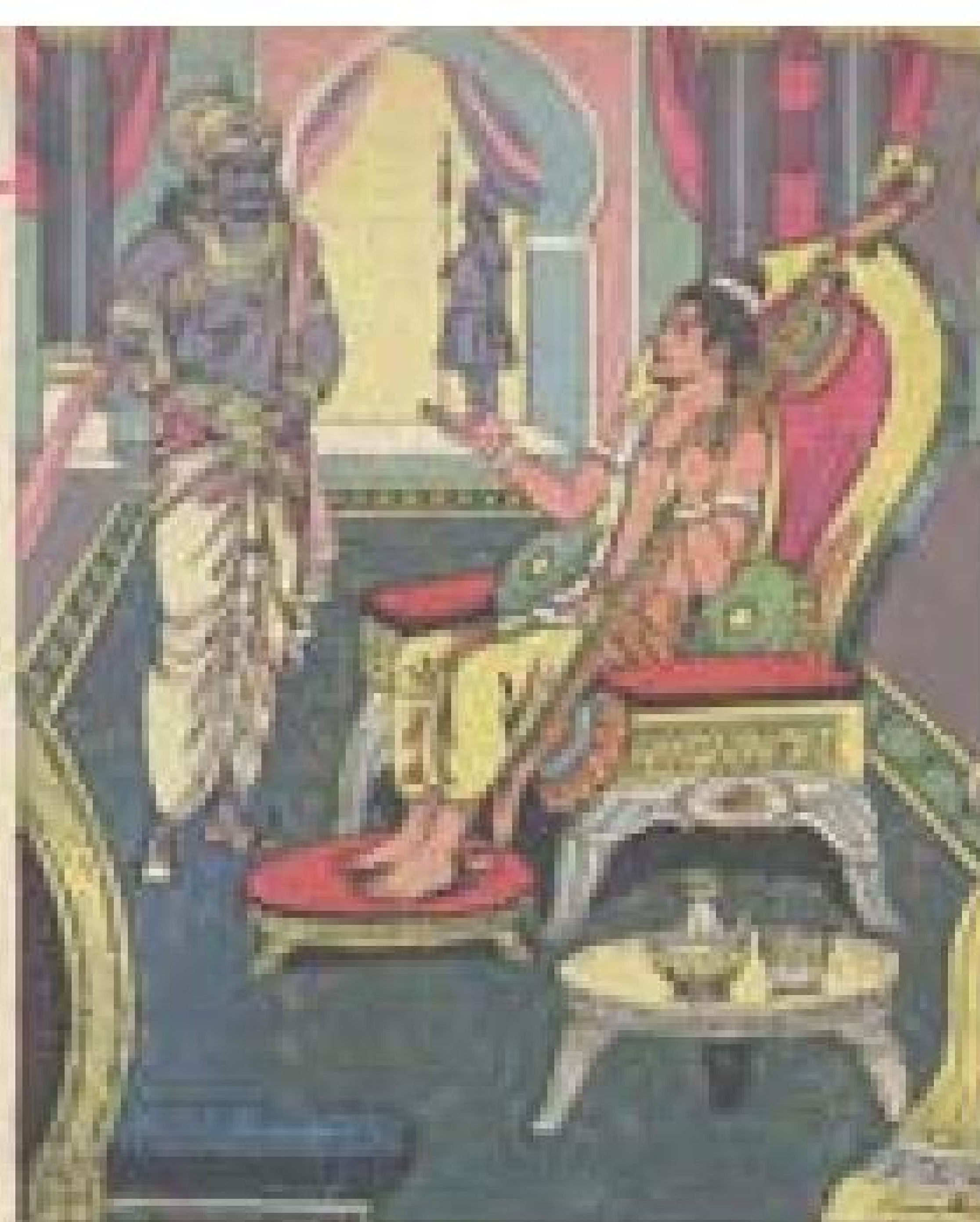
బ్రహ్మ సరస్వతీ సమేతుడై హంస వాహనం మీద, తారకుడి వద్దకు వచ్చి, "తారకా, నీ తపస్సుకు మెచ్చాను. ఏం వరాలు కావాలో కోరుకో," అన్నాడు.

తారకుడు పరమానందంతో బ్రహ్మకు నమస్కారం చేసి, "ఓ బ్రహ్మదేవుడా, నువ్వు వరాలిస్తా నన్నగానే నా తపస్సు ఫలించింది. నాకు మూడు లోకాలనూ జయించే శక్తి ఇవ్వు. శివుడి వీర్యాన పుట్టినవాడివల్ల తప్ప నాకు మరెవరి వల్లా చావు లేకుండా వరమివ్వు. నాకు ఈ రెండు వరాలే చాలు!" అన్నాడు.

బ్రహ్మ తారకుడికి అతను కోరిన వరాలిచ్చి సత్యలోకానికి వెళ్ళిపోయాడు. తారకుడు తన రాజధాని అయిన శోణిత పట్టణానికి తిరిగివచ్చి, తాను బ్రహ్మవల్ల పొందిన వరాలను గురించి తన తల్లికీ, తన గురువైన శుక్రాచార్యుడికీ చెప్పి, త్రిలోక దిగ్విజయానికి ముహూర్తం నిర్ణయించమని చెప్పాడు.

తారకుడు లోకాల మీద దాడి జరుపటానికి శుక్రాచార్యులు ముహూర్తం పెట్టాడు. తారకుడు ఆ ముహూర్తానికి చతురంగ బలాలతో స్వర్గం మీద యుద్ధానికి వెళ్ళి, దేవతలను జయించి, ఇంద్రుడి చేత కానుకలు పుచ్చుకుని, అతని సింహాసనాన్ని స్వాధీనం చేసుకున్నాడు.

తరవాత తారకుడు వరుణుడి మీదికి యుద్ధానికి వెళ్ళి, జయించి, వరుణుడి రత్నాలను కానుకలుగా పుచ్చుకుని, తరవాత యముడిపైకి వెళ్ళాడు. క్రమంగా



ఒక్కొక్క దిక్కు అతనికి ఒరిగింది. దిక్పాలకుల నుంచి అంతులేని కానుకలు పొందాడు. తారకుడు తన రాజధానికి తిరిగి వచ్చి, సుఖంగా ఉన్నాడు.

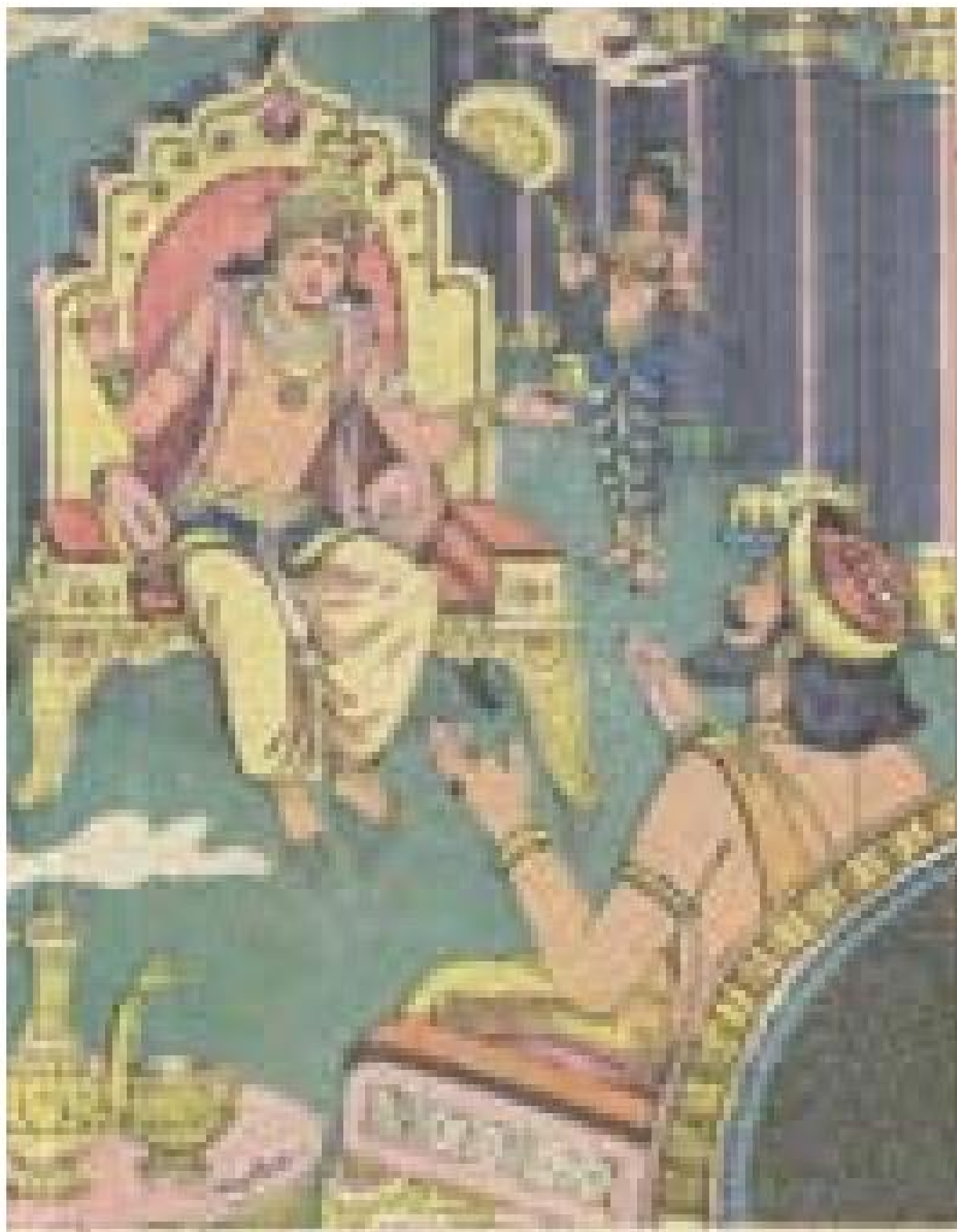
ఒకనాడు నారదుడు తారకుణ్ణి చూడ వచ్చాడు. తారకుడు ఎదురు వెళ్ళి, పూజించి, నారదుణ్ణి తీసుకు వచ్చి, తన సింహాసనం మీద కూర్చోబెట్టి, "మహాత్మా, నీ దయవల్ల దిక్కులన్నీ జయించాను!" అన్నాడు.

ఆ మాట విని నారదుడు, "తారకా, బ్రహ్మవల్ల వరాలు పొందిన నువ్వు దిక్కులు జయించటంలో విశేషం ఏమీ లేదు. నిన్ను చంపగలవాడు కూడా ఎవరూ లేడు. ఎందుచేతనంటే, నువ్వు శివుడి వీర్యాన పుట్టినవాడిచేత తప్ప చావు లేకుండా కూడా వరం పొందావు. శివుడేమో వైరాగ్యంతో తపస్సు చేసుకుంటూ న్నాడాయె. అందుచేత నువ్వు నిజంగా త్రిలోకాధిపతివని పేరు తెచ్చుకో. గెలిచి వెళ్ళి, వైకుంఠాన్ని జయించి రా!" అన్నాడు.

తారకుడు నారదుడి సలహాను పాటించి, తన సేనలతో వైకుంఠానికి బయలుదేరి వెళ్ళి, ముట్టడి వేయించాడు. విష్ణువు తారకుడికి గల వరాలను తలుచుకుని, అతన్ని చంపటం సాధ్యంకాదని గ్రహించి, తారకుడి వద్దకు వచ్చి, మంచి మాటలతో అతన్ని పంపివేశాడు.

ఆ తర్వాత కైలాసంలో, పార్వతి తన పరిచర్యలకు శివుడు ఒప్పుకున్నందుకు హిమవంతుడు సంతోషించి, పార్వతిని, ఆమె చెలికత్తెలనూ తీసుకువచ్చి, శివుడికి ప్రణామం చేయించి, శివుడితో, "ఈమె వల్ల పరిచర్యలు చేయించుకో. పొరపాట్లు జరిగితే క్షమించాలి," అని చెప్పి, పార్వతిని శివుడికి అప్పగించి, మేనకా సహితుడై తిరిగి తన ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

అది మొదలు పార్వతి ప్రతిరోజూ ఉదయం నుంచి మధ్యాహ్నం దాకా శివుడికి పరిచర్యలు చేసి, అందుకు



కావలసిన పూలూ, పళ్ళూ, నీరూ తెచ్చి పెట్టి, ఇంటికి వెళ్ళి, తాను శివుడికి చేసిన సేవలు ప్రతిరోజూ తన తల్లిదండ్రులకు చెబుతూ ఉండేది.

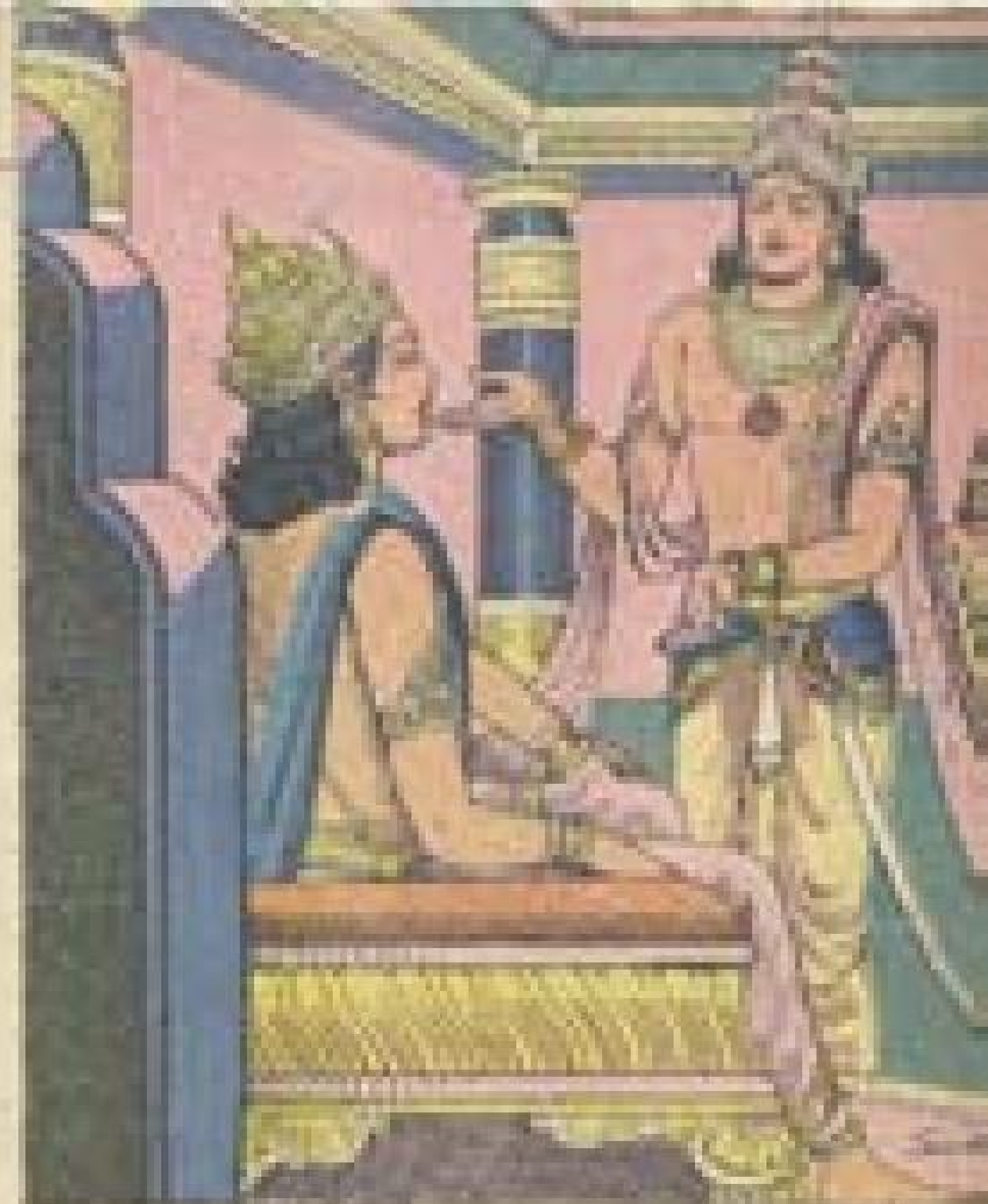
శోణితపురానికి తిరిగి వచ్చిన తారకుడు కొంతకాలం ఉండి, స్వర్గానికి సైన్యంతో సహా వెళ్ళి, దేవేంద్రుడి సింహాసనం మీద కూర్చుని, దేవతల చేత పరిచర్యలు చేయించుకుంటూ, లోకాలను బాధించసాగాడు. అతను ఋషుల యజ్ఞాలకు విఘ్నాలు కలిగించాడు; తపస్సులను సాగనివ్వలేదు.

దేవేంద్రుడు మొదలైన వాళ్ళు బ్రహ్మ వద్దకు వెళ్ళి, వరాలు పొందిన గర్వంతో తారకుడు తమను పెట్టే హింసలను గురించి మొరపెట్టుకున్నారు.

బ్రహ్మ తారకుడి వద్దకు వెళ్ళి, "తారకా, నువ్వు మూడు లోకాలనూ జయించావు గద. నీ శోణితపురం నుంచే మూడు లోకాలనూ పాలిస్తూ ఉండు. స్వర్గాన్ని దేవేంద్రుడికి ఉండనీ. నీకూ, దేవతలకూ మధ్య విరోధం దేనికి?" అని హితం చెప్పాడు.

తారకుడు బ్రహ్మ మాట పాటించి, స్వర్గాన్ని ఇంద్రుడికి ఇచ్చేసి, తాను శోణిత పురానికి వెళ్ళి, అక్కడి నుంచే మూడు లోకాలనూ పాలించసాగాడు. అతను ఈశ్వరారాధన చేస్తూ సుఖంగా ఉన్నాడు.

ఇంద్రుడు స్వర్గాన్ని తిరిగి పొంది కూడా, తాను మరొకడి అధికారం కింద పాలన చేయవలసి వచ్చినందుకు చాలా బాధపడి, తమ గురువైన బృహస్పతిని పిలిపించి, "గురుదేవా, త్రిలోకాధిపతి అయిన నేను తారకుడి కింద సేవకుడుగా ఉండటం చాలా అవమానకరంగా ఉన్నది. ఇలాంటి అవమానంతో బతికే కన్న చావు మేలు. దీనికి విరుగుడు తారకుడి చావే. నీకు తెలియని ఆలోచనలు ఉండవు. ఈ తారకుడు చచ్చే మార్గం ఏదన్నా ఉంటే ఆలోచించి చెప్పు." అన్నాడు.



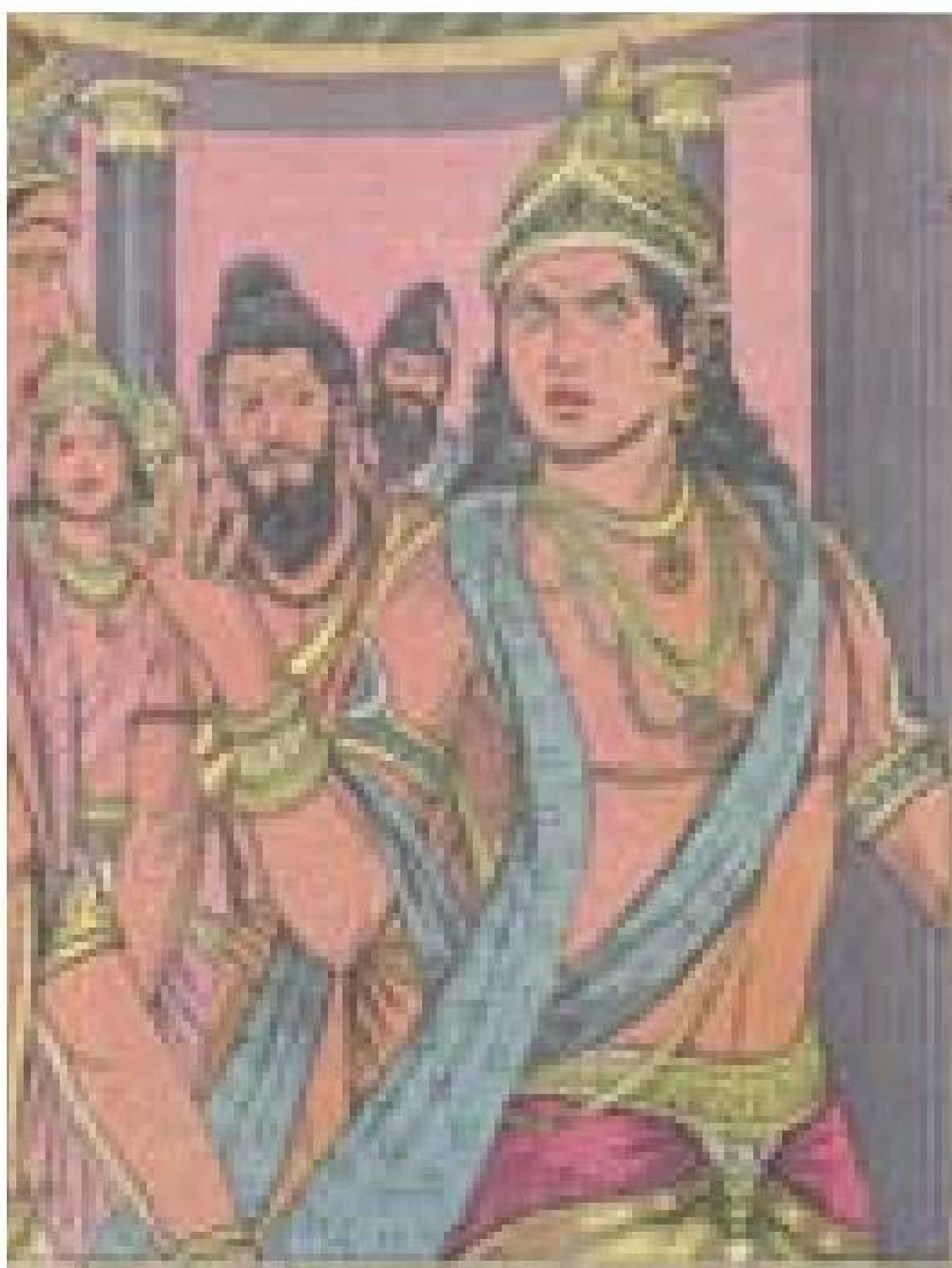
''మనం బ్రహ్మనే ఆలోచన అడగటం మంచిది. తారకుడి విజృంభణకు కారకుడు ఆయనే,'' అన్నాడు బృహస్పతి.

అందరూ కలిసి బ్రహ్మ వద్దకు వెళ్ళి, తారకుడు చచ్చే ఉపాయం చెప్పమని ఆయనను అడిగారు.

''శివుడి వీర్యాన పుట్టినవాడి చేతిలో తప్ప తారకుడికి చావు లేదు. నేను వాడికి అలా వరం ఇచ్చాను. సతీదేవి మరణించాక విరాగి అయి శివుడు కైలాసపర్వతం మీద తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. ఆ సతీదేవి హిమవంతుడికి కుమార్తె అయి పుట్టి, శివుడికి పరిచర్యలు చేస్తున్నది. ఆమె తన మనసులో శివుణ్ణే తన భర్తగా కోరుకుంటున్నది. మీరు ఎలాగైనా శివుడికి పార్వతి మీద మోహం కలిగేటట్టు చేసి, వారికి వివాహం జరిపించ గలిగితే, శివ పార్వతులకు పుట్టే కొడుకు తారకుణ్ణి చంపుతాడు,'' అని చెప్పి బ్రహ్మ దేవతలను పంపేశాడు.

శివ పార్వతులకు పుట్టబోయే కొడుకు తారకుణ్ణి చంపుతాడని బ్రహ్మ చెప్పినందుకు సంతోషించి, దేవతలు స్వర్గానికి తిరిగివచ్చి మన్మథుడికి కబురు పంపారు. మన్మథుడు వచ్చాడు. ఇంద్రుడు అతన్ని సింహాసనం మీద కూర్చోబెట్టి, ''మన్మథా, తారకుడు బ్రహ్మవల్ల వరాలు పొంది, మూడు లోకాలూ జయించి, దేవతలనూ, ఋషులనూ బాధిస్తూ, తపస్సులూ, యాగాలూ జరగనివ్వకుండా ఉన్నాడు. నేను మూడు లోకాలూ ఏలుతూంటే, తారకుడు నన్ను ఏలుతున్నాడు. శివుడి వీర్యాన పుట్టినవాడివల్ల తప్ప అతనికి మరణం లేదు. శివుడేమో కైలాసంలో తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. పార్వతి అతనికి సపర్యలు చేస్తున్నది. పార్వతి శివుడి సమీపంలో ఉండగా నువ్వు ఎలాగైనా సరే శివుడికి మోహం కలిగేలాగు చెయ్యాలి,'' అన్నాడు.

ఇంద్రుడి కోరిక విని మన్మథుడు భయపడి, ''శివుడికి పార్వతియందు



మోహం కలిగేటట్టు చెయ్యటం నా తరమా? శివుడు గొప్ప తపశ్శాలి. కోపిష్టి వాడు. మూడోకన్ను తెరిచాడంటే మూడు లోకాలూ భస్మమవుతాయి," అన్నాడు.

మన్మథుడు ఇలా అనేసరికి ఇంద్రుడు మొదలైనవాళ్ళు అతనికి ధైర్యం చెబుతూ, "అదేం మాట? మూడు లోకాలలోనూ నీకు లొంగని వారెవరున్నారు? నీ మూలాన స్త్రీ పురుషులు మోహంలో పడటంవల్లనే గదా సృష్టి జరుగుతున్నది? నీ పుష్పబాణాల తాకిడికి ఎలాంటి తపస్సూ నిలవదు. పైగా ఇది దేవకార్యం. లోకహితం నీ ద్వారా జరగవలసి ఉన్నది. నీకు సహాయంగా మలయమారుతాన్ని, వసంతుణ్ణి, శుక, పికాలనూ తీసుకుపో. మేము కూడా నీకు సహాయం చేస్తాం. శివుణ్ణి నీ బాణాలతో కొట్టి వశపరుచుకో," అన్నారు.

మన్మథుడు ఈ మాటలతో పొంగిపోయాడు. శివుణ్ణి జయించి, ఆయనకు పార్వతి పైన మోహం కలిగేటట్టు చెయ్యటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. అతను తన ఐదు పుష్పబాణాలను తీసుకుని, వసంతుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, చిలుక వాహనం మీద శివుడు తపస్సు చేసుకుంటున్న మారేడు వనానికి వెళ్ళి, రహస్య ప్రదేశంలో దాగి, పార్వతి రాక కోసం ఎదురు చూడసాగాడు.

మన్మథుడు ప్రవేశించగానే మారేడు వనం వసంత శోభతో నిండిపోయింది. చెట్లు చిగిర్చాయి. పూలు పూశాయి. చిలుకలూ, గోరువంకలూ, కోకిలలూ పాడాయి. కొద్దిసేపట్లో పార్వతి తన చెలికత్తెలతో సహా మారేడువనం ప్రవేశించింది. వాళ్ళు తమ వెంట పుష్పాలూ, ఫలాలూ, సుగంధ ద్రవ్యాలూ తెచ్చారు. వనం పూర్తిగా మారి ఉండటం చూసి ఆశ్చర్యపడుతూ పార్వతి శివుడున్న చోటికి వెళ్ళింది.

పార్వతిని శివుడు కన్నెత్తి చూశాడు. పార్వతి కొత్తగా కనబడింది. వనమంతా వింతగా కనబడింది. కాని శివుడు ఆ



మార్పుకు కారణమేమిటని ఆలోచించక, మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుని తపస్సులో మునిగిపోయాడు.

పార్వతి రోజూలాగే శివుడికి పాదసేవ దారాలా చేసి, వందనం చేసి, ధ్యానిస్తూ శివుడి ఎదుట నిలబడింది. అప్పుడు శివుడు ఆమెను మళ్ళీ చూసి, ఎప్పుడూ లేని మోహావేశం చెంది, అలాగే ఆమె కేసి చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

పార్వతి శివుడి వద్ద సెలవు పుచ్చుకుని వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోసాగింది. శివుడు మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆ సమయంలో మన్మథుడు తన పుష్పబాణాలను ఒకటొకటిగా శివుడి హృదయానికి గురి చూసి కొట్టాడు. అరవిందమూ, అశోకమూ, చూతమూ, నవమల్లికా శివుణ్ణి కదిలించలేక పోయాయి. కాని మన్మథుడి అయిదో బాణమైన నీలోత్పలం శివుడి హృదయాన్ని గాయపరిచింది. దాని దెబ్బకు తాళలేక శివుడు ఆగ్రహావేశంతో, "ఎవడురా, నన్ను పుష్పబాణాలతో కొట్టినవాడు?" అంటూ లేచి నిలబడి, మూడో కన్ను తెరిచాడు.

శివుడు మూడో కన్ను తెరవగానే అందులో నుంచి అగ్నిజ్వాలలు బయలుదేరి వనమంతా ఒక్క క్షణంలో బూడిద అయిపోయింది. దానితోబాటు మన్మథుడు కూడా బూడిద అయిపోయాడు.

దేవేంద్రుడు మొదలైన దేవతలు శివుడి ఎదటికి వచ్చి స్తోత్రపాఠాలు చదివి ప్రసన్నుణ్ణి చేసుకున్నారు. ఆయన తన మూడో కన్ను మూసి, అగ్నిజ్వాలలను ఉపసంహరించాడు. అప్పుడు, మన్మథుడి భార్య అయిన రతీదేవి శివుడి ఎదటికి వచ్చి, "సదాశివా, నా భర్తవల్ల ఏ తప్పూ లేదు. నీవల్ల పార్వతికి కుమారుడు కలిగితే అతను తారకుణ్ణి చంపగలడన్న ఆశతో దేవేంద్రుడు మొదలైనవాళ్ళు, నీకు పార్వతి మీద మోహం కలిగించమని నా భర్తను కోరారు. మా తప్పులు మన్నించి నాకు పతిభిక్ష పెట్టు. పార్వతిని వివాహమాడి, లోకాలను కాపాడు," అన్నది.





దురాశాపరుడు

బాగ్దాదుకు సమీపంలోని ఒక చిన్న పట్టణంలో, ఇస్మాయిల్ అనే కటిక వాడొక డుండేవాడు. వాడి దుకాణానికి దరి దాపుల్లో మరొక మాంసం అమ్మే దుకాణం లేనందువల్ల, వాడి వ్యాపారం చాలా లాభ సాటిగా సాగుతూండేది.

ఒకనాడు ఇస్మాయిల్ దుకాణానికి, ఒక ముసలివాడు వచ్చాడు. అతడి దుస్తు లనుబట్టి, విదేశీయుడని అతను వెంటనే గ్రహించాడు.

ముసలివాడు, ఇస్మాయిల్‌ను కొంచెం లేతగా వుండే మాంసం ఒక సేరు ఇవ్వ మని అడిగాడు.

"ఆ రకం మాంసానికి ముక్క ఒక వెండికాసు ఇవ్వవలసి వస్తుంది," అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

ముసలివాడు కొంచెం తటపటాయించి, "సేరు మాంసం ఖరీదు, ఒక వెండి కాసా ? మా దేశంలో అయితే ఆ డబ్బుకు ఒక మంచి గొర్రెనే కొనవచ్చు!" అన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే ఇస్మాయిల్ కోపం తెచ్చుకుని, "ఆ ధర చెల్లించడం ఇష్టం లేకపోతే, వెంటనే నా దుకాణం నుంచి అవతలికిపో !" అన్నాడు.

అందుకు ముసలివాడు చిన్నగా నవ్వి, ఒక వెండి కాసును ఇస్మాయిల్‌కు ఇచ్చి, మాంసం తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

మర్నాడు కూడా ఆ విదేశీ ముసలివాడు ఇస్మాయిల్ దుకాణానికి వచ్చాడు. అతను యీసారి మాంసం ఖరీదు గురించి బేర మాడకుండా, సేరు మాంసం తీసుకుని, మరొక వెండికాసు వాడికిచ్చాడు.

అయితే, ఇస్మాయిల్ దాన్ని ముసలి వాడి కిస్తూ, "ఇవ్వాళ మాంసం ధర పెరిగింది. సేరు మాంసం కావాలంటే, రెండు వెండి కాసులివ్వాలి," అన్నాడు.

అరేబియా కథ



ఆ జవాబుకు ఇస్మాయిల్ పళ్ళు పట పట కొరుకుతూ, ముసలివాణ్ణి కొట్టసాగాడు. ముసలివాడు రక్షించవలసిందంటూ పెద్దగా అరవసాగాడు.

ఆ అరుపులు విని బజారున పోతున్న వాళ్ళు అక్కడికి వచ్చారు.

"ఈ మోసగాడు రెండు రోజులుగా నాకు దొంగ నాణాలిచ్చి గొర్రె మాంసం తీసుకుపోతున్నాడు!" అని వాళ్ళకు ఇస్మాయిల్ చెప్పాడు.

"అయ్యలారా, వినండి! ఇతడిచ్చే నాసి రకం మాంసానికి, వెండికాసు లిచ్చేంత వెర్రివాణ్ణి కాదు, నేను. గొర్రె మాంసం పేరుతో, ఇతను కుక్క మాంసం అమ్ముతున్నాడని తెలుసుకున్నాను. ఈ సంగతి నలుగురిలో బయట పెడతానన్న భయంతో, నన్ను మోసగాడు అంటూ పేరు పెడుతున్నాడు," అన్నాడు ముసలివాడు.

అక్కడ చేరిన జనంలో ఒకడు ముసలివాణ్ణి, "ఆ సంగతి నువ్వు రుజువు చెయ్యగలవా?" అని అడిగాడు.

"రుజువు చెయ్యగలను నేను. నా నమ్మకం!" అంటూ ముసలివాడు వాళ్ళను, దుకాణం వెనక వున్న ఆవరణలోకి తీసుకుపోయాడు. అక్కడ ఎదురైన దృశ్యం చూసి అందరూ పరమాశ్చర్యం చెందారు.

ముసలివాడు నిన్నటి లాగే చిన్నగా నవ్వి, వాడికి రెండు వెండి కాసులిచ్చి, మాంసం తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

కాని, ఆ రాత్రి ముసలివాడిచ్చిపోయిన మూడు వెండికాసులూ, మూడు కొయ్య ముక్కలుగా మారిపోయినై.

ఆ మర్నాడు ముసలివాడు రాగానే, ఇస్మాయిల్ వాడి మెడ గట్టిగా పట్టుకుని, "ఒరే, ముసలిపీనుగా, నీకెంత ధైర్యం! నన్నే మోసం చేస్తావా?" అన్నాడు కోపంతో నిలువెల్లా ఊగిపోతూ.

ముసలివాడా మాటలకు ఏమీ తొణకక, "మోసం చేసింది నేను కాదు; నువ్వు!" అన్నాడు చిరునవ్వునవ్వుతూ.



ఇస్మాయిల్ అవసరంలో కల్పించిన గొర్రెలన్నీ ఒక్కక్షణంలో కుక్కలుగా మారిపోయినై!

అది చూస్తూనే ఇస్మాయిల్‌కు మతి పోయినంతపనయింది. వాడు కొద్దిసేపటికి తేరుకుని, ముసలివాడు ఏదో మంత్ర తంత్రాలు నేర్పిన ముష్టివాడని జనానికి చెప్పబోయేంతలో, వాళ్ళు, వాణ్ణి నాలుగు తన్ని, పెడరెక్కలు విరిచికట్టి, పట్టణ పాలకుడైన అమీర్ దగ్గిరకు తీసుకు పోయారు.

అమీర్ జరిగినదంతా విని పట్టరాని కోపంతో, "ఒరే, ఏయుదా! నా వంటవాడు కూడా ఎంతోకాలంగా, నీ దుకాణంలోనే మాంసం కొంటున్నాడని, నాకు తెలుసు. నిన్ను నిలువునా చిత్రవధ చేయిస్తాను," అంటూ ముందున్న పెద్ద పుస్తకం పేజీలు కొంచెం సేపు తిప్పి చూసి, నిస్పృహగా, "నువ్వు కొంతలో కొంత అదృష్టవంతుడివి. నీ నేరానికి మరణ శిక్ష వేయాలనుకున్నాను. కాని, శిక్ష స్మృతి ఒప్పదు," అని భటులను పిలిచి, "ఈ దుష్టుణ్ణి ముందు నూటఒక్క కొరడా దెబ్బలు కొట్టండి. తరవాత, కుడి కన్ను పొడిచివేయండి. అది జరిగాక, వీణ్ణి తీసుకుపోయి, మన దేశ సరిహద్దుల అవతల పారవేసిరండి!" అని చెప్పి, ఇస్మాయిల్‌తో, "ఒరే, నీ ఇల్లూ, దుకాణం, కూడబెట్టినధనం—అంతా సుల్తానుగారి పరం అయిపోయింది," అన్నాడు.

భటులు, అమీర్ ఆజ్ఞప్రకారం ఇస్మాయిల్‌ను కొరడాలతో కొట్టి, కుడికన్ను గుడ్డిచేసి, వాణ్ణి తీసుకుపోయి, సరిహద్దుల అవతల వదిలారు.

అహంకారం, మితిమీరిన ధనాశ తనకు యింతటి దురవస్థకు కారణాలయినవని ఇస్మాయిల్ దుఃఖిస్తూ, కొన్నాళ్ళకు మరొక నగరం చేరాడు. అక్కడ వాడు బిచ్చమెత్తి కాలం గడపసాగాడు. ఒకనాడు తోటి బిచ్చగాళ్ళు మాటల సందర్భంలో వాడితో, "ఒరే, ఈ నగర సుల్తానుకు

కుపాల పెట్టి వున్నది. ఒంటి కంటివాడు ఎదటపడితే దుశ్శకునంగా భావించి కొరడా దెబ్బలు శిక్ష వేస్తాడు. ఆ కళ్ళల్లో కుడికన్ను గుడ్డిదయితే మాత్రం ఉరిశిక్షే! కనక, ఆయన కంటపడకుండా జాగ్రత్త పడుతూ వుండు,'' అని సలహా ఇచ్చాడు.

అయితే, ఒకనాడు ఇస్మాయిల్ భిక్షం కోసం రాజవీధిలో తిరుగుతూండగా పెద్ద కోలాహలం బయలుదేరింది. కొందరు గుర్రపురౌతులు జనాన్ని తప్పుకోమని హెచ్చరిస్తూ దారి తీయసాగారు. విచారించగా ఇస్మాయిల్‌కు ఆ దారి వెంట సుల్తాను వస్తున్నట్టు తెలిసింది. వాడు, బిచ్చగాళ్ళ సలహా గుర్తు తెచ్చుకుని పరుగున వెళ్ళి, ద్వారం బార్లా తెరిచి వున్న ఒక ఇంట్లో ప్రవేశించాడు.

ఆ వెంటనే కండలు తిరిగిన ముగ్గురు వస్తాదుల్లాంటి వాళ్ళు వాడి మీద పడి, ''ఒరే, దొంగవెధవా, దొరికావా! గత మూడు రోజులుగా, మేం లేనప్పుడు వంట గదిలో దూరబడి, అక్కడ దొరికినదంతా తినిపోతున్నది నువ్వేగదా!'' అంటూ చితకబాది వీధిలోకి విసిరివేశారు.

కొంతసేపు తరవాత ఇస్మాయిల్‌కు స్పృహ వచ్చింది. వాడు ఇక ఆ దేశంలో వుండడం క్షేమం కాదనుకుని బయలుదేరి మరొక దేశం చేరాడు. ఈ లోపల ఇస్మాయిల్ తమ్ముడు తన అన్నకు పట్టిన దుర్గతి తెలుసుకుని, వెతుక్కుంటూ వచ్చి తన ఇంటికి తీసుకుపోయాడు.

వాడు తమ్ముడికి తను పడ్డ కష్టాలన్నీ వివరించి, ''ఒరే, తమ్ముడూ! నా దురాశ నన్నెన్ని కష్టాల పాలు చేసింది. నువ్వూ నాలాగే మొండిగా అమ్మ జీవనం గడిపే కటికవాడివి. నాలాగే బాగా సంపాయించి కూడా వుంటావు. ఒక్క సంగతి గుర్తుంచుకో—ఏనాడూ మనసులో గర్వం, అహంకారం లాంటి దుర్లక్షణాలకు చోటివ్వకు. పరాయిదేశాల నుంచి ఇక్కడికి వచ్చే వాళ్ళు, మనకు అతిథుల లాంటి వాళ్ళు. అలాంటి వాళ్ళను మోసగించే ప్రయత్నం చెయ్యకు,'' అని సలహా ఇచ్చాడు.



అడవిదున్నలు



ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటీల వ్యాఖ్యలు 1985 జూన్ నెల సంచికలో ప్రకటించబడును.



P. V. Subramaniam



Sundara Murty

★ పై ఫోటోలకు సరిపోయే వ్యాఖ్యలు ఒకటి, రెండు మాటలలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని ఉండాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) ★ ఏప్రిల్ నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న వాటికి (రెండు వ్యాఖ్యలకూ కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి:- చందమామ ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

ఫిబ్రవరి నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి ఫోటో: [illegible] రెండవ ఫోటో: [illegible]

పంపినవారు: [illegible]

బహుమతి మొత్తం రు. 50/-[illegible]

మీకు తెలుసా? సమాధానాలు:

1. [illegible] 2. 1787 [illegible] 3. [illegible] 4. [illegible] 5. [illegible]

Printed by B.V. REDDY at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.



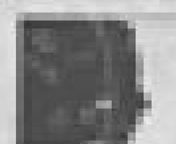


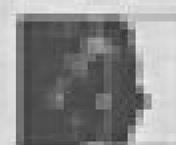
రీటా

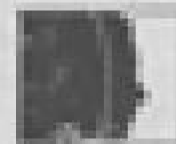
ఇప్పుడు సూపర్ ఎకానమి (100 ml) సైజులో కూడా వస్తున్నది.

కొత్త, ఎక్కువ ప్రభావం గల
క్లియరసిల్
మొటిమల్ని పోగొడుతుంది
దాంతో బాటే యిక
వాటిని పాకకుండా వేస్తుంది











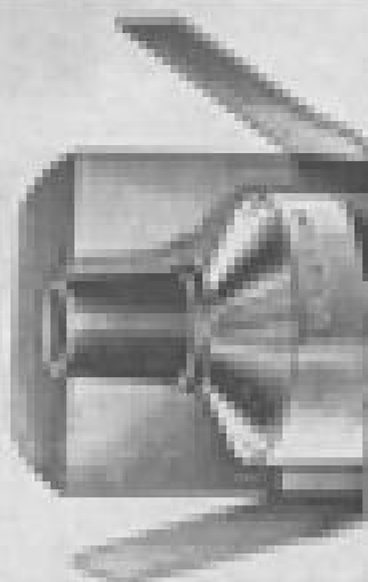
Results of Chandamama Camlin Colouring Contest No. 28 (Telugu)

1st Prize: R. Srinivasa Rao, Gudivada. 2nd Prize: K. Prabhakar Srivastava, Hyderabad 500 027. A. Mohankumar, Vizag 530 027. Pedapalli Rama Kumar, Recharlapet. 3rd Prize: S. Kalyana Chakravarthi, Guntur. N. Ravinder Reddy, Warangal. G.V.P. Reddy, Ongole. M.D. Sirajuddin, Rajahmundri. R. Prasanna, Hyderabad 13. V. Naga Satya Divya Kishore, Gannavaram. Kumari K. Sunita Rani, Bhavanipatna. V. Sridhar, Srisailam. S. Sujatha, Hyderabad. G. Sumankumar, Bombay 25.

పుప్పి పళ్లను కనుగొన్నాడు మా బాబు [illegible]!







ఫోర్‌హాన్స్

[illegible]
మీ పళ్లను మరియు చిగుళ్లను రెండింటినీ రక్షిస్తుంది.

FOR THE GUMS

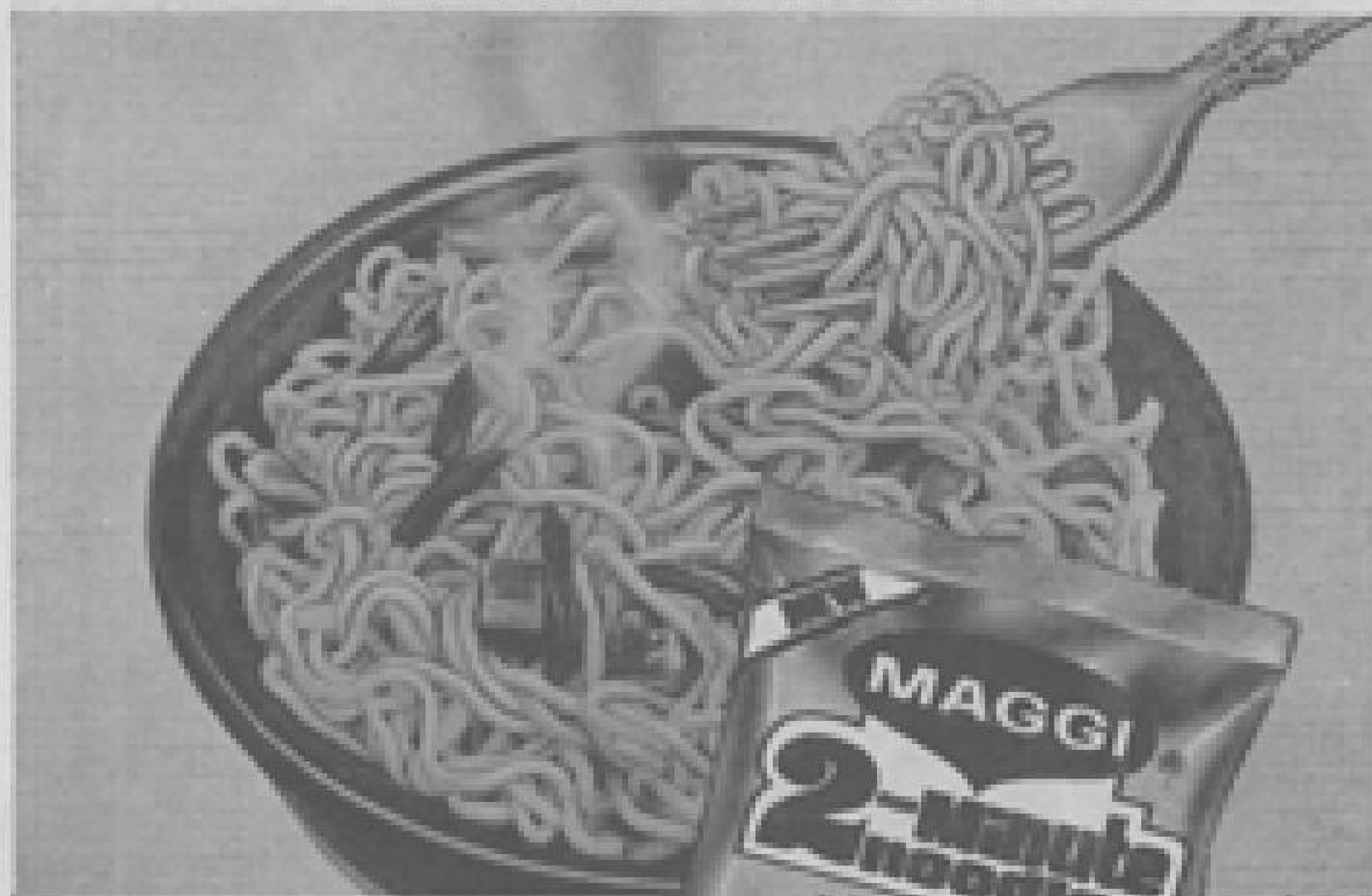
Forhan's

331 F 183 TEL

NEW!

MAGGI®

2-Minute Noodles



The tastiest snack !

Made from high quality wheat flour and vegetable fat, Maggi 2-Minute Noodles are hygienically steamed and fried in an automatic plant.
Each Tastemaker is a special blend of select spices and seasonings. What's more 3 exciting flavours to delight every taste. **Masala and Capsika for Vegetarians. Chicken for Non-Vegetarians.**
Simply add Maggi 2-Minute Noodles, along with your favourite Tastemaker, to boiling water. Simmer for 2 minutes. And serve a delicious wholesome hot snack!

Fast to cook ! Good to eat !

Regd. No. M. 6824

